Departamentul de *servicii poştale* al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu,
Nr. 54, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www.
alcris. ro

Titlu original (eng.): The girl of the woods

(~ ^ Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale HILL, GRACE LIVINGSTON

Fata din pădure / Grace Livingston Hill
Traducător: Ioana Patrichi Bucureşti: Alcris, 2007.
ISBN 978-973-580-288-2

I. Micu, Aurelian (Editor)

II. Drăghici, Ioan (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ EL si EA '

GRACE LIVINGSTON HILL

Fata din pădure

Traducerea si adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI
ALCRIS
M-94

Va recomandăm din aceeaşi colecţie următoarele titluri:

603. Limpede precum cristalul - *Meredith RoseUi*

Este un lucru hotărât: Sara îşi schimbă viaţa! S-a săturat să fie un "tânăr cadru dinamic". Şi pentru început, îi va face o vizită bătrânului unchi excentric, Lowell Kincaid. Dar acesta nu este acasă. Cabana este răvăşită. Ca un bun agent secret, evident a lăsat mesaje... Atât de bine codate, încât Sara nu înţelege nimic. Aur, un lup, Vietnam, un măr din cristal... Există doar o soluţie: să se îndrepte spre vecinul şi prietenul lui Lowell, Adrian Saville. Dar are oare Sara dreptate să-i acorde încredere?

604. Frumosul meu aventurier - *Margie Ford*

Ar fi putut să ajungă fără piedici acolo unde vroia? Totul depindea de bunăvoinţa lui Sam Forrester! Bernadette ştia că Africa nu avea nici un secret pentru acest fost colonel, portretul tipic al mercenarului cinic şi arogant. Dar nu avea de ales. Fără el, nu putea să-şi îndeplinească misiunea şi să ajungă din nou la şcoala unde preda. Fericită că găsise un „înger salvator", Bernadette se lasă antrenată pe calea aventurii, fără să se gândească la faptul că pericolele nu s-ar fi putut datora numai junglei africane...

605. Karen - *Peggy Dem*

Pensiunea Granada era un paradis construit în stil spaniol şi înconjurat de livezi de portocali din Florida. Fusese construită de tatăl lui Karen Justin. Dar, de la moartea lui, proprietar devenise un sindicat hotelier, iar Karen şi mama ei se ocupau de conducerea ei. Dar pentru cât timp? Afacerea nu mergea foarte bine, iar sindicatul obişnuia să trimită observatori "anonimi" să verifice proprietăţile care nu mai aduceau profit. Karen bănuia că unul dintre oaspeţii prezenţi în aceste zile era un astfel de "agent sub acoperire", bărbat sau femeie, dar care dintre ei să fie?

Mohorâtul dar atrăgătorul Stan Blayden care era "izolat" datorită unor probleme cu maşina? Romanicera ciudată şi plină de ea, sau secretara ei liniştită? Una- sau chiar amândouă- neplăcutele surori Poindexter? Iar, dacă sindicatul era de părere că este timpul pentru o schimbare, cum o va afecta acest lucru pe Karen? Şi, mai

mult decât atât, cum va afecta relaţia ei îndelungată cu roşcatul Bill Ramsey? îi va aduce mai aproape, sau îi va despărţi pentru vecie?

Capitolul 1

Revel Radcliffe stătea în picioare, cu un aer ursuz, lângă birou, în bibliotecă, unde fusese rugat să aştepte venirea tatălui său.

Tatăl se afla în mica sală de primire din partea cealaltă a holului şi discuta cu un alt om de afaceri, ceva în legătură cu tipărirea sau gravarea. Pe Revel nu-l interesa. De altfel, rareori îl interesau afacerile tatălui lui şi nici nu-l priveau. Asta se întâmpla de când era mic: relaţia lor se limitase la câteva întâlniri cu scop precis - să primească ordine referitoare la schimbările ce apăruseră în viaţa sa, la standardul pe care trebuia să-l menţină la şcoală - perfecţiune în toate domeniile, sau la prezenţa la diverse întruniri de familie, unde i se cerea să fie foarte politicos faţă de orice membru al familiei tatălui. Oricum, cei din familia

mamei nu veneau decât rareori şi nu mai apăruseră deloc de la moartea ei, acum doi ani.

Mama lui dorise să-l numească Revel, după numele ei de fată, Emily Revel şi aceasta în ciuda protestelor pline de dispreţ ale soţului ei care insista ca băiatul să se cheme Hriam, ca el însuşi. în cele din urmă, consimţise asupra numelui Hriam R.Radcliffe şi asta numai pentru că doctorul îi spusese că soţia lui era într-o stare gravă. Aşadar, fusese numit Hriam Revel Radcliffe, dar mama sa îi spusese întotdeauna Revel şi el însuşi se semna Revel Radcliffe, fără nici măcar iniţiala H. De asemenea, colegii de şcoală şi chiar şi profesorii îl strigau Revel - dar tatăl lui nu avea cum să ştie acest fapt.

Pe când aştepta acum, încerca să-şi imagineze ce va urma. De obicei, în astfel de situaţii se pregătea o schimbare: un dineu, sau vreo interdicţie. îi plăcea să încerce să anticipeze, ca să nu fie luat prin surprindere şi ca să poată reacţiona la absolut orice cu aceeaşi indiferenţă. Nu arăta interes sau bucurie chiar dacă era vorba despre ceva ce-i plăcea - deşi erau puţine cazurile acelea. Nu putea spera acum la nimic care să-i aducă mulţumire sau alinare. Uneori avea impresia că tatăl lui îl urăşte; la rândul său, îşi amintea de atât de multe situaţii în care, cel puţin în ultimele luni de viaţă ale mamei sale, dorinţele acesteia fuseseră neglijate de tatăl lui în mod egoist,

încât sufletul îi era plin de resentimente.

Şi totuşi, nu-l avea decât de tatăl lui.

Aşadar, aştepta.

Apoi auzi cum tatăl său îl conducea pe individ până la uşă, vocea aceea autoritară, inconfundabilă, răsunând în vestibulul întunecat şi larg. întotdeauna vestibulul îi amintea lui Revel de cortegiul funerar de la moartea mamei sale, pentru că acolo fusese depusă pe un catafalc înainte ca sicriul să fie ridicat de şase din prietenii tatălui său. Nici un Revel nu asistase, nici măcar fratele ei - se părea că era plecat undeva în China. Deşi fuseseră cândva bogaţi, Revelii erau acum modeşti, chiar săraci, iar domnul Radcliffe le aranjase deja viitorul: bunicul urma să fie dus la un azil de bătrâni, ceea ce s-a şi întâmplat, fără ştirea lui Revel, iar în cazul în care cumnatul se mai întorcea din acea ţară îndepărtată, urma să fie dus la o tabără de instruire militară unde regulamentul sever l-ar fi degrevat pe el, domnul Radcliffe, de neplăcerea de a face planuri pentru viitorul lui.

Deodată, se auzi uşa principală închizându-se cu un pocnet ferm, la fel de ferm ca tonul cu care însuşi domnul Radcliffe încheia orice conversaţie, dându-i o notă de irevocabil. La auzul paşilor hotărâţi, băiatul ridică privirea încărcată, ca întotdeauna, de revoltă înăbuşită.

- la loc, Hiram! porunci tatăl.

împotriva voinţei, Revel execută ordinul, îndrăzneala lui limitându-se la o ostentativă lentoare a execuţiei.

- Ce doreşti să-mi spui, tată? întrebarea lui era un amestec de obedienţă, curiozitate şi furie.

-Te-am chemat aici, Hiram, să te anunţ că mă căsătoresc.

Bărbatul tăcu, privind cu răceală la tânărul înalt cu ochi
negri şi păr des negru ondulat, o imagine atât de diferită faţă de el însuşi, cu păr castaniu roşcat şi ochi albaştri. Revel îl auzise chiar aproape învinuindu-şi soţia pentru greşeala de neiertat de a-i fi dăruit un fiu care, în loc să-i semene lui perfect, semăna cu familia ei.

Dar Revel nu se gândea acum la acest lucru. Cuvintele tatălui îi pătrunseseră în inimă ca nişte săgeţi.

Şi totuşi, primi şocul fără nici o tresărire vizibilă. Tatăl lui avea de gând să şteargă din casă orice amintire a mamei. Desigur, era un lucru perfect respectabil şi normal ca, după doi ani de la moartea soţiei, să se recăsătorească. Toată lumea i-ar fi dat dreptate, considerând chiar că e foarte bine ca fiul să aibă din nou o mamă şi că viaţa îşi va continua cursul firesc pentru ei.

Revel ştia, însă, că existenţa lui fusese complet

zdruncinată. Poate ar fi fost altfel dacă ar fi avut vreo amintire frumoasă legată de ei trei, ca familie, dar singurele amintiri dragi erau legate de mama lui, restul fiind sub semnul atmosferei sumbre şi apăsătoare pe care prezenţa tatălui o genera întotdeauna. Cum putea un astfel de om care nu făcuse nimic pentru fericirea soţiei să fie atât de dornic să-şi găsească propria plăcere?

- Vreau să înţelegi că îţi cer să dai dovadă de tot respectul cuvenit, de politeţe şi ascultare, ca şi cum ar fi vorba de propria ta mamă. Femeia cu care mă căsătoresc face parte dintr-o veche familie nobilă şi nu admite lipsă de maniere, sau neglijenţă în vorbire sau ţinută. îţi spun toate acestea acum şi sper să nu fiu nevoit să ţi le mai repet. înţelegi?

Tânărul rămase nemişcat o clipă, apoi aruncă o privire spre tatăl său şi, vădit împotriva voinţei, încuviinţă din cap. Tatăl tăcu în continuare, aşteptând măcar un cuvânt din partea fiului, dar Revel făcuse maximum posibil pentru a-şi stăpâni firea rebelă să nu izbucnească în proteste de indignare.

- Ei bine, nu ai nimic de spus, Hiram? Nu înseamnă nimic pentru tine?

Sigur că însemna enorm, numai că, după toţi acei ani când îşi ascunsese sentimentele faţă de el, n-avea de gând să vorbească tocmai atunci.

- Păi... presupun că... aveai dreptul să procedezi

astfel!

- Aveam dreptul? Bineînţeles că da! Nu tu eşti în măsură să te erijezi drept judecător al meu! Cum să nu am dreptul! Mă aşteptam însă la o urare mai politicoasă din partea ta.

- Sunt convins că vei fi fericit, reuşi Revel să rostească în cele din urmă, pe un ton dispreţuitor, deşi chipul lui era de-o paloare cadaverică.

- Foarte bine, răspunse tatăl, mai mulţumit acum, după ce smulsese câteva cuvinte ce aduceau oarecum a felicitare. Mergi şi pregăteşte-te pentru cină. Vom mânca mai devreme pentru că, după aceea, trebuie să plec. Acum, grăbeşte-te. Diseară, mai târziu, sau într-o zi sau două, îţi voi spune ce planuri am pentru intrarea ta la colegiu, în toamnă.

Fără vreun alt cuvânt, Revel ieşi din încăpere. Urcă spre camera lui, apoi coborî din nou şi se strecură afară pe o uşă laterală. Trecu de garaj şi o porni pe câmpul din spatele casei, dincolo de limita proprietăţii tatălui său, îndreptându-se spre pădurea unde-şi găsise de multe ori refugiul în clipe de tristeţe.

Se profila ca o umbră pe fundalul apusului de foc şi, ajungând la locul care părea să-i fie cunoscut, se trânti pe iarbă, printre florile delicate de primăvară -

ele erau prietenele lui. Venise de atâtea ori să le culeagă şi apoi îi oferea bucheţelele mamei lui. De fapt, fără ca tatăl lui sau oricine altcineva prezent la funeralii să fie observat, aşezase un astfel de buchet proaspăt lângă inima mamei lui, aşa că, acum, aceste flori erau singura lui legătură cu fiinţa dragă dispărută.

Acolo, cu faţa îngropată în flori, acolo unde nu îl putea vedea nimeni, îşi lăsă liber şuvoiul lacrimilor, răvăşit de durere. Nu mai avea mamă, cât despre tată, era ca şi cum nu ar fi avut niciodată, iar acum şi căminul, mă rog, ceea ce rămăsese din el, îi era distrus.

Era adevărat, nu cunoştea femeia care urma să devină soţia tatălui său, dar nici nu-l interesa. Era complet singur în durerea lui.

Rămase acolo mult timp, scuturat de hohote de plâns când, deodată, auzi nişte paşi uşori. Cu faţa încă scăldată în lacrimi, ridică îngrozit privirea şi văzu că lângă el stătea o fată cu mâinile pline de flori abia culese; pe chipul ei fraged, minunat, se citea blândeţe, mirare şi jenă.

- Te rog să mă scuzi! Nu te-am văzut, altfel nu m-aş fi apropiat.

Revel o privi lung, uluit şi ruşinat. Nu era obişnuit să-şi arate slăbiciunea. Venise tocmai acolo pentru a-

şi ascunde durerea şi întâmplarea făcuse să fie surprins în acea sălbăticie şi pustietate de o fată. N-o cunoştea şi probabil nici ea nu-l cunoştea pe el, dar nu mai avea nici o importanţă. De ce trebuia să i se întâmple asta tocmai lui?

- Nu-i nimic! bombăni el enervat, vrând să se ridice. Apoi, durerea îl copleşi din nou şi-şi îngropă iar faţa în flori, gemând uşor.

Fata deja făcuse câţiva paşi să se îndepărteze, apoi, observându-i gestul, se răzgândi şi, îngenunchind lângă el, îi atinse uşor capul cu mâna, ca şi cum ar fi fost bătaia gingaşă de aripi a unui fluture.

-îmi pare rău. Sunt o străină şi, oricum, eu nu contez dar sunt sigură că Dumnezeu are grijă.

- Dumnezeu are grijă! ripostă el batjocoritor, ridicându-şi capul şi privind-o. Ce ştii tu despre asta? Fii serioasă! Dumnezeu habar nu are de mine.

- Ba da! Te iubeşte foarte mult şi chiar în clipa asta se gândeşte la necazul tău şi doreşte să vii să-i ceri ajutorul şi să te ajute.

- Cred că nu am nevoie de ajutor. Mă descurc singur. Un bărbat trebuie să reziste la toate greutăţile, nu-i aşa?

- Eu ştiu... poate că nu... în nici un caz, nu singur. Cred că Dumnezeu ne-a făcut dependenţi de El şi

câteodată, numai când avem un necaz recunoaştem asta.

Fata vorbea ca şi cum abia atunci se gândea la ceea ce spunea. Nu părea să fi avut prea multe necazuri. Cu cotul sprijinit în pământ, Revel o privea, încercând să depăşească postura umilitoare în care fusese surprins.

- Nu ştiu cum este cu Dumnezeu. Mama obişnuia să se roage şi m-a învăţat câteva rugăciuni, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă, iar acum nu mai e. Asta e durerea! Sigur, e o prostie din partea mea - dar sunt doi ani de când a murit şi tata are dreptul să facă aşa cum doreşte, numai că mi se pare că o dezonorează şi nu pot să suport asta. Tata tocmai m-a anunţat că se recăsătoreşte şi m-am înfuriat! Am venit aici să fiu singur.

- Te rog să mă scuzi, dar n-am ştiut că eşti aici. Nici nu te-am văzut până când nu ai ridicat privirea.

- Nu te mai scuza! spuse el, acoperindu-i mâna cu a lui, într-un gest impulsiv. Nu te învinovăţesc. Atâta doar că m-am înfuriat, n-am suportat să i se facă aşa ceva mamei mele. A fost o mamă minunată... şi se pare că nu prea a avut o viaţă fericită. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi şi, involuntar, îi strângea mâna mică. Şi mama avea mâinile aşa, mătăsoase, remarcă el gânditor, ca şi cum ea nu-l auzea, apoi, brusc, îi dădu drumul. Cred c-am devenit cam

plângăcios şi mamei nu i-ar fi plăcut aşa ceva! Dacă aş găsi undeva de lucru, aş pleca şi tata nu m-ar mai vedea niciodată.

Fata îl privea cu compasiune. Purta o rochie albă cu un imprimeu discret cu boboci de trandafiri şi avea părul şaten prins cu o fundă.

- Poate c-ar fi bine... nu ştiu. Dar, cred c-ar trebui să-l întrebi pe Dumnezeu înainte de a întreprinde ceva. El ştie ce e cel mai bine pentru tine şi, dacă-l întrebi, cu siguranţă îţi va arăta.

- Mă-ndoiesc. în orice caz, îmi pare foarte rău că m-ai prins într-un asemenea moment şi-ţi sunt recunoscător că ai încercat să-mi alini suferinţa.

- încearcă să ceri sprijinul Domnului. Mă voi ruga s-o faci. Nu-ţi face griji c-am văzut o lacrimă în ochii tăi. Sunt doar o străină şi probabil că n-o să mă mai vezi niciodată. Acum am să plec, aşa că poţi să mă uiţi complet.

- Nu vreau să te uit şi nici nu trebuie să pleci. Ai venit aici cu un scop şi nu vreau să pleci din cauza mea. în definitiv, nu mai sunt un copil; am aproape optsprezece ani. Trebuie să fiu în stare să suport.

- îmi pare rău c-am dat buzna aşa. Venisem doar să culeg nişte flori, pentru că mama a venit aici odată şi i-au plăcut mult. Mi-a povestit despre ele şi m-am hotărât să caut şi eu locul respectiv. Acum nu mai arată cine ştie ce, după ce le-am ţinut în mână atâta

timp, dar poate când ajung acasă, or să-şi revină, puse în apă. Voi presa câteva, să le pun în albumul cu amintiri legate de mama.

- Da, s-au mai ofilit... Să încerc să mai găsesc câteva, deşi acum e târziu şi s-au închis, spuse el dezamăgit, culegând totuşi un mănunchi şi oferindu-i-l. Momentul cel mai potrivit pentru a le culege este dimineaţa devreme. Chiar, cine eşti şi unde locuieşti? Aş putea veni aici să-ţi adun... Poate poţi veni şi tu.

- Nu, nu pot. Mi-ar fi plăcut mult, dar călătoresc împreună cu unchiul meu şi trebuie să fiu gata de plecare când spune el. Ar fi destul de complicat să plec dimineaţa. Poate voi mai veni aici într-o primăvară... cred că e o prostie din partea mea.

- Nu, deloc. Şi mama ta te-a părăsit, ca a mea?

- Da, acum cinci ani, dar nu am uitat-o niciodată - mi-a fost foarte dragă. Dar... uite ce s-a întunecat! Nu cumva vine o furtună? Ar trebui să mă grăbesc, să nu mă rătăcesc.

- Nu-ţi face griji, te conduc. Unde trebuie să ajungi?

- Cred că se numeşte Sumter Hills, o fermă cu o casă frumoasă, albă, chiar la ieşirea din oraş. Am venit cu unchiul meu şi stăm la văduva unui vechi coleg de şcoală de-al lui. A trebuit să facă acest popas pentru a-i rezolva nişte probleme. Eu am încercat să găsesc locurile de care mama îmi povestise. Nu, nu

trebuie să mă conduci, mă descurc. Dar ar fi mai bine să plec imediat.

- Vin totuşi cu tine. Ştiu o scurtătură pe câmp. Cum se numeşte doamna la care stai?

- Doamna Martin. Unchiul meu îi spune verişoara Sarah, dar nu e nici un fel de verişoară; n-am mai văzut-o până acum.

- O cunosc. Mi-a făcut neplăceri. M-a reclamat la şcoală crezând c-am pescuit în râul ei şi a urmat un scandal destul de mare. Ar fi mai bine să nu-i spui că te-am însoţit, altfel e în stare să mă dea în judecată pentru încercare de răpire.

- înţeleg că-ţi dai seama cine este, râse fata. Totuşi, cu mine e foarte amabilă, deşi severă. Cred că de-acum e deja îngrijorată. I-am spus doar că fac o plimbare, că merg să văd şcoala şi biserica şi locurile despre care îmi povestea mama, dar nu am spus nimic despre florile de pe deal... este ceva mult prea personal, ceva sfânt pentru mine.

- înţeleg perfect. Nu-i spune nimic despre asta... ci doar că, în plimbarea ta, ai întârziat mai mult decât intenţionai.

- Sper însă să ajung înainte de cină, ca să nu trimită pe cineva de la fermă după mine. Şi aşa, abia m-a lăsat să plec; vrea s-o însoţesc la o reuniune de misionari unde urma să vină şi cineva din China.

- O vom lua pe alt drum decât cel pe care ai venit.

Uite, lumina aceea este de la turnul din vale şi acolo e primăria.

- Da, îmi amintesc că am trecut pe acolo.

Acum mă descurc, nu trebuie să te mai deranjezi.

- Nu e nici un deranj. Doar n-o să te las să rătăceşti pe întuneric. Vom merge însă pe un drum mai scurt.

Revel o luă de mână şi o conduse, în pas grăbit, fără ca vreunul din ei să mai vorbească. Nu se opriră decât când ajunseră în dreptul gardului.

- Acum stai puţin şi linişteşte-te, ca să nu intri gâfâind. Şi spune-mi cum te cheamă şi unde locuieşti. Suntem prieteni şi nu vreau să pierd total legătura cu tine. Eşti singura persoană pe care am cunoscut-o, de când a murit mama, care pare să înţeleagă.

- Mulţumesc. Mă numesc Margaret Weldon şi voi merge în California la mătuşa mea, să petrec iarna şi să merg la şcoală. Adresa este Linton Lane, Crystal Beach.

- Bine, dacă nu te superi, voi lua legătura cu tine, promise el, scoţând din buzunar un pix şi un notes şi scriind adresa. încă o dată, nu aminti nimic de mine doamnei Martin, ca să nu-ţi spună cât sunt de ticălos.

- Oricum nu aş crede-o. Dar nu-mi spui şi tu cum te cheamă?

- Oh, sigur! Sunt Revel Radcliffe. E suficient să scrii pe plic Arleth şi voi primi scrisoarea. Adică... dacă

rămân aici, dar nu prea cred că se va întâmpla aşa. Te anunţ dacă mă mut.

- Te rog. Revel e un nume neobişnuit; îmi place.

- Pe mama o chema Emily Revel.

- Ce frumos să-i porţi numele! Nu mai are rude în viaţă?

- Ba da! Am un unchi în China sau cam aşa ceva, dacă nu cumva o fi în armata engleză acum. Nu ne scrie. Şi am un bunic.

- Un bunic! Ce bine! De ce nu te duci să discuţi cu el? Nu ţi-ar da sfaturi?

- Asta e o idee... Da, aş putea... nu m-am gândit. Ştii, tata nu are nimic de-a face cu familia Revel şi m-am obişnuit să nu mă mai gândesc la el ca la un membru al familiei. Presupun că trebuie să fie vreun bătrân morocănos. Oricum, mulţumesc pentru idee. Acum, gata, trebuie să pleci. Uite, îi văd maşina; de unde o fi venind? Strecoară-te pe lângă tufişuri şi intră înainte să ajungă ea. îţi sunt foarte recunoscător. Poate nu te voi mai vedea niciodată, dar aş vrea să-ţi aminteşti de mine...

Şi, atingându-i uşor buzele cu ale lui, o sărută tandru, ca şi cum ar fi îndeplinit un ritual sacru.

- Vorbeşte cu Dumnezeu înainte de a întreprinde ceva, iar eu nu voi uita să mă rog.

Revel o urmări cu privirea până când ajunse în faţa uşii, de unde mâna ei mică mai flutură o dată în

semn de bun-rămas.

Imediat apăru şi maşina doamnei Martin, din care aceasta coborî în fugă.

- Tu eşti, Margaret? Vai, te rog să mă scuzi, dar a trebuit să conduc două doamne acasă. Biata de tine, mi-a fost teamă că vei muri de foame. Vino să mâncăm imediat. De mult n-am mai fost atât de supărată şi n-am mai produs aşa o încurcătură.

Revel rămase în umbra arbuştilor, ascultând câteva minute. Apoi, o văzu pe Margaret la o cameră de la etaj, pieptănându-se în faţa măsuţei de toaletă de la fereastră şi când lumina se stinse şi menajera închise uşa de la intrare, plecă şi el, păşind alene şi gândindu-se la ce avea de făcut.

După ce doamna Martin îngăimă o rugăciune de mântuială, îşi privi înseninată tânăra musafiră.

- Ce-ai făcut astăzi, scumpa mea? Nu te-ai plictisit? Mi-a părut rău că nu ai venit cu mine şi mi-am făcut griji să nu te rătăceşti.

- Nu trebuia, m-am simţit foarte bine; am găsit şcoala şi m-am uitat într-o clasă, apoi am intrat în biserică, încercând să mi-o imaginez pe mama în tinereţe, stând într-o strană.

- Ce frumos din partea ta! Şi apoi, ce-ai făcut?

- M-am plimbat. Mama îmi descria câteva locuri unde mergea la picnicuri şi cred că am recunoscut

chiar poteca pe care mergea spre deal.

Am privit păsările... ştiţi, după ce am stat doi ani numai în oraş, simt o bucurie enormă să fiu în mijlocul naturii.

- Dacă ai fi stat doi ani la ţară, ai fi fost dornică să auzi ce povesteşte o doamnă venită din China.

- Da, se poate, dar am vrut să îndeplinesc ceea ce mi-am propus.

- în sfârşit... voi, tinerii, aveţi ideile voastre. Nu te-a obosit o plimbare atât de lungă? Nu înţeleg cum de nu te-ai rătăcit.

- Am ocolit puţin şi mi-a fost teamă să nu întârzii, aşa că am rugat un băiat cu care m-am întâlnit întâmplător să-mi arate drumul.

- Trebuie să fi fost micuţul Joey Wetherby; e cercetaş şi întotdeauna ajută străinii. Nu erai departe de casă, nu-i aşa?

- Ba da... oarecum... spre pădure.

- Pădure! Şi se şi întuneca! înseamnă că n-a fost Joey; el nu are voie să meargă până acolo.

- Nu, era elev de liceu... şi arăta foarte bine.

- Vai de mine! Nu trebuia să întrebi tocmai un bărbat necunoscut.

- Era un tânăr foarte politicos, doamnă Martin - un gentleman desăvârşit şi ţineam să mă întorc înainte de a se lăsa întunericul. Apropo, când se întoarce unchiul meu? în seara aceasta sau mâine dimineaţă?

- A spus că se întoarce cu trenul de miezul nopţii. Trimit pe cineva la ferma Arleth să-l ia.

Dar... presupun că nu ştii cum se numea tânărul cu care ai vorbit...

- Ba da... a spus că-l cheamă Radcliffe.

- Nu tocmai Radcliffe. Doamne! N-ar fi trebuit să te las singură. Ce minune că ai ajuns cu bine acasă! Nici nu ştii de ce-ai scăpat! Băiatul ăsta e o adevărată ameninţare. A venit odată pe proprietatea mea şi a pescuit!

Margaret îşi înăbuşi un hohot de râs, pe măsură ce previziunile tânărului se împlineau întocmai, sperând însă că se va trece la un alt subiect. Numai că doamna Martin nu renunţa atât de uşor.

- Ca să revenim la acel individ vrednic de dispreţ, a spus cumva că-l cheamă şi Hiram? Are numele tatălui său - o ruşine pentru acel nume onorabil. Nu ţi-a spus că aşa îl cheamă?

- Nu. A spus că-l cheamă Revel, după numele de familie al mamei sale.

- Exact! Lipsă de loialitate faţă de tatăl său care este unul din cei mai importanţi oameni de afaceri din oraş, respectat de toată lumea. Iar băiatul ăsta are tupeul să-şi spună Revel! Eu personal nu i-am cunoscut niciodată pe Reveli - locuiesc în alt stat şi am impresia că se tot mută. Ştiu că nici domnul Radcliffe nu are legături cu ei. Cât despre soţia lui,

era o fiinţă ştearsă care nu se implica niciodată în viaţa civică şi care era majoritatea timpului singură. Avea mereu o expresie de nemulţumire, ceea ce-mi displăcea total. O femeie care locuia în cea mai frumoasă casă din oraş, care avea câţi servitori dorea şi în fiecare sezon rochii noi din mătase; avea întotdeauna o privire deznădăjduită, ca şi cum ar fi plâns toată noaptea. După părerea mea, era o răsfăţată.

Margaret simţi imediat nevoia să sară în apărarea acelei necunoscute, dar îşi dădu seama că era o cauză pierdută, aşa că pândi ocazia pentru a schimba discuţia pe un teren mai neutru - păsările al căror cântec se auzea în noapte. Sperase, de asemenea, ca doamna Martin să-i ofere mai multe informaţii despre perioada în care mama ei trăise acolo, dar gazda ei părea să nu-şi amintească deloc tânăra care, foarte devreme, se căsătorise cu un anume Weldon, după plecarea din localitate.

După cină, doamna Martin scoase albumul cu fotografii şi Margaret se văzu nevoită să asculte povestirile monotone despre diferitele persoane ale căror chipuri apăreau acolo. Deveni interesată doar când recunoscu fotografia domnişoarei Hammitt, profesoara la care mama ei ţinuse foarte mult.

- Da, da, îmi amintesc de domnişoara Hammitt; n-am putut-o suferi niciodată; degeaba încercam să-i

atrag atenţia asupra ceea ce făceau unii din colegii mei - nu mă lua în seamă.

- Cred că are mare importanţă în ce situaţii cunoşti o persoană şi din ce punct de vedere o priveşti. Dar cine este această doamnă în vârstă cu figura blândă, de pe pagina alăturată? E mama dumneavoastră?

- Figură blândă? Individa aceea îngrozitoare? E soacra mea şi te asigur că mi-a făcut viaţa un calvar. Nici nu ştiu de ce i-am lăsat fotografia în album. Nu înţeleg însă cum ţi se poate părea blândă, chiar aşa, fără s-o fi cunoscut. în schimb, uite, cea de lângă ea era o femeie cumsecade, arătă ea spre o individă cu trăsături dure. Doamna Fordyce - inspectoare la Oficiul pentru protecţia săracilor. A economisit foarte mult banii comunităţii, găsindu-le de lucru tuturor acelor leneşi obişnuiţi numai să se plângă. Mai mult, chiar îi învăţa să lucreze. îmi amintesc că aşa a învăţat-o pe o bătrână să coasă şi aceasta şi-a putut câştiga existenţa câtva timp până a orbit. Doamna Fordyce îmi era verişoară şi întotdeauna m-am mândrit cu ea.

Margaret răsuflă uşurată când, gândindu-se că oaspeţii ei aveau să plece devreme, doamna Martin hotărî că e timpul s-o trimită la culcare.

"Doamne, arată-i calea cea bună, ajută-l să poată rezista şi fă-l fericit", se rugă ea din tot sufletul,

neputând să şi-l scoată din minte pe Revel, impresionată de mâhnirea lui.

A doua zi dimineaţa, menajera, Susie, aduse o cutie frumos împachetată cu menţiunea că era adresată domnişoarei Margaret.

- Domnişoarei Margaret? repetă doamna Martin. Cine să-i trimită un pachet? Cine a adus-o, Susie?

- Tânărul Radcliffe; a spus că sunt flori şi le-a ambalat ca să reziste călătoriei.

- Flori! Ce îndrăzneală să ofere flori invitatei mele! Susie, mergi şi cheamă-l.

- Doamnă Martin, interveni Margaret care înţelese imediat despre ce era vorba, sunt nişte flori de câmp pe care ştia că mi le doresc, numai că aseară era prea târziu ca să le mai culeg.

- De unde ştii că sunt flori? Poate să şi explodeze ceva; te aştepţi la orice de la băiatul ăsta.

Furioasă, Margaret hotărî să pună capăt acelor temeri absurde deschizând cutia.

- Poftim, priviţi-le. Sunt minunate şi faptul că le am mă face fericită. Mamei îi plăceau mult şi ştiam unde le pot găsi, numai că era prea târziu când am ajuns acolo.

- Bine, dar sunt nişte buruieni! E o insultă să-ţi trimită astfel de flori. în definitiv, nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea lui.

- Sunt exact ce mi-am dorit şi, fiind şi cu rădăcină, le pot cultiva şi eu. în timpul nopţii, pot să le ud şi să le mai aerisesc.

- Bine, dar nu poţi căra nişte buruieni doar pentru că un băiat îndrăgostit ţi le-a dat.

- Este de-a dreptul dezgustător, doamnă Martin! Cum vă puteţi gândi la aşa ceva? Nu suntem decât nişte copii şi el nu a făcut altceva decât un gest politicos. Vă rog, să nu mai discutăm despre asta.

- Eşti hotărâtă să le iei cu tine? Nu vrei să i le returnez şi să-l pun la punct pentru impertinenţa lui? Ce părere vor avea oamenii de aici despre tine şi despre mine pentru că am îngăduit aşa ceva?

- Bine, şi cum să afle oamenii dacă nu le spuneţi chiar dumneavoastră?

Chiar şi aşa, nu văd nimic rău în asta. Acum, vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă pregătesc de plecare.

După câteva minute, când coborî din nou, cutia era pusă în siguranţă în bagajul ei.

- îmi menţin părerea că este total lipsit de înţelepciune din partea ta să păstrezi florile, insistă doamna Martin conducându-i la maşină. Sper însă să nu mai iei în vreun fel legătura cu acel băiat, nici chiar să-i trimiţi un cuvânt de mulţumire, ceea ce ar fi o mare greşeală. Aceasta este şi condiţia cu care sunt

de acord să-l protejez şi să nu spun tuturor ce-a îndrăznit să facă.

- îmi pare rău că v-am supărat, doamnă Martin. Desigur, veţi proceda aşa cum veţi crede de cuviinţă. Vă mulţumesc pentru ospitalitatea dumneavoastră. Mi-a făcut mare plăcere să petrec, fie chiar şi câteva ore, în oraşul natal al mamei mele. La revedere.

Din fericire, domnul Devereaux, unchiul ei - un frate mult mai mare al tatălui - nu părea să-şi fi dat seama despre ce era vorba, ceea ce o scuti de orice explicaţie. Dar, tot drumul, Margaret continuă să se gândească la tânărul a cărui tristeţe o impresionase atât de mult, cu atât mai mult cu cât şi ea trecuse printr-o experienţă similară.

Când se opriră la un hotel pentru prânz, reuşi să-i scrie un bilet de mulţumire; dacă Revel va auzi cine ştie ce reproşuri din partea doamnei Martin, măcar să nu-şi închipuie despre ea că e nerecunoscătoare.

"Dragă Revel,

Ce surpriză minunată mi-ai făcut, aducându-mi acele flori pline de rouă! îţi mulţumesc din suflet. Este exact ceea ce-mi doream.

îmi pare rău că ai plecat atât de repede; aş fi vrut să-ţi mulţumesc şi să-mi iau rămas-bun. Sper să primeşti acest bilet diseară, sau mâine, ca să ştii cât de recunoscătoare îţi sunt.

Sper ca Dumnezeu să-ţi arate ce să faci şi să

găseşti o soluţie fericită pentru toate problemele tale.

Mă voi ruga pentru tine şi aş fi bucuroasă să aflu ce hotărâre ai luat, în măsura în care nu te deranjează să discuţi despre problemele tale cu o străină.

Prietena ta, care-ţi doreşte tot binele,
Margaret Weldon."

Biletul acesta o făcea să se simtă ca şi cum ar fi discutat din nou cu el.

Capitolul 2

Revel ajunse seara acasă, după ce o condusese pe Margaret, cu mult după ce tatăl său ar fi trebuit să plece, deşi se temea să nu fie atât de supărat pe el, încât să fi rămas să-l ajute.

Lumina era stinsă în bibliotecă, acolo unde în mod normal tatăl său ar fi stat şi, intrând temător în vestibul, răsuflă uşurat: nu exista nici un semn care să indice prezenţa tatălui său. Dar, dincolo de această senzaţie de uşurare, nu putea să nu simtă şi un gol imens, ca de atâtea ori când intra într-o casă în care nimeni nu se bucura şi nimeni nu se enerva la venirea lui.

- Ah, v-aţi întors, domnule Hiram, spuse majordomul, Irving. Tatăl dumneavoastră a fost foarte supărat că nu aţi venit la cină, mai ales că ştiaţi că vroia să vă vorbească.

- îmi pare rău, nu am putut veni. Nu-ţi face griji în privinţa cinei; nu mănânc nimic.

- Cina este în cuptor.

Revel urca deja spre camera lui unde intră şi încuie uşa, lăsându-l pe Irving dând din cap nemulţumit, după care se duse să discute cu bucătăreasa.

Şi majordomul şi bucătăreasa lucrau în casa aceea de când se născuse Revel şi ţineau la băiat, deşi îşi cunoşteau bine interesul şi nu îndrăzneau niciodată să

ia apărarea acestuia în mod deschis. Dar aveau grijă de el cum puteau mai bine, dacă aceasta nu implica intrarea în conflict cu stăpânul lor.

în urma discuţiei din bucătărie, Irving pregăti un platou cu bunătăţi şi urcă în camera băiatului.

- Domnule Hiram, nu cred că e bine să vă culcaţi fără să fi mâncat nimic. Dacă aţi vrea să deschideţi uşa, aş pune platoul pe masă, poate vi se face foame mai târziu.

Revel oftă, dar descuie uşa.

- Vă simţiţi bine, domnule Hiram?

- Sigur. Mulţumesc, Irving. N-am vrut să vă deranjez, pe tine şi pe Mandy, dar ce mi-ai adus aici arată tentant.

Rămas singur, Revel privi în gol, gândindu-se. Şi Irving şi Mandy îi fuseseră devotaţi mamei lui. Cum ar putea suporta să servească o străină în locul ei?

începu să mănânce şi gândul îi zbură imediat la fata pe care o cunoscuse; îi plăcea de ea, până şi numele îi părea frumos. Ceva îi spunea că era genul de fată care i-ar fi plăcut şi mamei lui. într-un fel, mama lui şi a ei îi uniseră. Instinctiv, privi spaţiul gol de deasupra plăcii de marmură a căminului şi-n ochii minţii îi apăru portretul mamei sale.

Portretul exista într-adevăr şi fusese pictat de unul din marii artişti ai vremii şi, cât mama lui trăise, împodobea salonul. La câteva zile după

înmormântarea ei, Revel îşi surprinsese tatăl dându-l jos şi înlocuindu-l cu portretul unuia dintre strămoşii săi, un chip cu trăsături dure ce dădeau întregii încăperi o notă de răceală.

- Ce faci, tată? izbucnise el indignat.

- Dau jos portretul mamei tale, nu vezi? Nu ştiu de ce mai pui astfel de întrebări inutile.

- Bine, dar... ce ai de gând să faci cu el?

- Nu ştiu, cred că-l voi duce în pod, sau îl voi vinde unui muzeu. în definitiv, este pictat de un artist celebru, deşi nu mi-a plăcut niciodată prea mult: îi dăduse mamei tale un aer mult prea copilăresc.

- Nu, nu-l vinde! îl vreau eu. Am să-mi iau o slujbă şi-am să ţi-l plătesc. îl vreau eu! Doar a fost mama mea!

Tatăl său îl privise mirat, probabil pentru faptul că rareori îl văzuse exteriorizându-se.

- Poţi să-l iei dacă ţi-l doreşti. Nu e nevoie să mi-l plăteşti. în orice caz, nu-l vreau nicăieri în casă la vedere.

- Bine, nu-l vei mai vedea. Dar cândva voi avea casa mea.

- Perfect, dar ascunde-l de privirile mele; nu vreau să mai dau vreodată de el, nici măcar întâmplător.

- Voi avea grijă de asta.

Revel luase tabloul şi-l dusese în camera lui, îl

împachetase cu grijă şi-l aşezase în şifonier, complet ascuns în spatele unor saci de haine şi cutii cu pantofi, astfel încât nici nu s-ar fi putut bănui existenţa lui.

Acum privea din nou locul liber rezervat tabloului, conştient mai mult decât oricând că, indiferent unde ar fi fost nevoit să plece, avea să ia portretul cu el.

Dar, unde putea să meargă? Dacă măcar s-ar fi putut înscrie la o facultate unde ar fi dorit el, unde să rămână timp de patru ani... Dar tatăl său n-ar accepta niciodată să nu urmeze aceeaşi instituţie de învăţământ superior ca şi el şi să nu-i continue tradiţia, devenind.... ce? Un bancher de provincie, cu o situaţie înfloritoare, neiertător cu vecinii săi mai săraci. Revel nu-şi dorea să devină om de afaceri în aceste condiţii, făcând tranzacţii dure cu aceia care ar fi trebuit să-i fie prieteni.

Pe măsură ce se gândea, cu atât devenea mai convins că trebuie să plece, şi asta cât mai repede, până nu apărea noua mamă. Dar unde să găsească locul de unde tatăl său să nu-l aducă înapoi imediat, din ambiţie? Acesta nu încercase niciodată să-i câştige prietenia şi nici nu-l interesase ce vroia el să facă; nu îi comunica decât ce trebuia, ce-i impunea să facă.

Tot cântărind în minte cuvintele fetei, practic îl făcuse să-i promită că va cere sfatul lui Dumnezeu.

Deşi fuseseră atât de puţin timp împreună, impresia lăsată era atât de puternică, încât îi simţea încă prezenţa reconfortantă. în această privinţă, semăna mult cu mama lui. Da, din moment ce-i promisese, avea să se roage înainte de a merge la culcare, deşi nu prea credea că-i va fi de vreun folos.

Revăzu întreaga scenă din pădure şi-şi dădea seama că prezenţa fetei îi făcuse mult bine. Simţea nevoia s-o răsplătească şi el cumva. Florile! Da, asta va face. Se va trezi a doua zi în zori, va culege flori şi le va pune într-o cutie, în muşchi umed. Aruncă o privire spre ceasul mic de pe birou

- ceasul dăruit de mama lui pentru ultima aniversare, înainte ca ea să moară. Ar fi fost tocmai bine ca tatăl său să-l găsească dormind.

Dimineaţa devreme se va strecura afară din casă şi va ajunge înapoi exact la micul dejun. Imediat ce luă acea hotărâre şi-şi încredinţă viitorul voinţei divine, prin rugăciunea promisă, adormi liniştit.

în zori, încă înainte ca servitorii să se trezească, luă o casetă metalică pe care mama lui o primise în dar şi la care ţinea enorm şi plecă să-şi îndeplinească planul. Reuşi chiar s-o zărească, de la distanţă, pe Margaret, înainte de plecare, ţinând strâns la piept cutia cu florile culese de el.

Purtând această imagine în suflet, se îndreptă spre

casă, unde, refugiându-se în amintiri dragi, avea să suporte mai uşor reproşurile tatălui.

- A coborât cumva tata? îl întrebă Revel pe Irving, în şoaptă.

- Tatăl dumneavoastră a luat micul dejun mai devreme cu o oră decât de obicei. Trebuia să meargă la New York, unde ar putea fi reţinut de diverse afaceri câteva zile şi a fost foarte supărat că nu v-a găsit. A spus că avea să vă dea câteva ordine în legătură cu ceea ce trebuie să faceţi până la venirea dumnealui şi nu înţelegea absenţa de seara trecută şi din această dimineaţă.

- Am avut nişte treburi de rezolvat, dar am venit la ora obişnuită pentru micul dejun. Nu ştiam că pleacă.

Irving îl privi curios. Era ceva în comportamentul băiatului ce-i amintea de calmul şi demnitatea cu care stăpâna casei i se adresa.

- Tatăl dumneavoastră v-a lăsat un bilet, domnule Hiram. Revel luă plicul şi biletul pe care Irving i le dădu şi merse să citească pe terasă.

"Fiule,

M-a deranjat foarte mult absenţa ta de la cină aseară, mai ales că îţi spusesem în mod special că doresc să discut cu tine. Plecarea ta de azi-dimineaţă m-a supărat încă şi mai mult. Astfel de atitudini, fără precedent, sunt de neiertat. Trebuie să plec la New

York, unde este posibil să rămân câteva zile. Nu părăsi casa decât pentru a merge la şcoală şi ai grijă să-ţi foloseşti timpul făcându-ţi temele, completând formularele din plicul pe care ţi l-am lăsat şi studiind pentru materiile specificate pentru examenul de intrare la facultate".

Re vel se uită dezinteresat la formulare, apoi le puse înapoi în plic şi privi gânditor la dealurile din depărtare.

Sigur, dorise să meargă la facultate, dar nu la cea aleasă de tatăl său şi orice încercare de protest ar fi fost inutilă. Trebuia să plece la şcoală în câteva minute, iar el continua să stea acolo, cu sufletul clocotind de răzvrătire, neştiind ce decizie să ia. De la Dumnezeu nu primise încă nici un semn. Urcă în camera lui, încuie uşa, şi îngenunchind, se cufundă din nou în rugăciune.

"Ah, Doamne, arată-mi ce să fac. Nu pot rămâne aici. Tata nu înţelege. Dacă Tu mă înţelegi, te rog, fă astfel încât să găsesc o cale de a scăpa de aici. Tatălui meu nu-i pasă de nimeni - niciodată nu i-a păsat. Ştii asta. Te rog, arată-mi ce să fac".

Indiferent dacă pleca de acasă sau nu, trebuia neapărat să-şi împacheteze cele câteva lucruri dragi - amintiri legate de mama sa şi de copilărie - şi să le aşeze pe toate la loc sigur, uşor de luat cu el, sau, în cazul în care rămânea, ferite de ochiul curios al

viitoarei stăpâne a casei.

îl auzi pe Irving plecând cu maşina la cumpărături şi, cum Mandy era ocupată cu gătitul, ştia că nu avea cine să-l deranjeze câtva timp, aşa că intră în camera mamei sale.

Descuie uşa şifonierului: rochiile ei, aşa cum le lăsase când se îmbolnăvise... Nu, străina aceea nu le va purta! Trebuia să le ia de acolo, să le ascundă. Oricum, tatălui lui nu-i păsa. Desigur, nu va lua bijuteriile, mai ales cele oferite de acesta, probabil mai mult din ostentaţie decât din dragoste. Revel nu-l înţelegea de ce se căsătorise cu ea, când îl auzise de atâtea ori spunând cu amărăciune că nu fusese bogată. Desigur, fusese foarte frumoasă şi probabil că atât îl interesase - ca stăpâna casei lui să fie admirată de toţi, adăugând astfel la gloria lui personală.

împături rochiile şi, împreună cu alte obiecte personale ale mamei lui, le puse într-un cufăr găsit în pod şi îl ascunse în şifonierul din camera lui. Nu se întrerupse decât în ultimul moment pentru a putea ajunge în timp util la şcoală. Dar chiar şi acolo nu făcu nimic altceva decât să scrie bilete cu tot ceea ce mai avea de rezolvat, astfel încât să aibă totul organizat până la cel mai mic amănunt şi, de teamă ca tatăl său să nu vină chiar în seara aceea, se învoi la profesoara sa, domnişoara Grandon, pentru a pleca mai devreme acasă.

Chiar pe aleea ce ducea spre intrarea principală a casei lor, îl ajunse din urmă maşina poştei.

- Sunteţi Revel Radcliffe? îl întrebă poştaşul oprind maşina chiar în dreptul lui. Am câteva scrisori pentru dumneavoastră şi una este recomandată. Semnaţi aici, spuse acesta pe un ton vădit dezaprobator şi nemulţumit pentru că un puşti primea aşa ceva.

Revel rămase acolo în pâlcul de molizi de lângă alee, unde de multe ori căuta liniştea unor clipe departe de privirile tuturor. Ştia că Irving avea sarcina să-l supravegheze, aşa că nu trebuia să rişte să fie văzut nici chiar de acesta, până nu se lămurea ce era cu scrisorile. De obicei, el nu primea decât reclame pentru aparate de fotografiat şi avioane sau prospecte de la diferite colegii şi chiar şi aşa, numai după ce le citea şi tatăl său.

Acum, nici unul din plicuri nu părea să conţină un prospect de reclamă şi nici nu recunoştea pe vreunul scrisul tatălui. Pe unul din ele, părea să fie scrisul unei femei; îl puse deoparte, pentru că, dacă era de la viitoarea sa mamă vitregă, avea să mai dureze până să aibă tăria de a-l citi. Pe plicul cu scrisoarea recomandată, scrisul părea să fie al unui bărbat - un scris ferm, trădând un caracter puternic, hotărât. Cu degete febrile, Revel începu prin a-l desface pe acesta.

***

în prima zi a călătoriei sale, Margaret începu să se gândească la locul spre care se îndrepta. Nu mai fusese niciodată acolo, iar pe mătuşa la care urma să stea, n-o mai văzuse de când era mică. Mătuşa, sora mult mai mare a mamei ei se căsătorise pe când aceasta din urmă era doar un copil, astfel încât cele două nu crescuseră împreună. Margaret promisese să stea un an la ea, dar acum îi părea rău că nu rămăsese să locuiască la prietena mamei ei, care fusese cât se poate de bună cu ea, dar care avea acum nevoie de camera pe care i-o închiriase. Aşadar, când sosise invitaţia din partea mătuşii ei, doamna Gurlie, cel mai bun lucru fusese s-o accepte, cel puţin pentru un an.

Domnul Devereaux, unchiul ei cu care călătorea, era un om amabil, dar foarte tăcut, care nu scotea ore în şir nici un cuvânt, decât când trecea pe lângă ceva cu totul remarcabil, ca de exemplu Cascada Niagara sau Marele Canion. Obosită de monotonia drumului, Margaret îi mai punea câte o întrebare din când în când.

- Unchiule, povesteşte-mi despre mătuşa Carlotta. Sunt mulţi ani de când n-am mai văzut-o şi nu mi-o amintesc deloc.

- Doamna Gurlie? Cred că încă mai poate fi considerată o femeie frumoasă, deşi nu mai e tânără.

E o persoană stilată, cu o mulţime de iniţiative pentru a sprijini arta. De multe ori organizează spectacole acasă la ea, pentru a strânge banii necesari cine ştie cărui copil sărac pentru a studia la facultate. De asemenea, e o bună jucătoare de bridge şi o membră de încredere a tot felul de comitete. Sunt convins că te vei distra la ea, mai ales că va organiza o mulţime de petreceri şi seri dansante pentru tine.

- Bine, dar... eu voi fi la şcoală, nu voi avea timp pentru aşa ceva, mai ales că trebuie să mă pregătesc şi pentru intrarea la facultate.

- Draga mea, sincer să fiu, nu cred că doamna Gurlie va lua în serios pregătirea ta din punct de vedere intelectual; cred că e mai interesată să te pregătească pentru viaţa socială.

Margaret căzu pe gânduri. Viaţa mondenă nu prea era pe gustul ei. Venea dintr-o atmosferă tihnită, cu plăceri simple. Dar, în definitiv, poate că unchiul ei exagera şi, oricum, era vorba de un an, nu de o veşnicie, aşa că deveni mai optimistă.

Din când în când, mai deschidea cutia cu flori şi gândul îi zbura iar la băiatul care făcuse gestul superb de a i le oferi. încerca să-şi imagineze ce-ar fi simţit dacă tatăl ei - presupunând că ar fi trăit - i-ar fi spus că vrea să se căsătorească. în orice caz, tatăl ei, atât de bun şi de iubitor, nu ar fi procedat atât de brutal, ci ar fi pregătit-o cu grijă. Situaţia lui Revel era mult mai

dificilă din cauza felului de a fi al tatălui lui - rece, dur, incapabil de iubire, sau incapabil de a o exprima. Era mulţumită că-l cunoscuse şi că reuşise să-i aline, fie şi momentan, suferinţa. Petrecuseră extrem de puţin timp împreună, dar se despărţiseră cu impresia că se cunoşteau de o veşnicie. Era foarte probabil să nu-l mai vadă niciodată, dar îl considera deja un prieten drag a cărui amintire s-o păstreze mereu în suflet. Tot gândindu-se la el, imaginându-şi ce i-ar fi spus şi cum ar fi reacţionat, era ca şi cum ar fi călătorit împreună.

în sfârşit, veni şi momentul în care unchiul ei să-i poată telefona doamnei Gurlie pentru a o anunţa că sosesc aproximativ la ora cinci, ceea ce-i dădu acesteia ideea să cheme o mulţime de tineri pentru a-şi întâmpina nepoata într-o atmosferă mai plăcută.

- Ce surpriză plăcută! Sunt sigură că vom deveni cei mai buni prieteni! exclamă Margaret străduindu-se să pară entuziasmată deşi, privind rând pe rând acele feţe sofisticate şi blazate, se îndoia că acest lucru va fi posibil.

Apoi, îşi spuse că poate ea însăşi era prea obosită şi nu avea nici un drept să-i judece la prima vedere.

Mătuşa Charlotta o trimise cu camerista în camera ei, rugând-o să se schimbe repede, fiindcă e aşteptată la cină imediat.

Margaret luptă din răsputeri să-şi stăpânească

lacrimile: mătuşa ei o sărutase formal, după care o expediase cu camerista, nevăzând în ea fiica surorii ei dragi pierdute, ci doar un pretext pentru o petrecere.

- Nu, nu, despachetez eu, insistă ea.

- Bine, dar trebuie să fie foarte şifonată; o calc şi o aduc imediat.

- Nu, nu e nevoie.

Şi, într-adevăr, spre surprinderea cameristei, rochia despachetată cu tot atât de multă grijă cu cât fusese ambalată într-o cutie şi protejată în foiţă, arăta impecabil.

- Recunosc că ai o artă desăvârşită! Să transporţi o rochie de la o aşa distanţă şi să arate de parcă acum ai fi luat-o de pe umeraş, e ceva! Şi acum, dă-mi voie să te ajut să-ţi aranjezi părul.

- Nu, mulţumesc, îl pieptăn aşa cum obişnuiesc eu şi sunt gata imediat!

- într-adevăr, ai mare îndemânare, recunoscu şi de data aceasta camerista. Nu mai trebuie decât puţin fard de obraz şi ruj. Pe măsuţa de toaletă ai tot ce trebuie.

- Mulţumesc, dar prefer să nu mă fardez!

- Mă tem că doamna se va supăra. M-a trimis să vă aranjez...

- îmi pare rău, dar nu mă fardez niciodată. Şi acum, am să cobor unde sunt aşteptată. Mulţumesc

pentru ajutor.

Când apăru în salon, proaspătă ca o floare, toţi tinerii îşi întoarseră privirile spre ea. Margaret zâmbi şi merse degajată, de parcă ar fi fost obişnuită să fie întotdeauna centrul atenţiei, oprindu-se lângă mătuşa ei. în definitiv, nu avea de ce să-i pese de ceea ce aveau să creadă toţi aceşti tineri despre ea, atâta timp cât deocamdată nu o judecau decât prin prisma croielii rochiei şi a lipsei de fard pe obraz. Desigur, nu se aşteptase să aibă atât de mulţi spectatori, dar aceasta nu o împiedica să se comporte natural.

Se aşezară imediat la masă în fotolii de răchită şi conversaţia deveni generală, într-o atmosferă plăcută.

- Unde ai fost până acum? Te-am aşteptat toată viaţa, spuse un tânăr fascinat, pe nume Bailey Wicke, aşezându-se lângă ea.

-Asta este şi aici formula de introducere? răspunse ea cu un aer inocent şi toţi cei din jurul ei izbucniră în râs, plini de admiraţie.

Margaret Weldon dovedi că era o persoană inteligentă şi spirituală, a cărei prietenie merită cultivată. în orice caz, nu păruse intimidată de ei.

Uitându-se mai atent la plic, Revel observă timbrul: Lindwood. Când era mic, abia aştepta să-i ducă mamei lui orice scrisoare venită de acolo. Lindwood era localitatea unde mama lui se născuse şi

unde bunicul încă locuia. De multe ori se întrebase de ce acesta nu-i scria niciodată. Cât trăise mama, pe lângă scrisoarea pentru ea, în plic era şi câte o scurtă scrisoare adresată lui. Apoi... nimic, sau poate nu i se spusese. întotdeauna tatăl lui sorta toată corespondenţa; doar îl auzise instruindu-l pe Irving s-o ia de la poştaş şi să i-o ducă în bibliotecă.

Cu mâini tremurânde, Revel deschise plicul şi deodată îl cuprinse spaima; nu era scrisul bunicului. Să i se fi întâmplat ceva? Deşi nu comunicau, se simţea mai liniştit ştiindu-l în viaţă.

"Domnule Revel Radcliffe,

Bunicul dumneavoastră, domnul Alan B.Revel, este foarte bolnav şi medicii spun că, slăbit cum este, mai are de trăit doar câteva zile, sau câteva ore. Sunt asistenta medicală care îl îngrijeşte şi m-a rugat să vă scriu şi să vă întreb dacă aţi putea să veniţi să-l vedeţi înainte să moară sau, dacă acest lucru nu este posibil, măcar să-i trimiteţi câteva rânduri de bun-rămas. Spune că vă iubeşte mult, aşa cum a iubit-o şi pe mama dumneavoastră, Emily, şi de aceea doreşte să vă vadă şi să discute cu dumneavoastră înainte de a muri.

în plic este şi un cec cu care să achitaţi costul călătoriei.

Spune că nu i-aţi răspuns la nici o scrisoare de când a murit mama dumneavoastră, dar, vă rog,

faceţi-vă timp pentru a-l mai vedea pe bunicul dumneavoastră cât timp mai este încă în viaţă. Dacă aţi vedea cât de mult îşi doreşte acest lucru, cu siguranţă aţi regreta că nu aţi făcut-o mai demult. Spune că doreşte să vă dea binecuvântarea sa înainte de a muri.

Cu stimă,
A.B.Stetson, asistentă medicală".

Când termină de citit, Revel avea ochii plini de lacrimi. Scrisori! Aşadar, existaseră scrisori care nu i se dăduseră niciodată. Trebuia să plece repede, înainte ca tatăl său să se întoarcă, pentru că altfel, cu siguranţă l-ar opri.

Mai întâi, trebuia să ajungă la bancă, până nu se închidea, pentru a încasa cecul şi a-şi retrage şi o parte din economii, în caz că hotăra să mai rămână acolo. Poate că era mai bine nici să nu treacă pe acasă decât în ultima clipă, ca să evite întrebările. Puse amândouă scrisorile în buzunar, fără s-o mai citească pe cea de-a doua şi porni cu paşi repezi, gândindu-se la ce avea de făcut. Trebuia găsită o modalitate de a transporta cufărul cu lucrurile mamei, portretul acesteia şi cărţile lui până la gară.

întâmplător, zări la volanul unei camionete un băiat care, înainte de a renunţa la şcoală, îi fusese coleg de clasă.

- Hei, Bud, mă ajuţi să duc nişte bagaje la gară?

Trimit cuiva nişte cărţi şi aş vrea să le expediez cu trenul de ora cinci. Poţi să vii la patru şi jumătate?

- Da, cred că da... Spune-mi, Rev, te-ai mai gândit la propunerea mea să-mi vinzi bicicleta? O vreau pentru frăţiorul meu.

- Bine, de acord. Cât ai spus că poţi plăti?

- Cinci dolari.

- Dacă mă ajuţi să urc bagajele în tren, ţi-o vând cu patru dolari şi jumătate.

- în regulă! Voi fi aici la ora fixată.

Acum, Revel nu mai avea nici o secundă de pierdut: să meargă la bancă, apoi la gară să verifice orarul trenurilor şi autobuzelor, acasă; trebuia să-i lase un bilet tatălui, ca să nu alerteze toată localitatea şi să-l aducă înapoi cu poliţia, având în vedere că nu era major.

Nu reuşi să se strecoare fără să-l vadă Mandy. Cel puţin, însă, Irving lipsea; după cum aflase de la aceasta, dusese maşina la garaj pentru o verificare.

Fără să mai piardă timpul, Revel îşi făcu bagajul pe care-l coborî cu frânghia pe fereastră şi împachetă alte câteva lucruri fără prea mare importanţă, depozitându-le în pod. Apoi, trimiţând-o pe Mandy special să-i caute bicicleta în pod, profită pentru a-şi duce bagajele la locul de întâlnire cu
Bud, în spatele garajului. Nu mai rămânea decât să scrie biletul pentru tatăl său şi, cum era aproape ora

de plecare, în loc să gândească atent fiecare cuvânt, aşa cum intenţionase, scrise cât putu de repede esenţialul.

"Tată, tocmai am fost înştiinţat că bunicul este foarte bolnav, pe moarte. Mă roagă să vin ca să discute cu mine înainte de a muri. Asistenta medicală care îl îngrijeşte a scris scrisoarea. Mi-a trimis şi bani de drum, aşa că plec imediat. Am considerat că aşa se cuvine să fac. Aşa ar fi dorit şi mama. Te anunţ cum se simte bunicul. Sunt foarte grăbit, trebuie să plec.

Fiul tău".

Tocmai dusese biletul în biroul tatălui său, când auzi camioneta lui Bud.

- Unde pleci? îl întrebă Mandy, apărând în vestibul.

- Am de făcut un comision; nu mă aştepta la cină.

- Şi dacă se întoarce tatăl tău?

- Nu-ţi face griji, i-am lăsat un bilet.

Totul decurse bine, deşi Revel se temuse până în ultima clipă să nu intervină ceva care să-i răstoarne planurile. Se relaxă abia după ce expedie bagajele şi se urcă el însuşi în autobuzul care avea să-l ducă în oraş, de unde pleca trenul spre Linwood.

Capitolul 3

Era linişte desăvârşită, iar bolnavul, alb la faţă, abia respira. Asistenta îl veghea îndeaproape, întrebându-se dacă nepotul va ignora şi scrisoarea trimisă de ea, aşa cum făcuse cu toate celelalte pe care bunicul lui i le scrisese. Privea din când în când pe fereastră aşteptând un semn - măcar o telegramă.

- Eşti sigură că i-ai trimis scrisoarea? întrebă bătrânul, deschizând ochii.

- Sigur că da. V-am şi citit-o înainte, vă amintiţi?

- Cum să nu... Cred însă că, dacă băiatul nu vine, nu este vina lui. Are un tată... foarte dur.

- Da, pentru că, din ce mi-aţi povestit despre el, ştiu că nu a fost niciodată insensibil. Acum, nu mai vorbiţi; menajaţi-vă pentru când va veni.

Bătrânul îşi luă ascultător medicamentele cu această speranţă, pe chipul său aşternându-se un zâmbet cum numai un înger ar fi putut avea, înainte de a intra în rai. Era pe punctul de a închide din nou ochii, când telefonul sună în camera alăturată. Auzi vocea asistentei, apoi, într-o aşteptare febrilă, aproape că auzi scrijelitul unui creion pe hârtie.

- A fost o telegramă trimisă din tren, anunţă asistenta, victorioasă.

"Am plecat deja; voi ajunge la tine mâine dimineaţă. Rezistă bunicule, încearcă să te faci bine

de dragul meu. Te iubesc şi am nevoie de tine. Nepotul tău iubitor".

- Mai citeşte-l o dată, te rog, spuse el cu vocea parcă mai puternică şi ochii strălucind de bucurie.

Şi după ce asistenta citi telegrama de câteva ori, bătrânul o ceru, dorind s-o ţină el însuşi în mână. încă o mai avea când veni medicul şi, fără să spună nici un cuvânt, întinse spre acesta foaia de hârtie.

- Grozav! se bucură medicul. Ştiam eu că fiul micuţei Emily nu te va dezamăgi. Pulsul e puţin mai stabil, şopti el asistentei.

într-adevăr, bunicul trecu noaptea într-un somn liniştit, iar a doua zi dimineaţă şi el şi asistenta începură să aştepte, tăcuţi dar încrezători.

Revel merse pe jos, ba câteodată şi alergă, din oraşul în care îl lăsase trenul până în Linwood, pentru că era mult prea devreme ca autobuzele sau măcar taxiurile să circule. Era îngrozit la gândul că ar fi putut ajunge prea târziu.

Dar... nu! Bunicul îi auzi, sau poate îi presimţi paşii încă înaintea asistentei.

- Revel! Băiatul meu drag! spuse el cu o voce tremurătoare încercând să-şi ridice puţin capul.

- Bunicule! Dragul meu bunic!

Revel îngenunche lângă pat şi, cu ochii plini de lacrimi, cuprinse mâinile bunicului în mâinile sale,

simţind astfel parcă şi prezenţa mamei şi dându-şi seama imediat de ceea ce pierduse prin faptul că nu luase legătura cu el până atunci. Se ridică doar când asistenta veni cu medicamentele, apoi se retrase puţin împreună cu aceasta când apăru medicul.

- Mă bucur că aţi venit, şopti femeia. Dorea atât de mult să vă vadă!

- Dacă aş fi ştiut! Mi-am închipuit că persoana mea nu-l interesează. Nu mi-a scris niciodată.

- Cum să nu! V-a scris o mulţime de scrisori.

- N-am primit nici una.

Apoi doctorul o chemă puţin şi Revel rămase singur, gândindu-se nedumerit, cu tristeţe; să fi făcut asta tatăl lui? Să-i fi ascuns scrisorile?

După ce doctorul termină consultul, zâmbi larg bătrânului său prieten.

- Ţi s-a îndeplinit dorinţa. Acum, odihneşte-te puţin.

- Nu pleca, Revel, îl rugă bolnavul, căutându-l din priviri.

- Revel nu va pleca, îl linişti doctorul. Va sta chiar aici şi-l vei putea vedea când deschizi ochii. Nu-i aşa, Revel?

Drept răspuns, acesta veni imediat şi se aşeză în locul indicat.

- Mai aproape, vino mai aproape, şopti bunicul, cu

faţa înseninată.

Revel îşi trase scaunul mai aproape de pat, acoperind mâna bunicului cu mâna sa, privind umbrele întunecate ce-i conturau pleoapele şi buzele, şi rugându-se la Dumnezeul abia descoperit să nu-i despartă fără a le da posibilitatea de a se cunoaşte mai bine. în scurt timp, copleşit de oboseală şi de emoţiile trăite, el însuşi aţipi, trezindu-se sub privirile uşor amuzate ale bătrânului.

- Am visat că plecaseşi, dar văd că eşti încă aici. E aici copilul lui Emily...

- Sunt aici, bunicule!

- Cât poţi sta?

- Cât doreşti.

Revel se temea ca nu cumva tatăl său să găsească o modalitate de a-l lua cu forţa de acolo şi totuşi era sigur că nu-şi va dezamăgi niciodată bunicul, acum când abia îl regăsise. Atât de aproape de spectrul morţii, atât de încordat, pentru Revel, experienţa acelor câteva ore părea să concentreze ani întregi. Imediat ce bunicul adormi, scrise un bilet pentru tatăl său, pentru ca poştaşul să-l ia în dimineaţa următoare:

"Tată,

Am ajuns aici devreme dimineaţa şi l-am găsit pe bunicul încă în viaţă, dar medicul spune că se poate stinge în orice clipă. în orice caz, a părut foarte

mulţumit de prezenţa mea şi doamna care are grijă de el spune că pulsul i s-a stabilizat oarecum. Te voi ţine la curent în ceea ce priveşte situaţia de aici. Mă bucur că am venit.

Fiul tău".

După alte câteva ore, Revel scrise din nou tatălui său, anunţându-l că medicul credea că bătrânul va mai trăi câteva zile, poate o săptămână şi că era important ca el să-i fie alături.

"Nu-ţi strica planurile", adăugă el. "Voi mai rămâne aici. Şi apoi, sunt sigur că doamna cu care te vei căsători va fi mulţumită să mă ştie plecat".

Răspunsul veni imediat:

"Tocmai m-am întors şi am citit mesajele tale. Insist să vii imediat. Ceea ce faci e o prostie.

Dispreţuiesc astfel de văicăreli. Ia primul tren spre casă. Acesta este un ordin.

Tata"

în ziua în care Revel plecase de acasă, pe măsură ce se întuneca, Mandy deveni din ce în ce mai neliniştită. în zadar privea pe fereastră - nici un semn. La un moment dat, sună telefonul: era Irving, ca s-o întrebe dacă mai trebuia să cumpere ceva în drum spre casă. Desigur, când află că "tânărul stăpân încă nu s-a întors acasă", o certă pentru că nu fusese mai atentă şi ar mai fi continuat cu întrebările dacă Mandy nu ar fi trebuit să închidă pentru că suna cineva la

uşă. Era Bud, băiatul cu camioneta.

- Dumneavoastră sunteţi Mandy? Mi-a dat Revel plicul acesta şi mi-a spus să vi-l strecor când sunteţi singură, anunţă el, apoi dispăru, mândru de misiunea îndeplinită.

"Dragă Mandy,

Mi-a părut foarte rău că a trebuit să plec fără să-ţi spun, dar m-am gândit că aşa e mai bine pentru tine, că altfel ai fi încercat să mă opreşti şi în nici un caz nu aş fi putut fi oprit.

Am primit în această după-amiază o scrisoare prin care am fost anunţat că bunicul Revel este pe punctul de a muri şi vrea să mă mai vadă pentru o ultimă dată, aşa că am plecat în grabă. I-am lăsat un bilet şi tatei şi sper ca totul să fie bine. în orice caz, am plecat. Mulţumesc, Mandy, pentru tot ce ai făcut pentru mine. Nu e nevoie să spui de acest bilet, decât dacă vrei. Nu a fost vina ta că am plecat. Transmite-i din partea mea complimente şi lui Irving, când îi va trece supărarea, şi ai grijă de tine.

Revel"

Abia termină de citit scrisoarea, când auzi maşina lui Irving. împături hârtia şi o vârî în buzunar; încă nu se hotărâse dacă să-i spună sau nu şi lui Irving chiar atunci, sau să amâne. Oricum, din moment ce băiatul îi lăsase un bilet şi tatălui lui, era mai bine să nu spună deocamdată nimic. Şi, pe măsură ce Irving se agita mai mult, Mandy simţea tot mai clar că e mai

înţelept să tacă şi să aştepte cel puţin până la venirea stăpânului casei. Era însă extrem de satisfăcută că Revel îşi amintise să-i mulţumească pentru toate micile servicii pe care i le făcuse. Mandy nu avusese parte de prea multe bucurii în viaţă, dar ajunsese să ţină la acest băiat mai mult decât la oricine altcineva, deşi nu-i era îngăduit să-şi exprime liber sentimentele de când mama acestuia murise.

Arunca din când în când o privire spre Irving, şi avea parcă o strângere de inimă văzându-l cât se frământa. Acesta luase deja hotărârea: va scoate din nou maşina din garaj şi, deşi îi era foarte greu să circule seara, va căuta peste tot în oraş. Deşi se gândise la tot felul de posibilităţi - toate locurile care-i fuseseră interzise băiatului, dar care poate că acum îl tentaseră - un joc de biliard, un local, o petrecere... Poate era vorba de o fată... Ar fi simţit nevoia să comenteze cu Mandy, dar ce putea şti ea? Oricum, el avea responsabilitatea cea mai mare. Fără să spună nimic, ieşi.

- Unde pleci? întrebă Mandy, urmându-l până la uşă.

- Mă duc să mă mai uit puţin pe afară...

Abia când auzi motorul maşinii, Mandy avu remuşcări pentru secretul păstrat; strigă după el, dar era prea târziu.

Irving se întoarse acasă zdrobit sufleteşte şi

epuizat fizic. Mandy deja dormea şi nu o mai trezi. Reuşi şi el să adoarmă, dar, după un somn agitat, se trezi extrem de devreme şi plecă din nou în acea căutare desperată. Mandy se trezi auzind motorul maşinii, dar, din nou, prea târziu pentru a-l mai împiedica să plece. în zadar se frământa, copleşită de noi remuşcări, mai ales gândindu-se că, deşi viaţa alături de el era de multe ori dificilă, totuşi Irving îi fusese un soţ fidel iar profesional era de o corectitudine desăvârşită - un om integru, serios, devotat până la sacrificiu. Tot ce putea face acum, ca să-i compenseze suferinţa, era să-i pregătească o mâncare delicioasă.

într-adevăr, aceasta avu efectul scontat când Irving apăru, la fel de abătut, târziu după-amiaza.

- Parcă a dispărut de pe suprafaţa Pământului...

- Dacă ai fi rămas acasă şi ţi-ai fi văzut de treabă, ai fi scutit acest efort inutil şi poate te-aş fi putut ajuta...

- Ce vrei să spui, Mandy? Cum să ajuţi tu? Ce ştii despre asta?

- Ştiu, pentru că am primit o scrisoare de la băiat.

- O scrisoare de la domnul Hiram? A venit cu poşta de dimineaţă? Mandy Hollister, vrei să spui că te-ai uitat în corespondenţă, când ştii bine că domnul Radcliffe a interzis ca aceasta să fie văzută de

altcineva decât de el?

- Nu! Scrisoarea a fost adusă de un băiat.

- O recomandată de la poştă?

- Nu era de la poştă. Pur şi simplu a adus-o un băiat pe care nu-l cunosc. Mi-a dat-o şi a fugit. Scrie acolo că a primit un mesaj de la bunicul său Revel, care e pe moarte şi vroia să-şi mai vadă nepotul pentru ultima dată. Bănuiesc că băiatul a plecat imediat, ca să prindă primul tren.

- La bunicul lui! exclamă Irving albindu-se la faţă. Să vezi ce-o să iasă! Am trecut şi pe la poştă şi am găsit o telegramă de la şefu'; vine astă-seară cu trenul de şase şi jumătate şi este posibil să aducă o doamnă cu dumnealui.

- O doamnă? De ce să aducă o doamnă? Doar nu are de gând să se căsătorească din nou!

- Nu ştiu ce are de gând, dar ştiu sigur ce va ieşi când nu-şi va găsi fiul, mai ales când va afla unde s-a dus. Cred că e în joc şi slujba noastră, pentru că nu am fost atenţi şi nu l-am împiedicat să plece. Arată-mi şi mie scrisoarea. Hmm! Ticălosul ăsta mic! comentă el pe gânduri, după ce citi. Ştia ce va spune tatăl lui. Acum, cred că eu trebuie să-l anunţ.

- Nu e necesar, din moment ce i-a scris şi lui. Lasă-l să citească.

Apoi, plecară amândoi la treburile lor - Mandy, să

mai inspecteze dacă totul era în regulă în camera de oaspeţi, aşa cum i se ceruse în telegramă, îngrijorată de venirea doamnei, iar Irving, să mai aranjeze gazonul, să spele garajul şi să mai lustruiască maşina cea mai bună, îngrijorat, aproape îngrozit de scandalul care se va declanşa. îşi dorea ca stăpânul casei să vină însoţit de acea doamnă, pentru că, în prezenţa ei, spera să fie mai stăpânit.

Dar domnul Radcliffe apăru singur, anunţând că doamna va veni în după-amiaza următoare.

- Fiul meu e acasă?

- Nu, domnule.

- Nu e încă acasă? Doar ţi-am spus să-i comunici să nu mai întârzie. A venit la timp seara?

- Nu, domnule.

- Unde a fost? Ce explicaţie a dat?

- Cred că v-a lăsat un bilet. Mandy l-a găsit pe biroul dumneavoastră.

- Un bilet? Şi ce scria?

- Este un plic sigilat, domnule şi, oricum, Mandy nu l-ar fi citit.

- Da, da, desigur. Dar, Irving... trebuie făcut ceva în această privinţă. Am impresia că, dacă ai fi fost mai atent, situaţia ar fi putut fi evitată; doar ştii că ţi-am dat dispoziţii extrem de severe.

- Ştiu, domnule, dar totul părea să-şi urmeze cursul firesc. Am plecat să fac aprovizionarea, aşa

cum mi-aţi spus, apoi am dus maşina la revizie...

- Bine, bine, Irving, dar mă aşteptam de la tine să-ţi dai seama că prioritatea numărul unu era supravegherea fiului meu. Eh, vom vedea împreună ce este de făcut. Hiram trebuie să înţeleagă o dată pentru totdeauna că trebuie să mă asculte.

- Aveţi dreptate, domnule. Şi pentru mine a fost extrem de neplăcut să constat că băiatul nu a venit acasă. Acum, domnule Radcliffe, profită Irving de ocazie pentru a schimba subiectul, în legătură cu doamna care soseşte mâine, doreaţi să pregătim camera verde de oaspeţi, nu-i aşa? Şi va rămâne mai mult timp, sau doar o noapte?

- Vorbim mai târziu despre aceasta. Unde ai spus că e biletul de la fiul meu?

- în biroul dumneavoastră, după cum a spus Mandy.

Domnul Radcliffe urcă imediat în birou şi restul serii se
desfăşură aşa cum Irving se aşteptase: cu reproşuri şi ordine
date pe un ton furios. A doua zi dimineaţă, misterioasa doamnă anunţă telefonic o amânare cu câteva zile a venirii ei, ceea ce-i dădu posibilitatea lui Hiram Radcliffe să-şi dedice tot timpul pentru a face presiuni asupra fiului său, asaltându-l cu mesaje.

"Te aştept să vii chiar în această după-amiază",

fusese primul mesaj trimis, după care începu să umble furios prin casă, certând şi învinuind pe oricine se întâmpla să se afle în preajma lui, dar mai ales pe Irving pentru că nu primea nici un răspuns la telegramă. Merse chiar el la gară, dar nu găsi nici urmă de fiu care să se întoarcă, pocăit. Veni acasă şi compuse o lungă scrisoare pe care o trimise "par avion", recomandată:

"Aranjasem să urmezi cursurile aceleiaşi facultăţi ca şi mine, ceea ce ţi-ar fi asigurat prestigiul demn de fiul meu. Rezervasem apartamentul cel mai bun şi, datorită sumelor pe care le-am donat în folosul noii clădiri, urma să fii ales în mod indiscutabil în cea mai selectă organizaţie studenţească. Drumul ţi-ar fi fost netezit de la bun început şi anii de studiu ar fi fost încununaţi de succes din toate punctele de vedere.

Abia aşteptam să te aduc la firma mea, la terminarea facultăţii, pentru a putea începe propria ta afacere şi carieră de succes. Acum, de dragul unui bătrân prăpădit care, printr-o conjunctură nefericită, se întâmplă să-ţi fie rudă, periclitezi totul.

Nu mi-am dat seama până acum că ai moştenit firea mamei tale - ranchiunoasă şi încăpăţânată. Aveam impresia că educaţia pe care ţi-am dat-o te-a scăpat de aceste toane. Chiar nu-ţi dai seama cât m-ai îndurerat şi m-ai umilit prin această atitudine,

tocmai pe mine, tatăl tău, care, cu siguranţă îţi sunt mai apropiat decât orice bunic?

Eşti prea tânăr pentru a înţelege ce prostie faci, pentru a judeca bine oamenii şi pentru a-ţi da seama de greşeala pe care am făcut-o căsătorindu-mă cu o femeie provenind dintr-o familie în care se punea atât de puţin preţ pe menţinerea unui anumit standard al aparenţelor. Tocmai pentru că am făcut această greşeală şi m-am lăsat înşelat de farmecul unui chip frumos, fără să mă gândesc la viitor şi anume dacă această femeie va fi potrivită pentru un bărbat ca mine, cu o carieră de succes, ai avut o mamă de la care ai moştenit firea aceasta şovăitoare care te face să te laşi impresionat de orice scâncet al unui bătrân gata să se preteze la orice pentru a te îndepărta de propriul tău tată.

Fiule, am încercat să te fac să vezi clar cum îţi distrugi viaţa, pentru că, dacă nu îmi asculţi imediat ordinul, mă voi vedea nevoit să anulez totul: admiterea ta la una din cele mai prestigioase universităţi, să îmi retrag tot sprijinul şi să te las să devii un neisprăvit de care îmi va fi ruşine să-l numesc fiul meu. Vorbeşti foarte mult de ceea ce i-ar fi plăcut mamei tale; crezi că un asemenea viitor i-ar plăcea? Gândeşte-te, fiule, şi hotărăşte repede, pentru că vorbesc cât se poate de serios. îţi cer, de asemenea, să vii acasă şi s-o primeşti cum se cuvine

pe femeia care îmi va fi soţie".

Probabil că scrisoarea ar fi fost mult mai lungă, dacă domnul Radcliffe nu şi-ar fi dat seama că era atât de târziu încât abia mai putea fi dusă înainte de închiderea oficiului poştal. Apoi, petrecu o noapte agitată de aşteptare. Zadarnică - un fundal destul de sumbru pentru sosirea viitoarei lui soţii.

De fapt, n-ar fi dorit ca aceasta să afle de neînţelegerile dintre el şi fiul lui. îi povestise foarte puţin despre el şi nu vroia să o confrunte cu vreun semn de rebeliune. Pretindea fiului său să-şi întâmpine viitoarea mamă vitregă cu toată politeţea cuvenită.

Când Revel primi scrisoarea, abia dacă o citi, pentru că bunicul său tocmai avusese o nouă cădere şi pendulase toată ziua între viaţă şi moarte. Mai târziu, când medicul chemase un alt specialist şi starea bătrânului părea să se fi stabilizat, scrise o scurtă scrisoare de răspuns:

"Tată,

Nu am putut răspunde mai curând. Am avut o zi foarte încordată, pentru că bunicului i-a fost foarte rău. Am chemat un specialist din Boston şi acum se pare că şi-a revenit, fapt pentru care sunt extrem de recunoscător.

Tată, îmi pare rău că dau impresia că sunt

nerecunoscător
- pentru căminul pe care mi l-ai oferit, poziţia socială, posibilitatea de a-mi face studiile într-o instituţie de prestigiu. Dar, pentru nimic în lume nu l-aş putea părăsi acum pe bunicul. Tot ce pot spune ca răspuns la afirmaţiile tale despre el este că nu îl cunoşti cu adevărat.

în ceea ce priveşte rugămintea ta de a veni acasă şi a încerca să fiu politicos cu doamna cu care te vei căsători, te rog să-i explici situaţia. De altfel, sunt sigur că preferă să nu fiu acolo - cel puţin acum. Nu cred că i se va părea ciudat că stau cu bunicul meu în ultimele sale clipe de viaţă.

încă un lucru: dacă îţi menţii ameninţarea de a nu mă mai susţine, îţi promit că voi răzbate prin propriile mele forţe, astfel încât să nu trebuiască să-ţi fie ruşine de mine.

Sunt sigur că, după ce vei discuta şi cu doamna, vei începe să-mi dai dreptate că rămân aici - deocamdată, cel puţin.

Fiul tău".

Scrisoarea lui sosi a doua zi dimineaţă; tot atunci îşi făcu apariţia şi doamna.

Capitolul 4

Era înaltă, cu o figură frumoasă, cu trăsături bine conturate, deşi cam arogantă, ştiind foarte bine să se stăpânească atunci când ceva nu-i era pe plac. Avea o constituţie delicată şi arăta mai tânără decât era, după cum Mandy observă imediat. Deşi avea distincţie şi eleganţă, nici o urmă de blândeţe nu amintea de fosta soţie a stăpânului casei. Acesta o prezentă celor doi membri ai personalului său de serviciu drept doamna Temple of Rochester din New York.

Tocmai se aşezau la masă, când domnul Radcliffe primi scrisoarea de la fiul său, dar nu o citi decât după cină, când se retraseră pe terasa din faţă, pentru a se bucura de răcoarea serii după o zi de mai neobişnuit de caldă.

- Dragul meu, gânguri doamna Temple, pari tulburat; te frământă ceva?

- Da... Băiatul ăsta al meu...

- Ah, da, băiatul... Uitasem de el. E aici?

- Momentan, nu. I-am spus că doream neapărat să fie aici, să te întâmpine, dar el... trebuia să arate cât e de încăpăţânat. Fireşte, este oarecum reticent faţă de o astfel de schimbare.

- Da... presupun că e normal să fie aşa. Dar în curând va pleca la facultate, nu-i aşa? Parcă aşa

spuneai.

- Aşa era planul. Totuşi, e abia primăvară şi cursurile încep în toamnă.

- Da, spuse ea cu răceală. Şi unde e acum?

- Ăsta e necazul. A plecat la bunicul lui - un bătrân viclean care a înscenat că e grav bolnav, pe moarte şi, mizând pe firea emotivă şi sensibilă a băiatului, l-a chemat urgent. Sunt extrem de jenat că nu a fost aici să te întâmpine..

- Hi - acesta era diminutivul cu care înlocuia numele lui decretat drept învechit - nu cred că e cazul să fii atât de supărat pentru asta. Şi pentru el e mai bine să nu fie aici pentru prima dată când suntem împreună.

- Da, numai că mi se pare o impoliteţe faţă de tine.

- Sincer, nu mă deranjează. Este mult mai plăcut aşa, deocamdată. Nu trebuie să-ţi faci griji.

- Cum să nu-mi fac! I-am ordonat să vină acasă imediat, iar el nu ascultă.

Ieri i-am scris un ultimatum: dacă nu vine imediat, îl dezmoştenesc.

- Vai, Hi! Nu crezi că e o hotărâre cam severă? şopti ea dulce, deşi un licăr de lăcomie îi străluci în priviri. Şi ce-a răspuns băiatul?

- Tocmai am primit o scrisoare de la el când ne aşezam la masă. îmi dai voie s-o citesc, acum?

- Te rog. Aprinde-mi o ţigară, apoi poţi citi liniştit

cât doreşti.

Pentru prima dată, Hiram Radcliffe avea să fie contrazis - nu pe un ton ridicat, ci pe un ton blând, dar ferm şi convingător.

- Ei bine, Hi, ce spune fiul tău de te-a înfuriat atât de tare? Arată-mi şi mie scrisoarea, sau te temi? Te asigur că nu-l voi judeca aspru.

- Poftim, citeşte-o. E un fraier care nu-şi cunoaşte interesul. Dar va afla că nu mă poate înfrunta pe mine. Cred că mâine dimineaţă voi trimite poliţia după el, ca să înveţe că nu are dreptul să hotărască unde să stea şi ce să facă.

Doamna citi scrisoarea şi, deşi licărul ciudat din privirea ei n-ar fi putut trece neobservat pentru un privitor atent, i-o dădu indiferentă lui Hiram după ce o termină, comentariul ei părând indiferent.

- Ştii, Hi, am impresia că dai prea mare importanţă acestei poveşti. E doar un tânăr care este în căutarea propriei identităţi. Lasă-l să rămână acolo şi să descopere că lucrurile nu sunt aşa cum par. Dacă Revelii sunt aşa cum spui, atunci îşi va da singur seama. Şi va fi mult mai bine pentru el să înţeleagă singur că a greşit, decât să fie obligat să se întoarcă acasă. Altfel, îţi va purta mereu pică şi nici nu va şti că el a fost cel ce a greşit. în locul tău, i-aş spune că m-am răzgândit şi că poate rămâne acolo cât doreşte. Lasă-l să se descurce singur cu facultatea, dacă îşi

închipuie că e atât de inteligent. Nu după mult timp, va veni în genunchi la tine să-l ajuţi şi atunci îţi vei putea impune condiţiile.

- Bineînţeles că-mi voi impune condiţiile, fără să aştept până va binevoi el să vină; va veni când vreau eu.

- Nu, Hi, nu e o metodă bună. Faci asta din orgoliu. Aşteaptă să facă un an de facultate. în definitiv, e destul de mare să hotărască. Nu-l poţi forţa să aibă încredere în tine. Trebuie să descopere singur că ai avut dreptate.

- Natalie, draga mea, nu înţelegi. Intenţionez să ne căsătorim cât mai repede posibil şi ce vor spune prietenii, vecinii, partenerii mei de afacere dacă fiul meu nu va fi prezent la nuntă?

- Ce prostie! însuşi fiul tău a oferit scuza. Şi, ce poate fi mai minunat, mai altruist decât un fiu care renunţă la privilegiul de a asista la nunta tatălui său pentru a sta lângă bunic, în ultimele zile de viaţă ale acestuia? Mi se pare un gest nobil. De fapt, fiul tău m-a lăsat pe mine să decid şi chiar vreau să fiu arbitrul acestui diferend. Cred că fiul tău are dreptate. Ar trebui să rămână acolo unde e, cel puţin un timp. Raţionamentul lui e bun. Şi, aşa tânăr cum e, probabil că şi-a dat seama că vom fi mult mai fericiţi în primele luni de căsătorie dacă vom fi singuri, nestingheriţi de prezenţa unui fiu care nu este al meu.

Nu-ţi dai seama, Hi, scumpule? Dacă într-adevăr ţii la mine aşa cum ai spus, lasă-l să rămână acolo, până când va dori el să vină la noi, dacă va dori.

- Natalie, doar nu ai ceva împotriva prezenţei fiului meu!

- Ba da, răspunse ea cu voce joasă, dar foarte clar şi ferm. Categoric, sunt împotriva prezenţei lui în căminul nostru. Reprezintă o perioadă a vieţii tale din care, normal, nu aveam cum să fac parte. Nu poate fi plăcut pentru mine să intru într-o casă în care să mi se reamintească permanent de un trecut care nu este şi al meu.

- Este ciudat să spui tocmai acum acest lucru, Natalie, cu două săptămâni înainte de data stabilită pentru nuntă. Până acum, nici n-ai menţionat despre aşa ceva.

- Nici tu nu l-ai menţionat pe fiul tău decât o dată, în treacăt. Ai spus că urma să meargă la facultate. Mi-am închipuit că va avea viaţa lui, complet separată de a noastră, încheie ea pe acelaşi ton gutural, mângâindu-i încheietura mâinii.

Deşi nu putea auzi nimic, Mandy surprinse această scenă de la o fereastră folosită din când în când ca punct de observaţie, fiindu-i suficient pentru a-şi da seama că doamna îşi cunoştea foarte bine interesul şi că ar fi fost înţelept ca, imediat după plecarea acesteia pentru a se pregăti de nuntă, să înceapă şi

ea să-şi caute o nouă slujbă.

într-adevăr, doamna câştigase: plecase chiar în noaptea aceea, după ce-şi convinse viitorul soţ că vrea să fie singură cu el, cel puţin primele luni de căsnicie. Acesta nu era numai convins, ci şi încântat de idee: îşi va lăsa fiul să stea acolo până la începerea cursurilor, apoi va aranja totul aşa cum plănuise, după admitere.

După care, domnul Radcliffe continuă pregătirile pentru căsătorie, fără măcar să-i mai scrie lui Revel, ca acesta să-şi dea seama că a vorbit serios şi că va trebui să suporte consecinţele.

Aşadar, Revel rămase nedumerit în legătură cu ceea ce avea să i se întâmple. De fapt, era atât de preocupat de starea bunicului, încât nici nu-l mai interesa. Spera doar să nu apară vreun poliţist care să-l ia de acolo, pentru că, într-un astfel de caz, nu ştia dacă mai era ceva de făcut sau nu. Nu putea decât să se roage să nu intervină nimic care ar putea facă rău bunicului său.

La un moment dat, căutându-şi prin buzunare pixul, pe care ştia sigur că-l avusese la el în timpul călătoriei, descoperi cele două scrisori - cea din partea asistentei medicale şi cealaltă, pe care, în grabă, o lăsase necitită. Acum se uită cu mai multă atenţie: da, un scris necunoscut - probabil de la doamna care urma să devină soţia tatălui său. Hotărî

s-o citească - şi aşa nu mai avea nici o importanţă.

"Dragă Revel"

Revel? De ce-i spunea aşa? Cum de ştia acest nume? Să fi fost din oraş? Se uită repede la semnătură: Margaret Weldon. Inima i se umplu de fericire. Ea era prietena căreia putea să-i povestească totul. într-un fel, ea sugerase această soluţie, iar Dumnezeu răspunsese rugilor lui creând conjunctura.

"Dragă Margaret,

M-am bucurat enorm primind scrisoarea ta şi aflând că ţi-au plăcut florile. Sper să reziste, dar, dacă nu, am să-ţi mai trimit.

S-au întâmplat o mulţime de lucruri. M-am rugat, aşa cum m-ai sfătuit, şi chiar a doua zi Dumnezeu a răspuns. Când veneam de la şcoală, am primit o scrisoare recomandată de la asistenta medicală care are grijă de bunicul. Este foarte bolnav, în pragul morţii, dar m-a rugat să vin să discute cu mine pentru ultima dată. Se pare că şi până atunci îmi scrisese o mulţime de scrisori, însă nu mi-au parvenit; presupun că le oprea tata. Asistenta mă implora practic să vin cât mai repede, pentru a-l mai găsi în viaţă. Aşadar, am plecat cu primul tren. Tata era la New York; i-am lăsat un bilet în care îi explicam totul.

Când am ajuns, bunicul era extrem de slăbit şi nu putea vorbi, dar ochii îi străluceau de fericire când m-

a văzut. Şi acum stau lângă el, ţinându-l de mână - mâini delicate, catifelate şi calde, ca ale mamei... ca ale tale - şi câteodată mă rog! Mi-aş fi dorit să afli şi tu, ca să te rogi pentru el - e un om nemaipomenit.

Nu ştiu ce măsuri va lua tata. Mi-a ordonat să mă întorc acasă, dar nu l-am ascultat. Bunicul era într-o stare mult prea gravă ca să-l părăsesc. Doctorul spune că prezenţa mea îi face bine şi este posibil chiar să-şi revină. Aşadar, rămân.

Mă tem ca tata să nu trimită poliţia să mă ia. Roagă-te să nu se întâmple nimic care să-i facă rău scumpului meu bunic.

Iartă-mă pentru această lungă scrisoare, dar nu am pe nimeni altcineva cu care să discut. Este o adevărată alinare să te pot numi prietena mea. Dacă ai timp, scrie-mi câteva rânduri.

Prietenul tău din pădure,
Revel".

După ce scrisoarea porni spre destinaţie, Revel se gândi mult la fată şi-şi dădu seama, surprins, că senzaţia atingerii buzelor ei se menţinea extrem de vie, deşi era posibil ca nici măcar să n-o mai vadă vreodată.

Se gândi, de asemenea, că era momentul să acţioneze cumva. De aceea, mesajul de la tatăl său veni ca o mare uşurare:

"Foarte bine. Fă cum doreşti, dar va trebui să

suporţi consecinţele".

Indiferent care aveau să fie consecinţele, cel puţin scăpase de groaza că putea fi luat de poliţie de lângă bunicul său atâta timp cât acesta încă mai avea nevoie de el. în ziua următoare, sosi un anunţ oficial al căsătoriei doamnei Natalie Temple cu domnul Hiram Radcliffe. Gata, se terminase; şi nici nu fusese nevoit să asiste la ceremonie. Simţea o imensă uşurare.

După alte câteva zile, doctorul îl anunţă că erau speranţe ca bunicul să se simtă mai bine, astfel încât Revel stătu ore în şir ţinând în mâna sa mâna slabă a bătrânului, zâmbindu-i când acesta, deschizându-şi ochii, îi zâmbea. Era cu adevărat fericit, aşa cum nu mai fusese de când îi trăia mama.

Desigur, se aştepta ca tatăl său să reînceapă presiunile asupra sa, doar nu renunţa niciodată, dar deocamdată nu vroia să-şi facă griji; încerca să se gândească la propriul său viitor, la cum ar putea face să nu se mai întoarcă niciodată în casa tatălui său, ca să fie scutit s-o vadă pe acea străină luând locul mamei lui.

în camera în care stătea şi care fusese a mamei, Revel găsi în birou, printre altele, câteva pagini de jurnal din anii studenţiei ei - la o facultate în apropiere de Linwood. Se gândea să se înscrie şi el tot acolo, ca

să poată rămâne să stea cu bunicul, măcar provizoriu. Ce mult şi-ar fi dorit ca Margaret să fie undeva în apropiere, ca să poată discuta cu ea despre toate acestea! Nu peste mult timp primi o altă scrisoare de la ea:

"Dragă Revel,

Mi-ai dat o veste grozavă spunându-mi că eşti la bunicul tău. Sper ca Dumnezeu să-l însănătoşească şi tatăl tău să te lase să rămâi acolo. Bunicii mei au murit şi mă simt foarte singură. I-am cunoscut doar pe cei din partea tatălui, pentru că părinţii mamei au murit când eram foarte mică. I-am iubit mult, în special pe bunica - îmi citea şi ne jucam împreună. Mă bucur că bunicul tău te iubeşte şi te doreşte alături de el. Este atât de bine să simţi că există cineva care te doreşte. Câteodată, mă simt deprimată că nimeni nu are cu adevărat nevoie de mine şi nici nu doreşte în mod deosebit prezenţa mea, deşi toţi sunt foarte amabili şi buni cu mine!

Sigur că mă rog pentru bunicul tău. Ce păcat că nu ţi-au parvenit şi celelalte scrisori de la el. Mă bucur că această ultimă scrisoare, cel puţin, a venit ca un răspuns la ruga ta. E minunat când primeşti un răspuns rapid la rugăciuni.

Mă bucur, de asemenea, că ai aflat că Dumnezeu răspunde.

Sper să nu se amestece poliţia, dar dacă se

întâmplă aşa ceva, continuă să te rogi. Dumnezeu este cu tine, atunci nu-ţi mai pasă ce se întâmplă - te simţi apărat.

Acum, să-ţi povestesc despre flori. A trebuit să mă contrazic cu doamna Martin, care insistă să nu le păstrez. A vrut să ştie de unde le am şi astfel a aflat că erau de la tine. Ameninţă că va spune în tot oraşul că ai îndrăznit să oferi flori unei străine. îţi relatez toate astea ca să te previn, în caz că îşi duce la îndeplinire ameninţarea.

Iubesc mult aceste flori - îmi amintesc atât de mama, cât şi de tine, prietenul meu din pădure. Le-am plantat într-un loc umbros, lângă nişte copaci, să-şi închipuie că sunt în pădure. Aş vrea să le poţi vedea şi tu!

Locul în care am venit este foarte însufleţit şi debordează de veselie. Nu mă simt deloc bine aici... poate încă nu m-am obişnuit pe deplin cu atmosfera.

Te rog, scrie-mi. Sincer, mi-e dor de casă şi tu îmi dai impresia că eşti unul din cei apropiaţi, poate pentru că ne leagă aceeaşi nenorocire. în plus, vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu tine şi cu bunicul tău şi dacă poţi rămâne acolo. îmi voi păstra speranţa şi mă voi ruga. Dumnezeu să te aibă în pază.

Prietena ta,
Margaret".

Când scrisoarea ajunse, bunicul se simţea deja mult mai bine şi, pe măsură ce Revel o citea şi o

recitea, visa la clipa când va putea s-o citească şi acestuia.

Pentru el, era ca şi cum ar fi discutat cu adevărat cu un prieten ori de câte ori se simţea trist şi descurajat. Era, de asemenea, extrem de mulţumit să ştie că florile culese de el o făceau fericită pe Margaret.

Capitolul 5

Margaret adusese în discuţie subiectul florilor în prima dimineaţă după sosirea ei.

- Mătuşă Carlotta, am adus nişte flori din locul unde mama obişnuia să le culeagă. Au rădăcini şi mă gândeam să le plantez undeva în grădină. Te deranjează?

- Flori? întrebă mătuşa cu un aer distrat, ridicând totuşi privirea de pe corespondenţă. Vrei să spui că ai cărat flori de la o asemenea distanţă? Ce prostie, draga mea! Ca şi cum n-ai avea destule flori aici, în California, şi fără buruienile acelea din pădure! Sigur, dacă doreşti, le poţi planta, dar nu vor rezista, dislocate din mediul lor natural şi după o călătorie atât de lungă în timpul căreia au stat practic fără aer.

- Deloc! Au fost ambalate într-o cutie metalică şi au avut rădăcinile înfăşurate în muşchi. în plus, puteam să deschid oricând capacul. Mi-ar plăcea tare mult să le găsesc un loc ca în pădure, unde să le pot îngriji.

- Să chem grădinarul?

- Nu, mulţumesc. îmi face plăcere să mă ocup eu însămi de ele.

- Doamne, ce ciudată eşti! Sunt nişte flori rare?

- Nu, doar flori de primăvară care cresc în pădure.

Dar mama îmi povestea cât de mult îi plăceau şi cum mergea să le culeagă, aşa că m-am dus şi eu şi le-am găsit.

De data aceasta nu pomeni nimic de băiatul care i le adusese - învăţase ceva din experienţa trecută.

- Extraordinar! Ce copil romantic eşti! De fapt, şi mama ta era la fel; mă enerva groaznic cu ideile ei că păsările, veveriţele, florile, toate aveau suflet şi nu trebuie rănite. Bine, alege-ţi un loc şi, dacă ai nevoie de ajutorul grădinarului, spune-mi! Numai că, draga mea, în curând vei fi atât de ocupată cu înotul, petrecerile şi dansul, încât nu vei mai avea timp să te ocupi de bietele plante care, probabil, vor muri.

Margaret o privi uimită, fără însă să mai întrebe nimic; înţelesese repede că mătuşa ei era complet insensibilă şi lucrul acesta o dezamăgi profund. îşi alese un loc mai retras şi, cu ajutorul grădinarului, planta florile. Câteodată, când nu mai suporta ceata gălăgioasă de tineri permanent prezenţi, mergea acolo, printre florile ei dragi, încercând să înţeleagă ce era bine şi ce era rău.

Acestea erau noţiuni foarte vagi în lumea în care sosise. Dacă se sugera că un anumit lucru nu e corect, răspunsul invariabil era: "Cine spune asta? Cred că putem face, dacă aşa ne place. Oricum, eu aşa voi face".

Cel puţin, acesta era principiul lui Bailey Wicke a cărui prezenţă era uneori atât de agasantă, încât Margaret simţea nevoia să fugă undeva cât mai departe. Nu putea spune că-i displăcea total, dar de cele mai multe ori ceea ce făcea el venea în contradicţie cu principiile ei şi până şi pe ea o agasa că trebuia să refuze mereu propunerile lui. Individul acesta voia mereu să facă tot felul de nebunii şi întregul grup era gata să pună în aplicare cele mai trăsnite idei.

Dar divergenţele apăreau pe toate planurile, prima înregistrându-se chiar în prima zi, după prânz.

- Ei, Margaret, acum să stabilim câteva lucruri, începu mătuşa ei. Mai întâi, cum vrei să ţi se spună: Mag, sau Margo, sau Marge, sau pur şi simplu Peggy?

- îmi place numele aşa cum e, răspunse ea total nedumerită. Prefer să mi se spună Margaret, numele pe care mi l-a dat mama; întotdeauna mi-a plăcut.

Era rândul mătuşii să se arate nedumerită.

- Da? Ce ciudat! O fată care să fie mulţumită de numele ei! Majoritatea fetelor pe care le cunosc preferă să-şi aleagă diminutive excentrice.

- Mamei nu-i plăceau diminutivele.

- Cum doreşti. Oricum, amicii îţi vor găsi foarte curând un alt nume.

Acesta fusese doar începutul.

- Şi acum, să ne ocupăm de garderoba ta. Spune-mi de ce ai nevoie.

- Mulţumesc, dar nu am nevoie de nimic. Mi-am cumpărat garderoba pentru iarnă chiar înainte de a veni aici, aşa că am tot ce-mi trebuie.

- Draga mea, încă nu ştii ce-ţi trebuie aici, unde e o lume total diferită de cea în care te-ai obişnuit. De altfel, e normal ca la vârsta ta să nu ştii să alegi foarte bine şi în oraşele mici de provincie nici nu găseşti lucruri deosebite, aşa că eşti nevoit să cumperi ce ţi se oferă.

- Nu mi-am cumpărat hainele din orăşelul în care locuiam. Am mers la New York, la magazinele de unde mama obişnuia să le cumpere - magazine de lux. Mama avea o prietenă care era proprietara unui astfel de magazin. Acum, această doamnă deţine două pe Fith Avenue şi ea m-a sfătuit ce să cumpăr; ştia ce ne plăcea şi uneori chiar aducea din străinătate diferite lucruri pentru mine. în plus, întotdeauna beneficiem de preţuri reduse la ea.

- Adevărat? Asta e ceva extraordinar. Adu-mi să văd şi eu câteva din hainele cumpărate.

Margaret reveni după câteva minute cu câteva haine pe braţ.

- Ei bine, nu sunt deloc rele, recunoscu mătuşa după ce le examină materialul şi croiala. Foarte

conservatoare, e adevărat, dar altminteri arată foarte bine. Ce altceva mai ai?

- Vino mai bine în camera mea să te uiţi, spuse Margaret, încercând din răsputeri să se stăpânească.

- Da, este o idee foarte bună. Rochiile pe care le-am văzut sunt foarte bune pentru început, dar vei avea nevoie de o mulţime de altele pentru a ţine pasul cu tinerele de aici.

- Trebuie?

- Sigur că da, dacă vrei să reuşeşti.

- Ce înseamnă "să reuşesc", mătuşă? Nu sunt foarte sigură că-mi doresc genul de reuşită la care te referi.

- Cum să nu! Doar pentru asta te-am chemat aici. Am simţit că e de datoria mea să fac acest lucru pentru tine. Trebuie să te faci cunoscută, să te distrezi, să fii invitată în toate cercurile mondene şi, în cele din urmă, vei reuşi să faci o partidă strălucită.

- Bine, dar ce rost are? Nu mi se pare acelaşi lucru cu o căsătorie fericită.

- Prostii! Sigur că o partidă strălucită îţi aduce fericire. Asta înseamnă să ai o mulţime de bani, un soţ care te adoră, să poţi merge oriunde şi să faci orice doreşti - să cumperi tot ce-ţi place şi să ai uşile deschise peste tot.

- Dar toate acestea nu ar compensa lipsa

dragostei.

- De ce să nu ai şi dragoste, prostuţă romantică? Eşti frumoasă şi, dacă ştii să ai grijă de tine, vei avea parte de oricât de multă dragoste doreşti. Frumuseţea face ca bărbaţii să se îndrăgostească; şi hainele contribuie mult la înfăţişare.

între timp, Carlotta deschise uşile şifonierului şi luând pe rând fiecare rochie, îşi dădu seama că modelele alese de Margaret erau nu numai foarte frumoase, dar şi sofisticate.

- Dar nu ai pantaloni, sau şorturi şi practic toată lumea poartă aşa ceva.

- Nu, nu-mi plac şi nici nu port.

- E ridicol!

- îmi pare rău. Dacă ţi se pare că nu voi fi îmbrăcată potrivit pentru un anumit loc unde vrei să mergem, pot rămâne acasă.

Cuvintele ei rostite calm îi amintiră imediat Carlottei de fermitatea blândă a surorii ei, dar îşi mască neplăcerea printr-un râs fals.

- Desigur, dacă vrei să te încăpăţânezi, există şi acest refugiu, dar bănuiesc că, în scurt timp, vei renunţa la aceste idei. Şi acum, cred că e timpul să mergem la salonul de coafură şi cosmetică unde ţi-am făcut o programare. Vreau să hotărască o stilistă ce ţi s-ar potrivi mai bine în ceea ce priveşte coafura,

tipul de pudră şi ruj.

Margaret rămase câteva clipe să privească munţii şi marea din depărtare, încercând să-şi stăpânească lacrimile şi să găsească înăuntrul ei puterea de a răspunde calm.

-îmi pare rău, mătuşă Carlotta, că te dezamăgesc, dar nu merg. Nu-mi place să port unghii lungi roşii şi nici să mă fardez. {tiu că mă consideri o ţărăncuţă care habar nu are de ceea ce se poartă şi nu e în ton cu lumea, dar eu nu vreau să fiu ca toată lumea şi nici nu pot. Dacă acest lucru te dezamăgeşte atât de mult încât nu vrei să mai stau aici, mă întorc de unde am venit. Am fost fericită acolo şi oamenii mă acceptau aşa cum sunt. Am venit aici pentru că eşti sora mamei mele şi am crezut că vei fi ca ea. Mama n-ar fi niciodată de acord cu astfel de lucruri şi vreau să fiu în continuare aşa cum m-a învăţat ea.

- Dar mama ta nu mai e pe pământ şi ideile ei era deja învechite. Ah, Dumnezeule! exclamă ea, agasată, văzând că Margaret începe să plângă. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, n-ai decât să fii în continuare demodată. Numai că, dacă ţi-ai da seama ce impresie faci, te-ai schimba cu siguranţă. Mai ales că unul din băieţii care reprezintă una din cele mai bune partide din ţinut se arată interesat de tine. Nu

eşti încă suficient de matură să-ţi dai seama ce înseamnă aşa ceva, dar eu, da. Nici nu speram să produci o impresie atât de puternică asupra lui de prima dată când te-a văzut!

- Cum adică?

- Vorbesc despre Bailey Wicke, dacă tot nu ai înţeles. Nu ştii că valorează milioane şi că, peste un an şi jumătate, când va deveni major, va intra în posesia lor?

- Sincer, mătuşă Carlotta, nu înţeleg. Ce legătură au milioanele lui?

- Cum poţi fi atât de naivă?

Pentru tine nu înseamnă nimic faptul că un băiat fabulos de bogat este nebun după tine şi-l poţi avea fără nici un efort?

- Să-l am? îngrozitor! Doar nu te gândeşti serios să mă aranjez şi să încerc să prind în mreje pe cineva ca apoi să se însoare cu mine, acum, când sunt la vârsta asta! Te rog, nu mai vorbi aşa; mi se pare oribil. încă nu mă gândesc să mă mărit, dar, dacă aş face-o, nu l-aş alege pe el în nici un caz.

- Nu l-ai alege pe el? Trebuie să fii nebună! Este frumos ca o poză şi toate fetele din această zonă ar da orice să-l aibă. Şi tu? Nu crezi că arată superb?

- Da, arată foarte bine, dar pe mine nu mă interesează doar un chip frumos. Mi-ar plăcea să aibă

caracter şi să nu-şi mai piardă timpul.

- Dar nu are nevoie să facă absolut nimic! Gândeşte-te cum ar fi să fii soţia lui, să ai câţi bani vrei.

- Nici nu vreau să mă gândesc la asta. Nu aş putea iubi un bărbat doar pentru banii lui. Pur şi simplu nu aş putea! Iar căsătoria fără dragoste ar fi ceva îngrozitor: un păcat!

- Eşti irecuperabilă - cu adevărat fanatică. E inutil să încerc să fac ceva pentru tine dacă începi cu astfel de prejudecăţi anormale. încerci să urmezi tiparul mamei tale, aşa cum ţi-l închipui, fără să ştii că, de când trăia, era considerată demodată. Uiţi că e moartă şi că timpurile s-au schimbat. Dacă nu trăieşti în prezent, nu vei ajunge nicăieri.

Margaret abia îşi putea stăpâni lacrimile. I se părea o cruzime din partea mătuşii ei să vorbească aşa şi ştia că nu avea nici un rost să se contrazică. Pur şi simplu gândeau diferit. Simţea că viaţa ei era lipsită de sens. {i totuşi, zâmbi luminos, părând să aducă în jurul ei tot seninul.

- Cred că aş putea ajunge în rai, chiar dacă sunt aşa cum spui, răspunse ea blând.

Arăta atât de diafan şi inocent, încât, cu o reacţie total neaşteptată, mătuşa ei îi sărută ochii încă umezi

de lacrimi.

- Oh, micuţă ciudată! spuse ea cu un fel de remuşcare. Fă cum vrei. Cu aceste idei ale tale, e posibil să ajungi în rai, dar aici, pe pământ, vei avansa foarte greu. Or, pe pământ trăieşti; nu poţi intra în rai când doreşti.

- Asta aşa este, oftă fata, melancolică.

Bunicul se simţea mai bine - era cert. Revel îşi dădu seama el însuşi de acest lucru, după licărul din privirea obosită a bătrânului, linia ridurilor din jurul buzelor acestuia, tremurul mai puţin perceptibil al mâinilor, dar şi după încrederea ce se citea şi pe chipul asistentei şi pe cel al medicului.

{i, într-o zi, medicul putu să se pronunţe clar:

- Ei bine, tinere, bunicul tău îşi revine şi însănătoşirea lui ţi se datorează ţie: dacă nu ai fi venit când te-a chemat, ar fi murit de mult. Avea mare nevoie de tine!

- Aşa cum şi eu aveam nevoie de el. într-o zi, poate am să vă povestesc.

Se simţea bucuria în casa de la marginea şoselei şi, după ce fuseseră despărţiţi atât de mult timp, bunicul şi nepotul deveneau din ce în ce mai apropiaţi, într-o relaţie care părea vitală pentru amândoi.

- Povesteşte-mi mai mult... în ce condiţii ai plecat de acasă?

- Tata tocmai îmi spusese că intenţionează să se recăsătorească şi m-a cuprins disperarea. Trebuia să plec undeva, oriunde şi, dacă nu m-ai fi chemat, nu ştiu ce-aş fi făcut. Sunt convins că nu aş fi rămas acasă.

- Da... încuviinţă bunicul, după o pauză lungă. Era de aşteptat la un moment dat. Eşti convins că ai avut dreptate să faci asta?

- Absolut.

- Şi ce efect a avut iniţiativa ta?

- S-a întâmplat să plec în timp ce el era la New York. Când a venit şi a găsit biletul pe care i l-am lăsat, s-a înfuriat îngrozitor şi mi-a poruncit să mă întorc. I-am răspuns că nu puteam să te las singur aici. M-a ameninţat că mă dezmoşteneşte şi nu mă mai sprijină financiar, nu-mi mai plăteşte studiile dacă nu mă întorc imediat. Erai atât de bolnav, încât nici nu m-a mai interesat ce-mi spunea el, dar, după câteva zile, i-am scris şi l-am rugat să discute cu viitoarea lui soţie despre aceasta şi s-o lase pe ea să hotărască dacă nu e mai bine să lipsesc un timp.

- {i? Colţul buzelor i se ridică într-un zâmbet abia schiţat. Care a fost răspunsul?

- Anunţul căsătoriei. {i ieri, ordinul să merg la

facultatea pe care el o alesese pentru mine, pentru a da examen de admitere.

- Nu te-ai dus. De ce?

- Nu vreau să urmez acea facultate; niciodată n-am vrut. îţi voi spune mai târziu motivele; e o poveste lungă. Dar mă gândeam că, în curând, voi putea discuta cu tine despre toate acestea. Aş vrea să merg la o facultate din apropiere, la cea unde a învăţat şi mama, dacă se poate. Bătrânul încuviinţă din cap, cu privirea strălucindu-i de bucurie. M-am gândit să fac astfel încât să fiu admis prin propriile mele forţe. Nu vreau ca tata să plătească pentru ceva ce nu i-ar plăcea şi de fapt, nici n-ar face-o; mai degrabă ar porunci să fie ascultat.

- Ce-ar spune tatăl tău de ideea de a te înscrie la facultatea de aici?

- Nu i-ar plăcea. Pe de altă parte, însă, nu sunt sigur că m-ar opri. E mare amator de a face economii şi poate s-ar gândi că astfel aş deveni independent. Mizez însă pe doamna aceea; nu cred că mă vrea în preajma ei, tot aşa cum nici eu nu vreau să am nimic de-a face cu ea şi, firesc, şi ea va fi interesată ca tata să nu plătească pentru studiile mele.

- Ai ceva dovezi în sprijinul teoriei tale, Revel, sau e vorba doar de intuiţie?

- Mă bazez pe intuiţie.

- E un raţionament inteligent. Uite cum stau lucrurile: când te-ai născut, m-am gândit îndelung şi, în cele din urmă te-am înscris la facultatea despre care vorbeai, cea de aici, de lângă Lindwood. E o instituţie academică foarte serioasă, bazată pe o credinţă creştină foarte solidă. întotdeauna am avut încredere în instituţiile de învăţământ mai mici, nu neapărat celebre, fiind convins că oferă un mediu de studiu mai sănătos şi te poţi forma mai bine. Pe asta m-am bazat când am luat decizia, deşi ştiam că este în zadar, pentru că tatăl tău nu va admite nimic altceva în afara voinţei lui. Dar, m-am rugat tot timpul să fii îndrumat spre calea cea bună şi, totodată, am început să pun deoparte, puţin câte puţin, o sumă pentru studiile tale, sau pentru orice altceva ai avea nevoie. Am făcut-o cu mare plăcere şi iată, banii aceştia sunt acum în bancă şi dacă vrei să te foloseşti de ei, sau ai permisiunea de a-i folosi, voi fi foarte bucuros. Nu este o sumă mare, dar la aceasta se va mai adăuga ceva când vei fi major şi încă o sumă după moartea mea. Nu vei fi bogat, dar nici nu vei suferi. Banii pentru facultate sunt ai tăi chiar de acum, dacă îi accepţi. Aş fi extrem de bucuros să te am lângă mine cât mi-a mai rămas de trăit, dar nu trebuie să te laşi influenţat de dorinţele mele. Trebuie să faci aşa cum consideri că e bine şi,

desigur, până la majorat, ceea ce ţi se permite.

Era atât de multă linişte în acea dimineaţă de vară, încât parcă pământul şi cerul aşteptau decizia cu răsuflarea tăiată.

- Bunule! izbucni Revel, cu vocea tremurând de emoţie, îngenunchind lângă scaunul pe care stătea bunicul lui. Cum îţi voi putea mulţumi vreodată pentru acest gest minunat? Sigur că primesc aceşti bani, dacă asta nu înseamnă că te jefuiesc şi voi încerca să fiu demn de educaţia pe care ai visat-o pentru mine. Câteva clipe tăcu, apoi continuă privindu-l în ochi. Cred că înţelegi ceea ce simt faţă de tata. Nu cred că-l interesează persoana mea decât în măsura în care să mă oblige să fac ceea ce lumea se aşteaptă de la fiul lui. Aş face ceea ce ar vrea el, chiar dacă nu mi-ar plăcea, atâta timp cât consider că este bine. {i... mai e ceva, ce nu ţi-am spus. în seara în care tata m-a anunţat că se căsătoreşte, m-am dus în pădure unde nu mă putea vedea nimeni şi-am început să plâng. La un moment dat am auzit paşi şi, când am ridicat capul, am văzut o fată - o necunoscută. {i-a cerut scuze şi, înainte de a pleca, m-a întrebat dacă mă poate ajuta cumva. I-am povestit ce se întâmplase şi m-a sfătuit să cer ajutor lui Dumnezeu şi să nu fac nimic până ce acesta nu-mi va fi arătat, într-un fel sau altul, calea pe care s-o iau.

într-adevăr, m-am dus acasă şi m-am rugat. A doua zi am primit scrisoarea de la tine. Am ştiut atunci că Dumnezeu îmi pregăteşte drumul şi cred că şi acum este tot mâna lui. îţi mulţumesc încă o dată, bunule! Ceea ce-ai făcut este absolut nemaipomenit. Am aşa o bănuială... că mama se bucură acum, acolo unde este... Ah, în sfârşit, am o familie!

Chiar în după-amiaza aceea, în timp ce bunicul se odihnea mulţumind lui Dumnezeu că Revel se dovedea a fi un tânăr atât de deosebit, acesta merse la facultate, cu o scrisoare de prezentare din partea bunicului, pentru a afla condiţiile de înscriere. După ce discută cu câţiva profesori şi chiar cu decanul, care-i făcuse cel mai minunat dar spunându-i că seamănă mult cu mama lui, Revel se întoarse acasă cu inima plină de bucurie, neumbrită decât de un singur gând: "Ah, Doamne, nu-l lăsa pe tata să intervină şi să strice toată această fericire!"

- E totul în regulă? îl întâmpină bunicul încă de când urca scările.

- Da! Sunt nişte oameni deosebiţi. Mi-au pus o mulţime de întrebări, printre altele în ce stadiu sunt la matematică şi la latină, ce medii am la toate materiile şi păreau foarte interesaţi. Au spus că vor cere de la liceul la care am învăţat diploma, dar că va trebui să dau şi examen de admitere. Apoi, domnul

doctor Anderson i-a spus fratelui său: "E exact ca mama lui, nu ţi se pare?" Doamne, ce fericit am fost!

Bunicul zâmbi mulţumit; trăia visul pe care nu sperase să-l vadă îndeplinit.

în aceeaşi seară, Revel scrise tatălui său şi, sfătuit de bunic, nu menţionă nimic de suma ce i se oferise, spunând doar că acesta îl va ajuta puţin.

Bunicul era un om înţelept şi, având în vedere experienţa sa cu ginerele, ştia că nu e bine deloc să se afle că planurile lui pentru instruirea băiatului se realizau. Pe de altă parte, nici nu vroia să încurajeze teama şi lipsa de încredere - deşi justificate - pe care băiatul deja le simţea faţă de tatăl lui.

"Tată,

Am discutat mult cu medicul şi se pare că este important ca eu să rămân aici, deocamdată. Bunicul se simte mai bine, dar trebuie să fim în continuare foarte atenţi. E foarte fericit că sunt lângă el.

îmi pare rău că te dezamăgesc în ceea ce priveşte planurile legate de facultate, dar e mai bine să stau o vreme aici. M-am interesat la facultatea din Linwood şi voi da examenul de admitere chiar mâine. E o facultate acreditată şi deocamdată îmi satisface cerinţele. Desigur, dacă va fi cazul, mă voi putea transfera ulterior. Nu te va costa nimic. Mă voi descurca singur şi mă va ajuta şi bunicul. Voi locui la

el şi, cum şcoala e relativ aproape, pot merge pe jos, şi există şi un autobuz.

Te rog, prezintă soţiei tale scuze din partea mea, pentru că nu am fost acasă la venirea ei, dar sunt convins că va fi de acord cu mine că am procedat corect şi că astfel veţi fi mai fericiţi.

Sper să mă înţelegi,
Fiul tău".

Trimiţând această scrisoare, Revel simţi că nu mai exista cale de întoarcere.

îşi luă cu succes examenele de admitere, fără a mai fi terorizat de posibilele reproşuri ale tatălui dacă rezultatul nu ar fi fost perfect şi, când decanul Anderson îl invită împreună cu bunicul - un vechi prieten al său - la o plimbare cu maşina, Revel simţi că o nouă viaţă îşi aşterne căile în faţa lui. Tot la îndemnul bunicului, după câteva zile scrise din nou tatălui:

"Trebuie să te anunţ că am trecut toate examenele şi sunt acum student la Facultatea Linwood".

Răspunsul veni abia după alte câteva zile:

"Nu mă surprinde încăpăţânarea deciziei tale. Cum doreşti! Dar te previn că, atunci când, după eşec, vei veni la mine târându-te să-mi ceri ajutorul, nu vei găsi la mine nici un sprijin. Eşti absolut singur.

Suportă consecinţele!"

în mod surprinzător, citind această scrisoare crudă, Revel îşi simţi ochii plini de lacrimi. Poate că, în subconştient, se aşteptase la un cuvânt de laudă. Unii taţi ar fi fost mândri de faptele fiilor lor, chiar dacă la început nu fuseseră de acord cu ele. Revel arătă scrisoarea şi bunicului.

- Acum trebuie să arăţi ce poţi, băiete, spuse acesta zâmbindu-i încrezător.

Capitolul 6

Se organizase o întrunire în scop caritabil la biserica Trinity din Sumter Hills, iar Sarah Martin dădea fiecăreia de lucru: coseau haine pentru nişte copii al căror tată murise într-un accident de mină.

- Să fiţi atente cum coaseţi! Avem cea mai bună reputaţie şi ştiţi cât le place să critice tocmai celor ce primesc ceva pe gratis.

- Dar... doamnă Martin... nu s-a lăsat cam puţin material pentru tiv?

- Deloc! Trebuie să facem economie; doi centimetri sunt prea mult!

- Oare nu va obiecta soţia preotului? Spunea că o adevărată economie se face dacă tivul e suficient de mare pentru ca rochiţa să fie lungită când e nevoie.

- Dacă doamna Castor vrea să dicteze, mai bine ar fi aici în timp ce se lucrează. E aproape ora prânzului şi ea nu a apărut. E adevărat că nu e decât de câteva luni în orăşelul nostru, dar cu atât mai mult nu are dreptul să dicteze, mai ales că nu ea a donat materialul.

- Unul din copiii ei - cel mai mic - e bolnav.

- întotdeauna copilul ei e bolnav; după părerea mea, e îngrozitor de răsfăţat.

- Ssst! Vine fiica ei cea mare.

- Bună dimineaţa doamnelor, spuse Rose Castor

intrând cu un platou acoperit cu un şervet. M-a trimis mama să vă aduc aceste prăjituri calde. Faceţi o pauză şi serviţi-vă şi vine şi ea în câteva minute.

- Foarte amabil, spuse doamna Martin. Apreciem prăjiturile, deşi nu apreciem absenţa ei când e atât de mult de lucru.

- Mama îşi cere scuze că nu a putut veni, dar a trebuit să aştepte un telefon de la tata în legătură cu formalităţile pentru o înmormântare.

- în acest caz, e altceva...

Rose duse prăjiturile în bucătărie şi, când se întoarse, începu să discute cu Luella, fiica uneia din doamnele aflate acolo.

- Luella, să nu uit să-ţi spun despre Revel Radcliffe; ştii că plecase la bunicul lui, grav bolnav; acum, acesta şi-a mai revenit, dar Revel a mai rămas la el şi a fost admis la Facultatea Linwood.

- Mă bucur mult pentru el!

- Revel Radcliffe! exclamă indignată doamna Martin. Doar nu vreţi să spuneţi că două fete respectabile ca voi au de-a face cu acel ticălos. Nu va fi decât un bandit toată viaţa. Fiica preotului e nouă aici, dar tu, Luella, nu ai nici o scuză.

- Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, doamnă Martin. Am fost colegi de liceu şi era un elev eminent.

- Nu mă interesează rezultatele lui la învăţătură.

Eu mă refer la lipsa lui de moralitate - un băiat total lipsit de principii: îşi dezonorează tatăl, luându-şi numele familiei mamei lui şi a fost în mod deliberat absent de la căsătoria acestuia.

- Cum puteţi vorbi aşa despre el? A avut numai zece la purtare.

- Ipocritul! A reuşit să înşele pe toată lumea! Nu însă şi pe mine. L-am prins pescuind pe proprietatea mea şi, când l-am acuzat, a încercat să se sustragă şi apoi a fost foarte impertinent cu o fată care a fost în vizită la mine câteva zile. A făcut cunoştinţă cu ea undeva în apropierea pădurii, unde era singură şi lipsită de apărare, apoi i-a trimis practic nişte buruieni. Ce insultă adusă musafirei mele!

- Da, da, întări şi doamna Hopkins, i-am văzut trecând pe lângă casa mea... Era aproape întuneric... Ea era foarte frumoasă şi părea să-i facă mare plăcere compania lui. Cred că e genul de băiat care ştie să sucească minţile fetelor!

- Nu e nici pe departe aşa! îi luă din nou apărarea Luella. Nu mergea la petreceri, nu mergea cu fetele la cinema, nici măcar nu ieşea la plimbare. Când se întâmpla să discute cu vreo fată, era extrem de politicos.

- Cred că vrei să spui că ţie nu ţi-a dat nici un fel

de atenţie, insinuă răutăcios doamna Martin.

- Şi totuşi, faţă de fata aceea era foarte atent, comentă doamna Hopkins.

- Rose, mă bucur mult că nu am încă vârsta pentru a face parte din această organizaţie; n-am mai auzit până acum asemenea bârfe! trase concluzia Luella. Şi se pretind bune creştine! Să plecăm de aici.

- Cred că amândouă sunt îndrăgostite de el! continuă doamna Hopkins, cu aceeaşi răutate. Şi când te gândeşti că una din ele e fiica preotului! Mă întreb dacă mama ei ştie..

- Ssst! Vine!

- Şi ce dacă? Ar trebui să i se spună...

- N-aţi mâncat? spuse doamna Castor intrând, în liniştea deplină care se aşternu brusc. Prăjiturile astea sunt bune cât sunt calde.

- Te aşteptam pe tine, bineînţeles, salvă aparenţele doamna Martin, erijată în purtător de cuvânt al întregii asistenţe.

După o săptămână de cursuri, câţiva studenţi mai mari îl abordară pe Revel:

- Nu vrei să vii la întâlnirea noastră de diseară şi, dacă îţi place, să te înscrii şi tu în organizaţie? întrebă Jim Gray, prezentându-şi şi colegul - Bill Pentecost.

- Despre ce e vorba?

- Vino să vezi. Ne întâlnim la ora şapte în prima sală de curs pe dreapta. Ne-ar face plăcere să vii şi tu.

- Voi încerca, dar nu promit să vin în mod regulat, pentru că trebuie să-mi petrec mare parte din timp cu bunicul, care a fost foarte bolnav.

Revel se duse şi văzu că era vorba despre un grup de studenţi care se întâlneau săptămânal pentru a se ruga şi a citi Biblia. Pentru el, era ceva nou şi-i povesti şi bunicului. Acesta îi sugeră imediat să-i invite acasă la ei la următoarea şedinţă, pentru a-i cunoaşte mai bine.

Astfel, în câteva săptămâni, centrul de interes al grupului deveni ferma bunicului unde, după cele câteva minute de rugăciune şi citire a unui pasaj din Biblie, seara continua de multe ori cu discuţii interesante la o cafea şi o prăjitură.

Revel învăţa cu adevărat să se roage şi doamna Martin ar fi fost foarte surprinsă să-şi vadă subiectul înverşunatei sale bârfe într-o astfel de ipostază... asta în măsura în care putea fi mişcată de ceva.

în una din acele seri, după ce colegii plecară, Revel îi scrise lui Margaret; deşi fusese ocupat în ultimul timp, se gândise mult la ea şi abia aştepta să-i împărtăşească noua lui experienţă.

"Dragă Margaret,

Nu ţi-am putut scrie până acum, pentru că am fost ocupat; s-au întâmplat multe lucruri şi tot timpul m-am gândit la tine, abia aşteptând să-ţi spun şi ţie.

în primul rând, bunul se simte mai bine; poate face chiar câţiva paşi. Desigur, trebuie să avem în continuare mare grijă. în orice caz, sunt foarte bucuros şi mă simt grozav în compania lui.

O altă veste: tata s-a căsătorit la două săptămâni după ce te-am întâlnit. Mi-a scris să mă întorc imediat, i-am răspuns că deocamdată nu pot, pentru că asta i-ar fi înrăutăţit starea bunicului, după care ţi-a trimis anunţul oficial al căsătoriei lui.

în altă ordine de idei, sunt student la Facultatea Linwood şi atmosfera de aici îmi place mult. M-am consultat cu bunul, i-am spus ce intenţii am şi, din fericire, acestea coincideau cu planurile lui pentru mine. L-am anunţat pe tata şi i-am spus că nu-l va costa nimic, fără însă a-i da amănunte despre rolul jucat de bunul, de la care am, de fapt, banii de studiu. Ca răspuns, tata m-a avertizat că, din moment ce-am vrut independenţă să mă descurc singur, fără să-i cer vreodată ajutorul.

Am impresia că soţia lui nu vrea să mă întorc acasă, dar mie îmi convine situaţia.

Mai este ceva legat de viaţa la această facultate,

care ţi-ar plăcea mult şi de care, eu personal, n-am mai auzit.

Este vorba de o organizaţie ai cărei membri se întâlnesc în fiecare săptămână pentru a studia Biblia şi a se ruga. Nu face parte din programa şcolară - este o iniţiativă a studenţilor, nişte tipi absolut grozavi.

{i bunicului îi place şi i-a invitat la noi acasă. Asistă şi el la întruniri, invitat de ei. Bunul e un tip grozav; mi-ar plăcea să-l cunoşti.

Am aflat că şi fetele au o astfel de organizaţie.

Vezi, încep să învăţ să mă rog şi să învăţ şi regulile. Se pare că sunt multe reguli în Biblie, pentru a fi sigur că primeşti răspuns. Iată pe cea pe care am învăţat-o în seara aceasta: Iubeşte-l pe Domnul Dumnezeul tău şi El îţi va îndeplini toate dorinţele inimii. Asta merită încercată.

Nu speram ca totul să iasă atât de bine. Mulţumesc lui Dumnezeu că a aranjat lucrurile aşa şi sunt student al acestei facultăţi. Cât despre viaţa în compania bunicului, este o experienţă extrem de interesantă.

îmi pare rău că nu-ţi prea place unde stai acum. Sau, poate că, de când mi-ai scris, lucrurile s-au aranjat deja. Ar trebui să ai un cămin cât se poate de

plăcut; meriţi din plin, după sufletul tău bun.

Acum, trebuie să pun capăt scrisorii mele şi să învăţ pentru mâine, dar sunt extrem de bucuros că eşti prietena mea şi pot să discut cu tine din când în când.

Te anunţ dacă intervine ceva nou.
Revel"

Pentru o clipă simţi nevoia să sărute scrisoarea, înainte de a i-o trimite. "Prostii!" îşi spuse el imediat şi începu să înveţe. îşi explică această pornire prin faptul că era singur, iar Margaret îi amintea de modul în care vorbea şi gândea mama lui.

De mult nu mai fusese Revel atât de fericit ca în iarna care urmă, nici măcar când mama lui trăia pentru că îşi dădea seama de suferinţa ei şi, în plus, tatăl lui făcea ca atmosfera să fie mereu încordată şi intervenea în planurile lor, bineînţeles stricându-le.

Acum, însă, simpla companie a bunicului îl făcea extrem de fericit.

Pe de altă parte, Margaret nu se simţea deloc în largul ei în noul cămin.

Mătuşa Carlotta, deşi cedase atunci când nu putuse avea o victorie imediată; totuşi, nu renunţase la încercarea de a o schimba pe Margaret, după modelul celorlalte fete. De altfel, dându-şi seama de firea sensibilă a fetei, abordă o nouă tactică: privirea

dezaprobatoare, nemulţumită, cu care o examina de fiecare dată când mergeau undeva seara împreună, avea un efect mai dureros decât orice alte cuvinte.

Erau multe aspecte asupra cărora nu cădeau de acord: îmbrăcăminte, fumat, băuturi, distracţii, dar mai ales asupra lui Bailey Wicke. Carlotta îşi propusese să-şi asigure nepoata cu milioanele lui Wicke, iar acesteia nu-i făcea nici cea mai mică plăcere să fie în compania lui. în plus, îi displăcea şi ideea de a se dispune de ea ca de o proprietate.

Pe Margaret nu o interesau deocamdată planurile de căsătorie, ba chiar îi repugna maniera în care o preocupau pe mătuşa ei. Iubea natura, îi plăcea să facă lungi plimbări în aer liber, să citească, să studieze. Era însă foarte des întreruptă şi deranjată de banda de tineri gata să se distreze, pe care, de altfel, îi bănuia că o folosesc drept pretext pentru a profita de ospitalitatea mătuşii ei. în apropiere nu erau decât câteva şcoli gen pension unde tinerele bogate îşi desăvârşeau educaţia urmând cursuri de dans, călărie, limbă franceză, în sfârşit tot ce trebuia ca fiecare apariţie pe scena mondenă să fie un succes. Mai exista şi un liceu, dar Margaret terminase liceul chiar înainte de a veni acolo.

Ceea ce o interesa pe ea era o facultate.

- Bine, dar de ce vrei să continui studiile, scumpa

mea? o întrebă mătuşa, văzând-o interesată. Ai şi aşa o cultură destul de solidă. Şi apoi, costă foarte mult... Eu nu mi-aş irosi nici timpul, nici banii pentru aşa ceva. Repet, nu ai nevoie de asta. Oricum, se vede că eşti o persoană inteligentă. Vei vedea ce viaţă trepidantă e iarna aici. Şi apoi, chiar dacă ar exista o facultate prin apropiere, tot n-ai avea timp de studiu după ce se deschide sezonul.

Margaret o privi mâhnită şi descurajată, dându-şi seama cu groază ce-ar fi însemnat să-i fie tutore.

Tutore îi era un prieten mai în vârstă al tatălui ei care avea grijă de mica ei moştenire, trimiţându-i o sumă în mod regulat; era bucuros să-i dea un sfat, când i se cerea, lăsând-o însă pe ea să-şi hotărască viaţa, deoarece Margaret făcuse dovada înţelepciunii şi maturităţii ei.

Pentru mătuşa Carlotta, important nu era decât succesul social al nepoatei ei şi era foarte mulţumită atâta timp cât Margaret primea zilnic invitaţii la petreceri. Pentru Margaret, însă, fiecare astfel de ieşire însemna câte un mic rabat de la standardele educaţiei primite de la mama ei şi de la propriile ei convingeri.

Se eschiva ori de câte ori putea, dar în schimbul oricărui refuz al unei invitaţii avea de suportat o

tensiune şi mai accentuată în relaţia cu mătuşa ei.

Nu-i plăcea să fie în preajma acelor tineri care beau mult prea mult, tot aşa cum nu-i plăcea nici când se râdea de ea că refuză un cocteil şi totuşi se găsea iar şi iar pusă într-o situaţie fără ieşire.

Printre cei din grup erau şi câţiva băieţi şi fete care ar fi putut constitui o companie plăcută, dar erau toţi atât de mulţumiţi de viaţa searbădă pe care o duceau, încât n-ar fi renunţat pentru nimic în lume.

Cel mai greu era să-l suporte pe Bailey Wicke, care era bine primit la orice oră în casa Carlottei. Câteodată, o invita la o partidă de tenis toată dimineaţa. I-ar fi făcut plăcere dacă Bailey n-ar fi întrerupt jocul de nenumărate ori pentru a flirta cu ea, spunând tot felul de platitudini pe care Margaret le detesta.

într-o zi, Margaret profită de invitaţia unei amice de a o lua la cumpărături cu maşina, în oraşul cel mai apropiat şi, în timpul petrecut de aceasta în magazine, merse să se intereseze la facultatea de acolo. Avu norocul să-l găsească pe decan în biroul lui şi, după ce dădu pe loc un test preliminar, primi asigurarea că, dacă va avea rezultate satisfăcătoare şi la celelalte examene, va fi admisă cu mare plăcere la cursurile lor.

Seara, acasă, când mătuşa o întrebă cum şi-a petrecut ziua, Margaret îi dădu vestea ei şi grupului de tineri prezenţi, pe un ton indiferent:

- Am fost la facultate şi am dat primul examen de admitere. Poimâine mai dau unul şi săptămâna viitoare încă două şi, dacă voi fi admisă, voi începe studiile pe data de întâi a lunii următoare.

Se lăsă o linişte desăvârşită timp de câteva clipe, apoi toţi izbucniră într-un cor de proteste.

- Draga mea, începu mătuşa Carlotta, nu sunt deloc de acord. E absurd. Nu vei avea timp să înveţi tocmai acum când începe sezonul distracţiilor şi va fi atât de multă agitaţie aici.

- Eu nu voi mai sta aici. Am ales deja o cameră la cămin şi voi putea învăţa. Doar ştii că am venit cu gândul să-mi continuu studiile.

- Pe naiba! spuse Bailey Wicke ridicându-se brusc şi venind, cu paşi mari, în faţa ei. Ai venit aici să te măriţi cu mine şi chiar aşa se va întâmpla imediat cum devin major, adică foarte curând. Nu vreau să fii atât de şcolită. Nu-mi plac femeile care învaţă mult - sunt dificile. îmi place aşa cum eşti; arăţi bine, vorbeşti frumos şi asta e de-ajuns pentru soţia mea! O soţie atât de bogată cum vei fi tu nici nu are nevoie de mai mult. Ar fi o prostie să-ţi pierzi timpul învăţând. Oricum, nu sunt de acord. Crede-mă, ne

vom distra de minune după căsătorie. Scoate-ţi ideea asta din cap şi să nu te mai aud vreodată vorbind despre aşa ceva.

- Vai, Bailey, spuse Margaret pe un ton blând şi vesel, în timp ce celelalte fete asistau cu răsuflarea tăiată, ce nostim eşti! Scoate-ţi ideea cu însurătoarea din cap; n-am avut niciodată nici cea mai mică intenţie de a mă căsători cu tine. N-aş face-o nici dacă ai fi singurul bărbat din lume. De fapt, nu vreau să mă căsătoresc. Prefer să-mi continuu studiile.

Bailey nici nu o luă în seamă; continuă să-şi susţină punctul de vedere, spunând că el însuşi preferă să nu urmeze cursuri la facultate, pentru că nu vede nici un avantaj în aşa ceva.

- Nu-ţi trebuie să mai înveţi absolut nimic, trase el concluzia, arogant, decât cum să te fardezi şi cum să te îmbraci mai sexy. Ah, da, şi să dansezi! Dar asta am să te învăţ chiar eu; începem mâine seară.

- Vezi? Iar te pripeşti, am alte planuri pentru mâine seară.

Celelalte fete o priviră lung, nevenindu-le să creadă că
practic dădea cu piciorul atâtor milioane şi unei cereri în căsătorie făcute chiar şi aşa.

{i în ochii mătuşii Carlotta se citea o dezaprobare rece, preludiul reproşurilor crunte ce aveau să

urmeze după plecarea celorlalţi.

în schimb, Margaret, bucuroasă de a fi luat iniţiativa, discuta şi glumea liniştită. în timp ce se aduceau îngheţatele şi băuturile, se strecură pentru a trimite telefonic o telegramă tutorelui ei:

"M-am înscris aici la universitate. Am nevoie imediat de câteva sute de dolari. Nu fi îngrijorat. Sunt atentă. Sunt sigură că e un pas înţelept. Mulţumesc.
Margaret"

Reveni repede, fără să i se fi observat lipsa, chiar la timp pentru ca Bailey să-i ofere un pahar cu bere; el însuşi avea în mână un pahar cu şampanie şi, înainte de a bea, toastă zâmbind: "Pentru viitoarea mea soţie!"

- Minunat! spuse Margaret, cu un zâmbet maliţios. Sper să fie o blondă superbă, cu ochi albaştri ca safirul.

Apoi, în amuzamentul general, bău până la ultima picătură, fluturându-şi părul negru.

A doua zi, îşi ajută mătuşa la organizarea unei acţiuni sociale pe care aceasta o planificase şi abia foarte târziu veni momentul admonestării ei pentru "acea nebunie". Dar, cum Margaret primise deja confirmarea trimiterii banilor pentru taxa şcolară, era atât de veselă, încât nu-i mai păsa de nimic.

- Ah, draga mea, sunt atât de obosită, încât va

trebui să amânăm discuţia pentru mâine dimineaţă după micul dejun, să spunem la ora zece. îţi voi spune unele lucruri care te vor surprinde şi aşa sper să înţelegi.

- îmi pare rău, dar nu voi putea la ora aceea. Trebuie să plec cu primul tren pentru a da examenul - e programat tot la ora zece. Dar, într-o zi când vei fi liberă, anunţă-mă şi voi veni să discutăm. Sper ca şi eu să-ţi pot spune multe lucruri.

- Draga mea, nu se poate să pleci tocmai mâine. Nu ţi-am spus că mama lui Bailey dă o petrecere în onoarea ta? Ar fi foarte nepoliticos să lipseşti, doar a trimis vorbă de acum o săptămână rugându-te să-ţi rezervi această zi. A şi trimis deja o mulţime de invitaţii.

- îmi pare rău că ai lăsat-o să facă acest lucru; în nici un caz nu aş fi mers la o petrecere dată în onoarea mea, pentru că ar părea că într-adevăr este ceva între mine şi Bailey, când în realitate nu este şi nici nu va fi vreodată nimic.

- Nu m-aş grăbi să fac astfel de afirmaţii. Eşti foarte tânără şi nu se ştie ce vei face mai târziu.

- Este clar că nu m-aş căsători niciodată cu Bailey; nu-l pot considera nici măcar prieten, ci o simplă cunoştinţă. Dacă aş fi ştiut din timp de această intenţie, ţi-aş fi spus că nu mă pot duce în calitate de

invitată de onoare, pentru a nu da naştere la interpretări greşite. Oricum, nu pot schimba programul acum. Profesorul cu care dau examenul vine special de la casa lui de vacanţă de undeva de la munte.

- Ai putea să-i telefonezi.

- Nu ar fi onorabil din partea mea. {i-a amânat un program personal pentru acest examen.

- Prostuţo, ai idee în ce încurcătură intri? Va costa îngrozitor şi nu vei putea plăti. De unde crezi că vei lua aceşti bani? Eu, cu părere de rău, nu te pot ajuta; şi aşa trebuie să fac economii.

- Nici nu m-am gândit la aşa ceva şi nu aş accepta bani chiar dacă mi-ai oferi. {tii că am o sumă de bani, nu mare, dar suficientă, şi l-am rugat pe tutorele meu să o trimită la bancă.

- Nu ştiam că ai bani, Margaret. Dar, desigur, trebuie să fie vorba de o sumă de mizerie.

- Nu e o sumă mare, dar tata a lăsat-o în acest scop: pentru a-mi plăti studiile, aşa că nu e nevoie să cer nimănui.

- Dar de ce s-o iroseşti aşa? Ar fi mai înţelept să cumperi cu aceşti bani trusoul de nuntă, ca să nu-ţi fie jenă că nu eşti înzestrată corespunzător.

- Mi-ar fi mult mai jenă să nu fiu înzestrată corespunzător din punct de vedere intelectual. Iartă-

mă, dar trebuie să mă iei aşa cum sunt; nu e uşor să mă schimbi. Acum, culcă-te; arăţi foarte obosită. îmi voi lua rămas-bun acum, pentru că mâine voi pleca înainte să te trezeşti. îţi mulţumesc mult pentru tot ce-ai făcut pentru mine de când am venit şi pentru clipele plăcute pe care mi le-ai oferit. îmi pare rău că te-am dezamăgit şi nu am fost la înălţimea planurilor tale. Noapte bună şi... la revedere!

Margaret o sărută şi ieşi imediat în timp ce Carlotta rămase bulversată, privind cu disperare în urma ei.

Capitolul 1

în prima noapte când Margaret rămase în camera sa de cămin se simţi brusc foarte singură. în nici un caz nu regreta Crystal Beach, dar trăia, cu siguranţă, o experienţă nouă: se afla într-un loc străin, fără aproape nimeni în preajmă şi era foarte obosită după ce toată ziua dăduse examene.

Deodată, Revel Radcliffe apăru în gândurile ei. Nu-i mai scrisese, pentru că îşi dăduse seama cât era de ocupat. Dar acum, simţea nevoia să discute cu el puţin. Rezistă primului impuls de a-i scrie, nevrând să pară prea insistentă. în schimb, reciti scrisorile lui şi nu se simţi singură. Era ciudat că era mult mai apropiată sufleteşte de acest băiat - aproape un străin - decât de oricare din grupul de la Crystal Beach. Adormi cu amintirea plăcută a sărutului lui pe buze - atât de diferit de încercările atât de insistente de sărut, pe care reuşise totuşi în mare parte să le evite, ale lui Bailey Wicke. Cel puţin, bine că scăpase de individul acela. Dar... scăpase într-adevăr de el?

Chiar a doua zi, Bailey veni în oraş, la volanul elegantului automobil al tatălui său, s-o invite la o plimbare şi la restaurant. Margaret îl refuză, pretextând o consultaţie cu un profesor şi explică foarte clar că intenţionează serios să-şi dedice timpul

studiului, nu distracţiilor. Păru atât de convingătoare, încât, pentru moment, Bailey plecă.

Reveni însă de nenumărate ori, până când, Margaret se văzu nevoită să-l roage să nu mai insiste, lăsând ca relaţia lor să fie mai degrabă de camaraderie.

- Dar eu te iubesc, Margaret.

- Nu, Bailey, doar crezi că mă iubeşti. Timpul îmi va da dreptate, când vei găsi la un moment dat adevărata dragoste.

Aşadar, data viitoare când veni, Bailey se folosi de un pretext:

- Mătuşii tale i s-a făcut dor de tine, aşa că m-am oferit s-o aduc cu maşina. Vroia să te vadă şi să discute cu tine şi, cum nu există alt loc decât bancheta din spate a maşinii mele unde să nu vă întrerupă nimeni, vă voi plimba prin oraş.

Margaret nu avu de ales şi se văzu nevoită să accepte de data aceasta. Mătuşa Carlotta părea încântată ca un copil; de fapt, plănuia o petrecere de Crăciun şi nu concepea ca iubita ei nepoată să lipsească.

într-adevăr, se arătă de acord, mai ales că, de la acea discuţie serioasă avută cu Bailey, acesta se arătă mai docil şi mai puţin posesiv.

Totuşi, la momentul respectiv, nu onoră invitaţia mătuşii, aşa cum promisese, pentru că i se oferi în mod neaşteptat ceva de lucru pe timpul vacanţei, ocazie pe care consideră că nu trebuie s-o piardă: unul din profesorii ei primise o invitaţie pentru el şi soţia sa şi-i propusese să rămână să aibă grijă de cei doi copii ai lor şi de mama lui.

Margaret trimise o figurină din fildeş mătuşii ei şi felicitări de Crăciun tinerilor din grupul de acolo, dar, cu fiecare zi care trecea, era tot mai dezamăgită că nu primea nici o veste de la Revel - doar avusese grijă să roage să i se trimită orice scrisoare primită la vechea adresă. în zadar îşi spunea că era absolut normal ca pentru un băiat ca el, cu atâtea preocupări şi, probabil, cu o mulţime de prieteni şi colegi în jur, păstrarea legăturii cu ea să nu însemne mare lucru; pentru ea, lipsa comunicării cu el lăsa un gol imens.

Nu primi decât o scrisoare plină de reproşuri de la mătuşa ei, care o acuza că preferase să facă un serviciu unui străin în loc să onoreze invitaţia ei, presupunând că plata pentru aşa ceva nu putea fi decât modică. îi mulţumea pentru darul trimis, dar îi reproşa din nou că-şi cheltuise banii, din moment ce era atât de strâmtorată, încât trebuia să-şi ia o slujbă. De asemenea, o asigura că-i trimite orice corespondenţă.

Scrisoarea era atât de descurajantă, încât Margaret se trânti pe pat şi începu să plângă. Nici măcar Bailey nu mai apăruse, întreaga sa atenţie fiind concentrată asupra blondei nou-venite în Crystal Beach.

Nu fusese deloc un Crăciun vesel pentru ea şi totuşi nu regreta deloc atmosfera de petrecere din casa mătuşii ei.

Cu puţin timp înainte de Crăciun, menajera Carlottei aduse un pacheţel adresat lui Margaret.

- I-l trimiteţi prin poştă, doamnă, sau îl pun în sertarul biroului ei?

- Pune-l acolo, Katie. Va veni ea aici în câteva zile.

Asta se întâmpla înainte ca Margaret să anunţe că nu mai vine. Pacheţelul, conţinând darul lui Revel de Crăciun pentru ea, o brăţară cu pietre de cuarţ roz şi o scrisoare rămase uitat în sertar.

Trecură sărbătorile şi Margaret îşi concentra întreaga atenţie asupra studiului. Facultatea costa enorm şi era hotărâtă să profite la maximum din punct de vedere al cunoştinţelor acumulate; de altfel, şi obţinuse rezultate remarcabile la unele materii şi era foarte apreciată.

Cu toate acestea, se hotărâse să se transfere la o altă facultate în anul următor - desigur, excluzând-o pe cea din Linwood, pentru a nu lăsa impresia că-l

caută pe Revel din moment ce, după toate aparenţele, acesta nici nu-şi amintea de ea. Era de-acum primăvară şi, de fiecare dată când o întreba pe mătuşa ei dacă nu primise vreo scrisoare, răspunsul era acelaşi: "Nu, cred că nu", până când, cu mari eforturi, se convinse să-l claseze pe Revel ca pe un moment trecător, deşi plăcut, aparţinând trecutului.

Când blonda lui Bailey plecă, acesta îşi reluă vizitele la Margaret, în speranţa că se răzgândise, dar o găsi mai hotărâtă ca oricând să nu dea curs invitaţiilor sale.

Mătuşa Carlotta încă mai era supărată pe ea, aşa că nu o invită să-şi petreacă vara împreună; de altfel, făcea o călătorie în Alaska, aşa că tot nu ar fi fost posibil.

Margaret îşi găsi din nou serviciu în timpul vacanţei de vară - să aibă grijă de nişte copii - numai că, de data aceasta avea posibilitatea şi să călătorească.

De asemenea, se răzgândi în privinţa transferului la o altă facultate şi începu noul an universitar tot acolo, implicându-se într-un program de studiu şi mai aglomerat.

A doua iarnă trecu fără vreo veste de la Revel şi acum, primăvara, când, plimbându-se în parc, văzu

florile sălbatice apărute în iarbă, nu putu să nu se gândească din nou la el. Florile ei, aduse din grădina Carlottei şi plantate în ghiveci, se urcaseră, neglijate de menajera de la cămin cât timp fusese plecată şi, deşi îşi propusese să meargă din nou la Sumter Hills să culeagă altele, deocamdată nu îşi putea permite.

Deşi îi găsea tot felul de explicaţii şi scuze lui Revel, tăcerea lui o intriga totuşi.

încerca să alunge din minte gândul că poate era bolnav, sau avusese un accident, sau chiar murise într-un accident.

îndrăzni s-o întrebe, într-o bună zi, pe mătuşa Carlotta dacă era sigură că nu sosise nici o scrisoare pentru ea şi, după ce aceasta o întrebă, jignită, dacă-şi închipuie cumva că-i fură scrisorile şi despre ce corespondenţă valoroasă e vorba, de-şi permite să cheltuiască bani telefonând să se intereseze de aşa ceva, Margaret încercă să se consoleze cu ideea că nu va mai auzi niciodată de Re vel Radcliffe. îi promisese că o va ţine la curent cu tot ce se va întâmpla şi părea omul care s-ar fi ţinut de cuvânt dacă ar mai fi fost în viaţă.

La asociaţia pentru acţiuni în scopuri caritabile a doamnelor din Sumter Hills se comenta ultima noutate. Doamna Hopkins deschise discuţia, nu însă

înainte de a se asigura că doamna Martin aude, deşi aceasta îşi putea disimula foarte bine adevărata reacţie.

- Ei, cred c-aţi auzit ultima noutate despre lady Radcliffe... Soţul ei vrea să divorţeze. Nu mi-am închipuit că se va ajunge până acolo... Credeam că va fi mai atentă, mai ales că era la a doua căsătorie şi domnul Radcliffe e un om atât de deosebit, după cât se spune. Primul soţ a murit, sau divorţase de el? Parcă tu spuneai că ştii ceva de la nişte rude din oraşul ei, nu-i aşa, Joanna?

- Da, da, vărul meu care locuieşte în Rochester, New York, a fost chiar la înmormântarea lui. Se pare că doamna nu prea are noroc la soţi.

- Noroc! pufni dispreţuitor doamna Martin. Părerea mea e că a avut mai mult noroc decât ar fi meritat. Domnul Radcliffe e un sfânt pe pământ. A fost atât de bun şi afectuos cu prima sa soţie, deşi nu cred că merita, nici aceea... Şi acum, să fie târât prin tribunale! Nu înţeleg cum o femeie poate distruge un cămin minunat. Bietul om, ce soartă nemeritată... mai întâi îi moare soţia, apoi fiul său nerecunoscător lipseşte de la nuntă, punându-l într-o situaţie penibilă, acum a doua soţie iată ce-i face! Oricum, mie nu mi-a plăcut niciodată; cu părul oxigenat, la vârsta ei, şi cu un strat de ruj atât de gros c-ar

ajunge să vopseşti o bancă... şi unghiile acelea roşii şi atât de lungi, încât îţi dau fiori...

- Nu înţeleg cum a putut alege o femeie care se fardează aşa. Cred c-ar fi trebuit să fie mai atent.

- Important e că a scăpat de ea. Se spune că a plecat la Reno acum şase săptămâni. Dar, ea oricum era plecată aproape tot timpul, aşa că nimeni nu a dat importanţă...

- Dar cum ai aflat, doamnă Hopkins? Ştiu sigur că au încercat să păstreze cea mai mare discreţie.

- Fiica mea tocmai s-a întors de la verişoara soţului ei, din Reno; acolo a văzut numele ei apărut în ziar şi numele orăşelului nostru... De fapt, asta i-a atras atenţia.

- Oricum, pe noi nu ne afectează; şi aşa nu participă la viaţa comunităţii şi nu onora nici o invitaţie de-a noastră. Cu prima lui soţie aveam relaţii mult mai apropiate, deşi părea mereu tristă şi avea un fiu mizerabil.

- Unde o fi acesta acum?

- Nimeni nu l-a mai văzut de când s-a căsătorit tatăl lui. Unii spun că tatăl lui l-a alungat, alţii că el a fugit.

- E de-o seamă cu fiica mea, aşa că, în curând va fi major. Am auzit că s-a dus la bunicul lui; o fi murit bătrânul, sau s-o fi însănătoşit?

- S-a însănătoşit! Cred că nu a fost decât un pretext ca băiatul să plece şi să poată face ce-i place, spuse doamna Martin.

- Fiica mea spunea că e la facultate, interveni soţia preotului.

- Tare m-aş mira! Sau, poate că tatăl lui a putut plăti să fie acceptat în cine ştie ce facultate, continuă doamna Martin, răutăcios.

- Spuneţi-mi şi mie despre ce e vorba. Ce-a făcut doamna Radcliffe? întrebă una din doamne care fusese plecată din oraş toată iarna. Va primi pensie?

- Vă spun eu că el va câştiga procesul şi...

- Ssst!

Vine preotul şi ştiţi că nu-i place să se bârfească; doar în slujba de duminica trecută a atras în mod special atenţia asupra acestui lucru.

- Desigur, spuse doamna Martin, nici mie nu-mi plac bârfele, dar când e vorba despre persoane care chiar reprezintă o ameninţare pentru comunitate, atunci trebuie spus... Uite, băiatul ăsta, de exemplu... era de datoria mea să spun ce-a păţit fata aceea atât de dulce şi de drăguţă care mi-a fost oaspete.

- Da, şi eu o admiram mult. Mai ştiţi ceva despre ea? Ce-ar fi să mai păstreze încă legătura cu băiatul...

- Nu ştiu, n-am păstrat legătura. Dar, nu m-ar

mira; fetele fac astăzi tot felul de nebunii, mai ales când li se pare că un băiat arată bine... Dar, de unde ai spus c-ai auzit de divorţ, doamnă Hopkins? Doar... bietul om a vrut să fie ţinut totul în secret, de aceea nu spusese decât strict celor pe a căror discreţie ştia că se poate baza. în locul dumitale, n-aş mai spune nimic. Domnul Radcliffe se bazează pe cei mai buni oameni din comunitate şi speră de la ei să nu împrăştie zvonuri. Eu întotdeauna am fost adepta acestei atitudini.

- Ştiai, doamnă Martin?

- Ei bine... nu mi s-a spus direct... Uite, Elva Griggs, coase aici tivul ăsta...

Intrarea preotului puse capăt discuţiei, dar ştirea avea să fie difuzată cu înfloriturile aproape inevitabile în astfel de cazuri, de fiecare din doamne, cel puţin în cadrul familiei.

După terminarea lucrului, oferindu-se în mod surprinzător s-o conducă acasă cu maşina pe doamna Hopkins, doamna Martin profită de această ocazie pentru a o avertiza încă o dată asupra necesităţii păstrării discreţiei.

- Este absolut important să nu mai vorbeşti despre aşa ceva până nu se face anunţul oficial. Ca prietenă a familiei, mă simt îndreptăţită să te rog

acest lucru. Cred c-ar trebui, cum ajungi acasă, să telefonezi tuturor celor de faţă azi şi să retractezi întreaga poveste ca nefondată. Doar ştii că trebuie să fim foarte atente la ceea ce spunem. {i... uite ce e, Enumeline Hopkins: dacă nu opreşti cumva gura lumii, după ce ai spus ceva ce nu trebuia spus - cel puţin deocamdată - mă voi vedea nevoită să-l anunţ pe domnul Radcliffe; îţi dai seama în ce situaţie ar fi fratele dumitale care lucrează la acesta!

- Vai de mine! De unde să ştiu că eşti prietenă cu familia Radcliffe şi te vei simţi jignită că povestesc ceva ce-am văzut scris în ziar? Doar am citit chiar eu în ziar. {i... sinceră să fiu, nu văd ce diferenţă este între faptul că am spus câte ceva despre acea femeie pe care nici una dintre noi nu o simpatizează şi faptul că nu mai conteneşti cu criticarea fiului ei vitreg de soarta căruia se pare că nu le pasă decât bătrânilor servitori.

- Uiţi că are un tată minunat. Are avantajul de a-i putea urma exemplul şi sfaturile.

- Dacă ai fi avut şi dumneata casa ipotecată şi dacă ar fi refuzat să aştepte o singură lună pentru ultima rată de plată, după ce i-ai arătat dovada că banii vor exista la data promisă şi dacă ţi-ai fi pierdut casa din cauza lăcomiei lui, n-ai mai considera că

reprezintă un exemplu de cinste demn de urmat. Părerea mea este, totuşi, că acest Revel va ieşi un om mult mai bun decât tatăl lui. Poate că eşti prietenă intimă cu această familie, deşi până acum nu te-am auzit spunând asta, dar este clar că nu ştii nici pe departe ce se petrece acolo. Eu ştiu, pentru că locuiesc în coliba asta prăpădită care nici măcar nu e văruită, în locul casei mele frumoase cu obloane verzi şi flori pe terasă, de pe strada principală. Şi asta, după ce bărbatul meu a trudit ca un rob s-o cumpere şi i-a dat acestui ticălos bătrân tot ce-a avut. Poţi să te duci să-i spui prietenului tău, Hiram Radcliffe, tot ce-am spus acum, dar, dacă îţi închipui că faci vreun rău fratelui meu, te-nşeli, pentru că şi-a dat demisia ieri, nemaisuportând să facă munca aceea infectă de a duce înştiinţări altor oameni cinstiţi, ca noi, care, fiind prea creduli, pierdeau totul. Mulţumesc că m-ai adus cu maşina, doamnă Martin; dacă vreodată voi avea şi eu maşină, ceea ce nu prea cred că se va întâmpla aşa curând, îţi voi face şi eu acelaşi serviciu. Cât despre a retracta cele spuse faţă de fiecare din doamnele prezente azi, poţi face tu asta, dacă vrei. Nu am împrăştiat nici un zvon fals şi am şi eu dreptul de a vorbi despre o persoană, cum ai şi tu de a vorbi despre douăzeci; nu cred că eşti cu nimic mai bună decât mine. Nu am cuvinte

meşteşugite, dar am spus adevărul. Dacă nu le place, să-l infirme ei prin fapte.

Cu acestea, doamna Hopkins se îndepărtă cu un aer semeţ, mulţumită că, în sfârşit, o pusese la punct pe acea individă care poza în bună creştină. Cât despre Revel, nu ştia nimic sigur, dar l-ar fi apărat cu îndârjire doar pentru că o scandaliza atât pe doamna Martin şi avea un tată atât de nemilos.

Revel îi mai scrisese o scrisoare lui Margaret, în care îi spunea că face progrese la şcoală, că bunicul se simţea din ce în ce mai bine şi că tatăl lui tot nu luase nici o măsură de a-l forţa să se întoarcă acasă. Scrisese în grabă, pentru că avea de învăţat pentru un examen a doua zi, dar era nerăbdător să-i dea şi ea ultimele veşti. Apoi puse scrisoarea într-un catalog nou apărut al facultăţii sale, notând pe diferite fotografii ce i se părea mai interesant şi mai amuzant legat de viaţa sa de student, de la profesorul care-i plăcea cel mai mult, până la terenul folosit ca scurtătură pentru a ajunge mai repede la cursuri. Strecurase chiar şi o fotografie a bunicului şi a căsuţei în care locuia.

Trimise scrisoarea şi începu să aştepte; să aştepte, mirat, făcându-şi tot felul de griji: o fi ocupată, sau bolnavă, sau... nu mai voia să-i răspundă, plictisită de el. Era rănit în mândria lui, dar

tot aştepta.

Catalogul fusese aruncat imediat de mătuşa Carlotta, fiind clasificat drept lipsit de importanţă; poate că fotografiile ar fi scăpat dacă nu ar fi fost puse atât de bine în copertă.

în apropierea Crăciunului, Revel se gândi totuşi să-i trimită un dar. Văzuse în vitrina unui magazin cu bijuterii o brăţară subţire cu o ornamentaţie discretă din cuarţ roz, ca nişte minuscule petale de trandafir presărate din loc în loc. O cumpără, pentru că părea singurul lucru ce i s-ar fi potrivit, deşi încă nu era hotărât dacă i-o va trimite sau nu.

în cele din urmă, i-o trimise, însoţită de un bilet:

"Dragă Margaret, această brăţară pare să-ţi semene atât de mult, încât ţi-o trimit împreună cu urările mele cele mai bune pentru Crăciun şi Anul Nou.

Al tău,
Revel".

Şi pacheţelul şi biletul rămaseră uitate în sertarul biroului din camera de unde plecase Margaret.

Revel deveni din ce în ce mai trist, trezind îngrijorarea bunicului.

- Ai primit vreo veste de la tatăl tău, ceva ce te frământă?

- Nu! Aşteaptă să eşuez şi să vin la el, târându-

mă. îl cunosc foarte bine: e în stare să păstreze mult timp ura şi apoi să împrăştie cu venin.

- Este foarte grav să afirmi aşa ceva despre propriul tău tată, comentă bunicul fără a reproşa, ci doar cu tristeţe.

- Da, dar e adevărat. Nu cred să-i fi păsat vreodată prea mult de mine.

- Ai încercat vreodată să-l iubeşti?

- Da, când eram mic. Alergam spre el când venea acasă, aşteptând să mă ridice în braţe. îmi amintesc perfect: mă bucuram mult când îl vedeam, dar el saluta morocănos şi mă împingea la o parte, apoi fie se retrăgea în birou, fie o dojenea pe mama pentru ceva ce i se părea în neregulă. Au fost atâtea astfel de scene, încât cred că nu pot fi învinuit că nu prea am motive să-mi iubesc tatăl.

- Nu... {i totuşi, trebuie să ne iubim duşmanii. Ai încercat să te rogi pentru el, Revel?

- Nu. M-am rugat câteodată pentru mama, ca Dumnezeu s-o apere de el, dar nu cred că m-am rugat pentru el. Cred că nici nu vroiam să fie ajutat.

- înţeleg, dar ai putea să te rogi să se schimbe. Nu ţi-ar displăcea, nu-i aşa?

- Sigur că nu, dar mă tem că nu aş avea puterea să cred că aşa ceva se poate întâmpla.

- Bine, dar asta ar însemna să te îndoieşti de Dumnezeu. Dumnezeu poate face absolut orice.

- Ai spus odată că nu ar încălca voinţa nimănui, obligându-l să cedeze. Cred că tata nu ar ceda nici în faţa lui Dumnezeu; ar vrea să fie însuşi Dumnezeu.

- Acesta a fost păcatul lui Satan. Dar Dumnezeu are mijloacele sale şi ştie când trebuie făcut ceva. Cred că trebuie să aştepţi să-ţi arate calea.

- Mă voi gândi.

Dar Revel continua să fie trist; nu se destăinui nici măcar bunicului - nimănui în afară de Dumnezeu. Niciodată până atunci nu fusese preocupat de fete, dar ea nu era o fată oarecare, ci o prietenă minunată. Cum greşise oare faţă de ea de-i pierduse prietenia? Bunicul îi spusese cândva că, dacă nu primeşti ceva ce-ţi doreşti pentru că Dumnezeu consideră că nu e potrivit pentru tine, nu trebuie să mai insişti.

"Doamne, se rugă el în noaptea aceea, fă în aşa fel încât să fie bine şi pentru mine şi pentru ea".

- Nu ştiu ce te frământă, dar am impresia că ai încredinţat necazul tău lui Dumnezeu şi acum eşti mult mai liniştit... şi mai fericit. Nu-i aşa?

- Ai dreptate.

- Mă bucur, pentru că, în definitiv, nimic nu-ţi dă mai multă linişte sufletească decât încrederea în

Dumnezeu.

Ai încredere în el şi lasă-l să rezolve totul, fără să-ţi pierzi răbdarea.

- Aşa voi face, Bunule. Când totul se va rezolva, îţi voi spune despre ce a fost vorba. De fapt, oricum îţi voi spune.

- Mă voi ruga şi eu între timp.

- Chiar dacă nu ştii despre ce e vorba?

- îmi este de-ajuns că Dumnezeu ştie.

- Eşti minunat, Bunule. Pentru mine, eşti imediat după Dumnezeu.

După două zile, sosi o scrisoare de la Margaret, dar Revel nu era acolo.

Capitolul 8

în mod inexplicabil, mătuşa Carlotta avu remuşcări că nu petrece mai mult timp cu unicul copil al surorii ei, astfel că trimise o scrisoare urgentă, rugând-o pe Margaret să-şi petreacă vacanţa de vară la ea, având grijă să includă şi un cec cu o sumă mare de bani, mai mult decât ar fi putut câştiga dacă ar fi primit orice slujbă.

Deşi tentată să refuze, Margaret acceptă în cele din urmă, impresionată de o frază:

"Eşti singura mea nepoată şi mă deprimă faptul că nu te mai văd. în plus, aş vrea să te întreb ceva

despre ce ai spus mai demult - parcă o auzeam pe mama ta vorbind. îmbătrânesc şi presupun că, atunci când nu-ţi mai rămâne mult de trăit, vrei să afli diverse lucruri".

{i totuşi, când ajunse acolo, Carlotta părea neschimbată: Margaret era însă pregătită să accepte orice, aşa că se arătă încântată de revederea celor din vechiul grup, chiar şi de blonda lui Bailey, care o privea ca pe o intrusă.

Abia atunci, după ce ajunse din nou în camera ei, Margaret descoperi pacheţelul uitat în sertarul biroului.

Crăciunul imediat după plecarea ei! Cum putuse mătuşa să facă aşa ceva? Sau poate că fusese gafa menajerei? Aproape că nici nu mai conta acum. Cu răsuflarea tăiată, citi biletul cu lacrimi în ochi - nu erau decât câteva cuvinte, dar suficiente pentru a-l simţi pe Revel aproape de ea, plin de căldură, aşa cum fusese de la început.

Apoi deschise caseta şi, uimită de plăcere, puse imediat brăţara la mână, privind cu ochi visători sclipirea pietrelor roz. Era un dar minunat, care o făcea extrem de fericită. Se gândea doar că trecuse atâta timp fără nici un cuvânt de mulţumire din partea ei.

Trebui să coboare imediat la masă, dar bijuteria ei era atât de deosebită, încât toţi o remarcară imediat.

- De unde ai aşa ceva? întrebară fetele.

- Cuarţ roz, observă mătuşa Carlotta. A fost a mamei tale? Nu ştiam că era amatoare de bijuterii. Categoric, e foarte frumoasă. A fost a ei?

- Nu, mătuşă, e un cadou de Crăciun de la un prieten.

- Un prieten? spuse una din fete. V-am spus eu, doamnă Gurlie, că trebuie să fi găsit pe cineva interesant la universitate, cineva care-i ocupă tot timpul. Cine e, Margaret? Sună-l şi cheamă-l aici, să-l vedem şi noi.

- Nu este de la universitate şi n-am spus că-mi e iubit. Prea vă grăbiţi să trageţi concluzii. Mătuşă, de ce nu mi-ai spus că pacheţelul era aici? Mi-a fost trimis acum un an de Crăciun, spuse ea în treacăt, învăluindu-şi reproşul într-un ton de glumă.

- Ce vrei să spui? Sunt sigură că n-am mai văzut-o până acum.

- Era în sertarul de la birou, cu ştampila poştei foarte clară. Mă deranjează doar că pot părea nerecunoscătoare, din moment ce nu am mulţumit atâta timp.

- Nu-mi amintesc deloc, dar probabil s-a comis o

eroare. înţeleg că era în perioada când trebuia să vii, aşadar nu e nimeni de vină.

- Sigur că da.

Discuţia se încheie aici, dar Margaret deja formula în minte cum avea să-i explice lui Revel. Doi ani - îngrozitor! Ce prostie din partea ei să nu-i fi scris între timp. Faptul era consumat şi, chiar dacă el o uitase, trebuia să-i explice şi să-şi ceară scuze. De-abia aşteptă să plece toţi, ca să se poată retrage şi ea.

- Du-te şi te odihneşte, draga mea. Avem tot timpul să discutăm. îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat cu brăţara.

Se pare că i-am spus lui Katie s-o pună acolo, pentru că urma să vii, apoi am uitat complet de ea, rămânând cu impresia că ţi-am trimis-o. Era vorba de cineva deosebit?

- Da, dar nu-ţi face griji. Voi încerca să explic, dacă nu cumva e prea târziu.

După ce Margaret fugi în camera ei, de teamă să nu-şi mai poată stăpâni lacrimile, Carlotta rămase total nedumerită.

"Ce fată ciudată! Ce-o fi vrut să spună? Cum să fie prea târziu pentru a mulţumi pentru un astfel de fleac! Sau se teme să nu-i fi luat altcineva locul în

inima acelui iubit de la ţară?

Deşi era atât de obosită, Margaret scrise chiar atunci, înainte de a se culca, scrisoarea.

"Dragă Revel,

Probabil că şi tu crezi despre mine acelaşi lucru pe care mi l-am închipuit şi eu despre tine, şi anume că nu vreau să-ţi mai scriu. Nu, nu este deloc aşa.

Am plecat din Crystal Beach pentru că nu am mai putut suporta atmosfera de deşertăciune şi frivolitate şi pentru că nici nu aveam unde să-mi continuu studiile. M-am înscris la facultatea din imediata apropiere. Nu este nemaipomenit, dar a fost cea mai bună soluţie pentru suma mică de bani pe care am avut-o la dispoziţie.

Am rugat să mi se trimită la noua adresă toată corespondenţa şi chiar o întrebam în mod regulat pe mătuşa mea dacă nu cumva primisem ceva. Mi-a spus o dată că sosise doar un catalog de la o facultate şi-l aruncase, din moment ce mă înscrisesem deja aici. M-am întrebat dacă nu cumva fusese trimis de tine, dar nu mai aveam cum să aflu.

M-am întors aici abia astăzi. Mătuşa mea mi-a scris că vrea să discute cu mine, aşa că îmi voi petrece vara cu ea. Nu voi mai avea niciodată încredere în nimeni să-mi trimită corespondenţa la o nouă adresă. Când m-am instalat din nou în camera

mea, am găsit în sertarul biroului darul minunat de la tine. Mi-a venit să plâng de fericire, pentru că am fost foarte singură şi mi-a lipsit mult prietenia ta, dar mama m-a învăţat că o fată nu trebuie să insiste. De altfel, ştiam că eşti ocupat şi mi-am închipuit că nu mai ai timp să scrii. Şi apoi, acum îl ai pe bunicul, ai colegi de facultate şi nu mai ai nevoie de prietenia mea. De aceea n-am mai scris. Acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea. Trebuia să-ţi fi scris unde sunt, sau o felicitare de Crăciun, sau... orice, dar n-am făcut-o, din vanitate şi acum degeaba regret. Când mă gândesc că această minunată brăţară a fost aici timp de doi ani, fără ca eu să ştiu de ea şi să-ţi pot spune cât de mult îmi place şi să-ţi mulţumesc. Este cea mai frumoasă brăţară pe care am văzut-o. Nu auzi clinchetul suav al bobiţelor de cuarţ, pe măsură ce scriu? Ah, Revel, mi se frânge inima la gândul că nu am putut să-ţi mulţumesc imediat.

Mă vei putea ierta şi considera din nou prietena ta?

Nu prea am timp pentru nimic altceva în afară de studiu. Nici prieteni nu am, aşa că sunt destul de singură. Două veri la rând am avut grijă de nişte copii, cât timp părinţii lor au fost plecaţi, şi acum, mătuşa mea a insistat să vin la ea. Dar, dacă n-aş fi

venit, n-aş fi găsit brăţara şi nici n-aş fi ştiut că e vina mea, nu a ta, că nu ne-am mai scris.

Acum, vreau să ştiu dacă bunicul se simte bine şi dacă ai mai avut neplăceri din partea tatălui şi a soţiei sale. Sper că nu! Sper, de asemenea, să fii la fel de încântat ca la început de viaţa de student.

Te rog, dă-mi veşti imediat despre tine şi spune-mi dacă mă vei ierta vreodată, căci voi fi foarte nefericită până când voi primi răspunsul tău.

Vechea ta prietenă, fata din pădure,
Margaret"

Când termină scrisoarea şi se culcă, Margaret se simţi fericită, aşa cum nu i se mai întâmplase de mult timp.

Chiar în dimineaţa următoare, Carlotta dori să discute cu
ea.

- Ia loc pe fotoliul acela mare, Margaret. Aş vrea să te întreb unele lucruri. Vezi tu, în ultimul timp nu m-am simţit foarte bine.

- îmi pare rău, mătuşă.

- Bănuiesc că nu-i mare lucru şi medicul se alarmează fără rost, dar m-am gândit că e totuşi momentul să pun la punct unele lucruri ca apoi să pot sta liniştită. Vroiam să te întreb dacă ai fost lângă mama ta în ultimele ei zile de viaţă.

- Oh, sigur. Am stat cât mai mult cu putinţă lângă ea în ultimele săptămâni; n-aş fi plecat pentru nimic în lume.

- Da, aşa presupuneam şi eu; eşti un copil foarte conştiincios. Spune-mi, a fost o experienţă groaznică pentru tine să te afli în preajma unei persoane pe moarte?

- Groaznică? Nu, în nici un caz, mătuşă Carlotta; a fost ca şi cum mă aflam la poarta raiului, aşteptând ca, în momentul când aceasta se deschide s-o primească pe mama, să văd şi eu o frântură din nimbul luminos ce-o înconjoară. A fost superb!

- Mama ta era foarte nefericită? Plângea?

- Nu, era bucuroasă; câteodată, zâmbea atât de senin!

- Da, însăşi firea ei era plină de seninătate. Dar nu toată lumea e aşa. Celor mai mulţi le e teamă de moarte.

- Mamei mele, nu. Spunea că se reîntoarce acasă, pentru a fi alături de Isus. Câteodată se trezea şi spunea că-l văzuse puţin.

- Da, oftă Carlotta, înăbuşindu-şi un oftat. Era un copil plin de imaginaţie. Numai că eu n-aş putea fi niciodată aşa; sunt total lipsită de imaginaţie.

- Nu era o închipuire. Mama îl iubea pe Dumnezeu şi abia aştepta să plece la El. Gândul acesta o făcea

fericită.

- Fericită să-şi lase fetiţa singură într-o lume plină de ticăloşie!

- Sigur că-i părea rău că mă lasă, dar ştia că voi veni şi eu cândva acolo. {i, de fapt, nu mă lăsa singură, ci în grija Domnului; m-a încredinţat lui Dumnezeu. în plus, avea să-i întâlnească pe tata şi pe frăţiorul meu mort la numai un an, pe bunica, pe tatăl ei şi pe mulţi alţii.

- Da, da, ştiu povestea de când eram mică, dar asta nu înseamnă că pot s-o cred. Categoric, nu mi-aş putea găsi alinarea astfel.

Margaret o privi, gânditoare. îşi dădea seama că venirea ei la Crystal Beach mai avea un scop, în afară de găsirea brăţării: Dumnezeu avea o misiune delicată pentru ea. "Doamne, învaţă-mă cum să-i răspund".

- Totul ar fi altfel dacă ai fi mântuită, dacă l-ai cunoaşte pe Domnul nostru Isus.

- Mântuită!

Cuvântul ăsta mă îngrozeşte şi-l tot aud de când eram mică. Nu vreau şi nici nu am de ce să fiu mântuită. Doar n-am făcut nimic!

- Bine, dar ai nevoie să fii mântuită. De aceea gândul morţii te sperie: pentru că nu vrei să recunoşti existenţa unui rău sau a unui păcat în viaţa

ta.

- Bine, dar ce păcat am comis eu? Am fost întotdeauna bună cu toţi, nu mi-am asuprit servitorii, i-am plătit bine, am făcut donaţii, ba chiar am fost la biserică, deşi slujbele mă plictiseau îngrozitor, m-am purtat frumos cu rudele soţului meu, deşi mi s-a răspuns de multe ori cu răutate.

- Nu despre astfel de fapte e vorba.

- Atunci, despre ce?

- Este vorba de a-l accepta pe fiul lui Dumnezeu ca Mântuitorul tău, cel ce ia asupra sa păcatele tale.

- Nu înţeleg ce spui şi nu cred în aşa ceva. Fiecare răspunde pentru ce face. Restul e o aberaţie.

- Nu e aşa, mătuşă Carlotta. Dumnezeu spune că, pentru a merge în Cer, trebuie să fim drepţi şi fără păcate, ceea ce practic nu se poate. Dar, pentru că Dumnezeu a dorit mult să ne ia în Ceruri cu El, l-a trimis pe fiul Lui să ia asupra sa toate păcatele noastre. Acum înţelegi că nu ne putem mântui singuri? E ca şi cum ai fi închis în închisoarea datornicilor şi, pentru a te elibera, altcineva trebuie să-ţi plătească datoria. Punându-ţi întreaga încredere în Isus, trăieşti o stare de bucurie şi împăcare.

- De unde ştii?

- {tiu, pentru că eu L-am primit la mine în suflet şi L-am acceptat, şi astfel pot fi fericită şi când nu totul merge bine.

Carlotta o privi curioasă, încercând să-i descifreze

expresia chipului, dar clopoţelul care anunţa servirea mesei puse capăt discuţiei.

Timp de câteva zile, Carlotta păru să evite acest subiect, dar Margaret se gândi serios dacă vorbise convingător. Până atunci, nu spusese decât ceea ce o învăţase mama ei, dar acum avea nevoie mai mult de ajutorul înţelept al Bibliei.

Capitolul 9

La foarte scurt timp după instalare, noua doamnă Radcliffe îi anunţă pe Irving şi pe Mandy că nu mai are nevoie de serviciile lor. îşi alese momentul când Hiram era plecat într-o călătorie de afaceri pentru câteva zile, astfel încât, la întoarcere, acesta se confruntă cu un fapt deja consumat.

- Erau pur şi simplu imposibili şi, cum ai plecat au devenit impertinenţi. Nu înţeleg cum i-ai suportat toţi aceşti ani, dar, sigur, eraţi doar voi doi şi bărbaţii nu ştiu să angajeze personal de serviciu.

De fapt, chiar el îi angajase pe Irving şi pe Mandy, de aceea vestea îl intriga şi îl mâhnea cu atât mai mult.

- Bine, şi ce vom face acum? Nu e uşor să găseşti oameni potriviţi şi durează ani de zile până ajung să cunoască tabieturile unei case.

- Ar trebui schimbate şi tabieturile casei, spuse soţia lui, descreţindu-i fruntea cu o mângâiere. Era totul atât de demodat, încât mi-ar fi fost ruşine să-mi invit prietenii aici.

Hiram era din ce în ce mai uluit; nimeni nu îndrăznise să-i vorbească astfel.

- Credeam că vei fi încântată. Mandy era o bucătăreasă grozavă; nu vom găsi alta care s-o

egaleze.

- Am şi găsit. Acum, grăbeşte-te şi vino la masă. Avem musafiri, nişte vechi prieteni de-ai mei din New York. Erau în trecere prin oraş şi i-am invitat. Ştiam că abia aştepţi să-i cunoşti; nu cunoşti nici jumătate din vechii mei prieteni.

- Nu-mi plac vizitele neanunţate. Sunt îngrozitor de obosit când ajung acasă şi nu-mi place să trebuiască să stau toată seara să discut prostii.

- Nu fi ridicol, Hi! De ce ne-am mai căsătorit dacă nu ne distrăm împreună? Nu vrei să fiu fericită aici?

- Cum să nu, dar nu-i nevoie să aduci o mulţime de străini. Te vreau numai pentru mine.

- Prostuţule! Mă vei aprecia cu atât mai mult văzându-mă în compania altora. Acum, să ne grăbim. Nu vreau ca servitorii să-şi închipuie că nu suntem punctuali şi să tragă concluzia că li s-ar permite şi lor aşa ceva. Ţin mult să-i păstrez pe aceştia, cel puţin până când vindem casa şi ne mutăm mai aproape de oraş.

- Să ne mutăm? Să vând această casă pentru care am muncit toată viaţa?

Nu am nici cea mai mică intenţie să vând şi cred c-ai înţeles acest lucru înainte de căsătorie, Natalie.

- Nu discutăm acum. Masa e gata şi musafirii

aşteaptă.

- La naiba cu ei! Nu eu i-am invitat. S-aştepte! Vreau să lămurim pentru totdeauna: nu am de gând să vând această casă niciodată. Dacă servitorilor nu le place, n-au decât să plece imediat şi musafirii n-au decât să rămână flămânzi. Este casa mea şi eu sunt stăpânul.

Era o criză de furie aşa cum prima lui soţie fusese nevoită să suporte de fiecare dată când părerile lor difereau oricât de puţin. Fiind prima lui manifestare de acest fel faţă de Natalie, aceasta îl privi mai întâi îngrozită, apoi îşi schimbă imediat tactica.

- Hi, dragul meu. gândeşte-te ce momente plăcute strici enervându-te. Nu-ţi irosi energia - este ca orice alt bun, trebuie economisită! Te enervezi aşa pentru o glumă nevinovată pe care ai luat-o în serios. Sigur că nu vom vinde casa dacă ţii atât de mult la ea. Vei hotărî tu aşa cum doreşti.

îi întrerupse o uşoară bătaie în uşă; era una din servitoarele nou angajate şi doamna Radcliffe ieşi la uşă să dea câteva indicaţii, cu voce înceată.

- Da, Lucile, e bine aşa. Poţi să baţi la uşa lor şi să-i anunţi că masa va fi servită în zece minute. Da, foarte bine; şi nu uita ce ţi-am spus despre vinuri.

Aceste ultime cuvinte fură rostite atât de încet,

încât Hiram nici nu le auzi. Niciodată nu se serveau băuturi alcoolice în casa lui, nu din cine ştie ce convingere, ci pentru că era un obicei costisitor, incompatibil cu tendinţa lui spre economie.

Era pentru prima dată când, coborând la cină, Hiram constata că, în absenţa lui şi mai ales fără acordul lui, se făcuseră importante modificări în propria sa casă.

Pentru început, observă noile farfurii; dacă acestea fuseseră cumpărate din contul său, se şi gândea cum avea să le returneze a doua zi la magazin.

Dar, chiar dacă atitudinea lui ostentativ morocănoasă nu lăsa nici un dubiu oaspeţilor asupra faptului că prezenţa lor era dezagreabilă, Natalie râse şi discută tot timpul cu dezinvoltură, salvând aparenţele şi reuşind să aplaneze conflictul deschis între soţul ei şi servitori când aceştia, ofensaţi, ameninţau să compromită întreaga seară refuzând să mai servească.

- M-am gândit să mergem pentru desert în living, lângă şemineu, propuse Natalie, conducându-i. Sper să nu vă supăraţi, dar soţul meu e extrem de obosit - a călătorit toată noaptea; s-ar putea să se retragă puţin.

Hiram rămase la locul lui la masă, uluit. Cum era

posibil să fie tratat aşa, acasă la el! Şi tocmai de soţia lui! Cine se credea ea?

Cel puţin, acum putea alege: să-i urmeze în living, sau să se retragă. Urcă în camera lui, plimbându-se de la un capăt la altul al acesteia cu paşi grei, trântind ca un nebun tot ce-i ieşea în cale, până văzu, de la fereastră, cum oaspeţii nepoftiţi încep să plece.

Dar, dacă astfel de metode se dovediseră foarte eficiente faţă de prima doamnă Radcliffe, cea de-a doua ştia să le contracareze abil.

Astfel, după ce convinse servitorii să rămână, explicându-le că soţul ei nu se simţea bine, dar că a doua zi dimineaţă totul va reintra în normal, iar el probabil că nici nu-şi va mai aminti de cuvintele necontrolate pe care le adresase lor, Natalie merse să-l împace şi pe Hiram. Numai că nu se aşteptase să fie atât de dificil.

Cum intră în camera lui, mai înainte de a putea spune ceva, trebui să asculte o tiradă prin care Hiram îşi exprima fără menajamente, fără nici un pic de delicateţe părerea în legătură cu toate iniţiativele ei: concedierea vechilor servitori, invitaţiile inoportune, îndrăzneala de a face cumpărături nepermise, etichetând totul drept o risipă de neiertat. Cu toate acestea, în loc s-o vadă tremurând de groază şi căindu-se, rămase surprins de privirea ei ca de

gheaţă cu care-l înfrunta într-o atitudine sfidătoare.

- Hiram, întreci măsura! spuse ea când acesta făcu o mică pauză pentru a mări efectul cuvintelor şi mai tăioase pe care şi le pregătea. Nu uita că vorbeşti unei doamne! Soţiei tale! în seara aceasta nu vreau să mai aud nimic. După care ieşi din cameră cu un aer demn, lăsându-l complet bulversat.

Hiram nu mai fusese tratat niciodată aşa; Emily ceda imediat şi apoi nu mai deschidea discuţia pe tema respectivă, chiar dacă, din zi în zi se întrista tot mai mult, tremurând când el găsea un nou motiv de nemulţumire. Această doamnă îl tratase însă cu dispreţ şi nu ştia cum să reacţioneze la atitudinea ei. în nici un caz nu trebuia să-i cedeze. Dar, cât de fermecătoare era chiar când îl privea atât de rece, ţinându-şi capul ridicat semeţ! {i cât de bine se descurcase în calitate de gazdă! Sigur, va putea fi mai indulgent cu ea după ce o va face să înţeleagă bine ce are voie să facă şi ce nu. Va fi minunat s-o împace, să-i topească acea mască de gheaţă cu care se retrăsese. Dar va trebui ca servitorii aceia să dispară, la fel şi farfuriile. Va trebui să-i dea o lecţie de economie! Ei, după aceea sigur că o va ierta şi-i va cumpăra un fleac, s-o facă să uite supărarea... poate ar fi bine să-i dea unul din seturile de bijuterii

pe care i le dăruise lui Emily şi aceasta nu le purtase niciodată... smaraldele sau perlele care erau acum la bancă, într-un seif.

O aşteptă câtva timp să se întoarcă şi să-şi ceară iertare; sigur, o va lăsa puţin să se umilească, apoi o va ierta. Aşteptă în zadar. Merse şi încercă să o găsească în camerele de oaspeţi, dar uşile erau încuiate şi nu primi nici un răspuns, oricât o strigă.

A doua zi dimineaţă, Hiram făcu o încercare politicoasă de a readuce în discuţie subiectul, dar privirea glacială a soţiei lui îl dezarmă.

Abia spre seară Natalie îi vorbi şi asta numai pentru a-i spune cât de dezagreabilă îi fusese atitudinea lui şi cât de ruşine îi fusese de el.

Capitolul 9

Hiram acceptă destul de greu ideea că are de-a face cu un adversar pe măsură. Natalie nu era dispusă deloc să cedeze şi nici să accepte critici şi cuvinte grele. Dimpotrivă, Hiram învăţase că pentru orice protest al lui trebuia să suporte ore, chiar zile în şir în care să fie complet ignorat sau tratat cu sarcasm. Era atât de absorbit în această relaţie furtunoasă, încât nu mai avea timp să se gândească la nimic altceva; până şi problemele pe care le avea cu Revel i se păreau minore faţă de dezamăgirea pe care o trăia. Deocamdată, trebuia rezolvată problema relaţiei cu soţia lui. Nu se putea ca o femeie să opună rezistenţă prea mult timp.

Se înşela; şi în curând află că, ori de câte ori Natalie se îndura să-i zâmbească din nou, era un semn că începea o nouă presiune pentru a-şi impune încă un capriciu; victoria era întotdeauna de partea ei, indiferent dacă o obţinea calm şi tenace, înnebunindu-l cu indiferenţa sau cu dispreţul ei, sau prin drăgălăşenii calculate perfid. Astfel, fără a ţine seama de crizele lui de furie, Natalie cumpărase mobilă nouă, înlocuind-o pe cea existentă, decretată ca fiind demodată. Hiram se văzu nevoit să accepte nu numai formele pătrăţoase în dezacord cu gustul

său înclinat spre clasic şi conservator, dar şi notele de plată, ceea ce îl deranja cel mai mult. De fapt, fusese nevoit să accepte şi personalul de serviciu angajat de ea şi ascultând numai de ordinele ei, precum şi veşnicii oaspeţi dintre care unii rămâneau câteodată şi câte o săptămână întreagă.

Când veni însă vorba de extinderea casei, proiect pentru care Natalie consultase chiar un arhitect, Hiram nu mai suportă. {i, pentru prima dată, pe lângă urlete se auziră şi înjurături din partea lui.

- Ce naiba vrei să faci cu atâta spaţiu? Să închiriezi? Poate ar fi mai bine, şi aşa nu suntem niciodată singuri; măcar am avea un profit, decât să hrănesc degeaba aceste hoarde care nu se mai termină. Speram să ajung într-o zi bogat, dar văd că te ambiţionezi să-mi cheltuieşti cu o viteză fantastică fiecare ban câştigat! E timpul să încetezi.

- Mai degrabă tu ar trebui să încetezi cu purtarea asta! Ai devenit bătaia de joc a servitorilor şi a prietenilor mei. {i nu mai urla! Se aude din stradă.

- Vorbesc cum vreau în casa mea! continuă el ridicând tonul şi mai mult. Să dispară imediat toţi aceşti străini care-mi invadează camerele şi joacă bridge ascultând continuu jazz şi swing! Să dispară în special acel individ care se ţine tot timpul după tine -

creatura pe care o numeşti "Herbert dragule", asta, ca să nu pun să fie arestat sau aruncat în stradă. Să dispară servitorii ăştia înfumuraţi. Chiar în clipa asta mă duc să-i concediez, după care îi aduc înapoi pe Irving şi pe Mandy. Să ştii că nu vom mai avea nici o clipă de linişte împreună până când nu-i aduc înapoi. Şi dacă nu-ţi place, poţi să pleci şi tu. De-acum eu sunt stăpân aici şi dacă vrei să rămâi, vei face aşa cum spun eu.

- Bine, dar... Hi, iubitule...

- Nici un "Hi, iubitule!" M-am săturat şi de felul cum îmi poceşti numele!

- Credeam că-ţi place să te alint aşa, spuse ea cu blândeţe, privindu-l cu ochii plini de lacrimi - lacrimi obişnuite să cadă întotdeauna la momentul oportun.

- Asta a fost la început, când erai o soţie ascultătoare, înainte de a începe să strici toată orânduiala casei. Parcă-l aud pe maimuţoiul de Herbert: "Hi, unde eşti, Hi? Mai vreau o sticlă cu vin. Spune, te rog, servitoarei s-o aducă!"

Hiram îl imitase atât de bine şi de caraghios, încât servitorii, care ascultau la uşă, izbucniră în râs. Natalie rămase extrem de serioasă, cu privirea încărcată de fulgere de mânie.

- Destul! Ai atins limita!

- Asta spun şi eu: am ajuns la limită. Dacă poţi să te comporţi ca o soţie normală, foarte bine! Voi uita tot ce s-a întâmplat până acum. Dacă nu, poţi pleca şi nu mai vreau să am de-a face cu tine.

Hiram ieşi cu paşi hotărâţi, lăsând-o complet derutată. Natalie nu era pregătită pentru întorsătura pe care o luaseră lucrurile. De doi ani, de când se căsătoriseră, reuşise să menţină un oarecare echilibru, fie şi fragil şi să-şi impună voinţa dincolo de orice furie şi ameninţare a soţului ei, dar niciodată acesta nu mersese atât de departe. în plus, nici nu era momentul potrivit, mai ales în ceea ce privea concedierea servitorilor - doar mizase pe mărturia lor, total în favoarea ei, în cazul în care situaţia s-ar fi agravat şi planul ei ar fi euşuat. Albă la faţă de spaimă, îl urmă încet pe Hiram, astfel încât să asiste la ceea ce el avea de gând să facă, fără să fie văzută.

Hiram merse pe rând la cei patru angajaţi - trei femei şi un bărbat - spunându-le să-şi facă bagajele pentru că într-o jumătate de oră va veni un taxi să-i ducă la gară. Anunţul lui se izbi de nepăsarea impertinentă a acestora, fiind primit cu zâmbete dispreţuitoare.

- Doamna ne-a angajat. Nu avem nimic de-a face

cu dumneavoastră, domnule, se făcu în cele din urmă majordomul purtătorul lor de cuvânt.

- Doamna v-a angajat, dar eu v-am plătit salariile. Strângeţi-vă lucrurile şi plecaţi! Grăbiţi-vă!

Merse apoi la telefon şi comandă un taxi "care să vină exact într-o jumătate de oră pentru a duce patru persoane la gară". Vorbi tare, ca să fie auzit, după care completă patru cecuri pe care le dădu soţiei sale, pentru a le achita salariile. Avu grijă ca următoarea convorbire telefonică să fie din nou bine auzită de toţi:

- Tu eşti, Jim? Te rog, ia maşina mea şi caută-i pe Mandy şi pe Irving. Ştii vechea lor adresă. Dacă s-au mutat, află unde şi adu-i chiar în seara aceasta. Dacă lucrează undeva, spune-le să-şi dea demisia - nu vor regreta - şi să se întoarcă la mine. Spune-i lui Irving că astea sunt ordinele mele.

Din moment ce nu ţinuse evidenţa sticlelor cu vin care fuseseră cumpărate, Hiram nu-şi putu da seama cu câte plecaseră servitorii, dar, odată scăpat de ei, controlă şi încuie cămările şi pivniţa, sperând că, fără băutură, nu vor mai exista nici oaspeţi, telefonă la magazine cu instrucţiuni precise de a sista orice livrare în contul lui, apoi plecă de acasă.

Rămasă singură, Natalie îşi aranjă un program - o

vizită la o prietenă, apoi un tur prin cluburile de noapte, escortată de " Herbie", sub pretextul că soţul ei era foarte ocupat şi nu o putea însoţi. Oare de ce nu se căsătorise cu Herbert? se gândi ea, în treacăt. Era bogat şi în nici un caz zgârcit. Poate pentru că îi plăceau la nebunie bărbaţii înalţi cu umeri laţi, aşa cum era Hiram.

Deocamdată, se îmbrăcă într-un neglijeu şi-i telefon' deja lui Herbert. Acesta veni imediat - doar aştepta de atâta timp acel moment.

- Draga mea Natalie! în sfârşit, singuri... Acum, te pot avea numai pentru mine.

Se aşezară pe o canapea în faţa şemineului, el cuprinzându-i umerii cu braţul.

- Ah, ce bine e lângă tine, şopti ea. Am început această zi îngrozitor.

- Nu te mai gândi! Să ne bucurăm de aceste clipe împreună. Diseară, poate mergem să dansăm undeva sau la operă...

- Diseară suntem la Neeta; nu puteam scăpa, am promis.

- Dar mâine seară? îmi vei dărui seara de mâine, nu-i aşa?

- Da, va fi minunat.

- Iar eu am să-ţi dăruiesc ceva ce nu vei putea

duce - chiar acum, se auzi vocea lui Hiram care, ajungând din câţiva paşi lângă ei, îl ridică pe Herbert de guler, îl târî până afară şi-l îmbrânci pe trepte. Du-te şi exersează cu soţia altcuiva.

îl lăsă pe alee, fără să se mai uite la el, după care se-ntoarse spre soţia sa.

- Aşadar, ăsta ţi-e jocul murdar! De acum încolo, scena nu va mai fi casa mea. Vrei să pleci cu el, sau îţi chem un taxi? îţi dau tot o jumătate de oră - la fel ca şi servitoarelor tale - să-ţi faci bagajele. Ia ce poţi în acest scurt răstimp, pentru că, din momentul în care pleci, am terminat definitiv cu tine! Definitiv!

- Hi! Nu-mi vorbi aşa. N-a fost vina mea.

- Taci! A fost vina ta de la bun început. Ai procedat cu el tot aşa cum ai făcut-o şi cu mine. Desigur, asta nu-l scuză cu nimic nici pe el. Pune ceva decent pe tine şi fă-ţi bagajul. L-am învinuit pe fiul meu, dar uite că a avut dreptate! Am terminat cu tine.

- Hi! Nu mă poţi alunga aşa...

- Cum să nu! Dacă mai întârzii, chem poliţia.

Natalie urcă tremurând în camera ei, unde începu să încarce două valize mari cu tot ce putu să ia mai repede: haine scumpe, câteva perechi de pantofi, câteva pălării, bijuterii. Coborî, ducând sub braţ,

împăturită cu căptuşeala în exterior, pentru a nu atrage atenţia, ultima achiziţie: o superbă haină de blană.

Nu trecu însă neobservată de privirea pătrunzătoare a lui Hiram.

- Asta rămâne aici, spuse el sec, luându-i-o. Nu-ţi trebuie
- e primăvară. Poate fi returnată la magazinul de unde ai cumpărat-o. A venit taxiul. îţi duc eu bagajul, dar mai întâi dă-mi cheia. Repet: am terminat definitiv cu tine.

Hohotind de plâns, Natalie scoase cheia din poşetă.

- Şi acum, pleacă!
- Unde... să mă duc?
- Treaba ta.

Hiram luă valizele, le duse la taxi, plăti şoferului, după care intră repede în casă, trântind uşa în urma lui.

După o oră, o altă maşină opri în faţa casei. Irving şi Mandy coborâră şi, cum nimeni nu răspunse după ce sunară, intrară direct. îl găsiră pe domnul Radcliffe căzut pe podea, cu faţa contorsionată, cu mâinile chircite şi rigide şi picioarele incapabile de a se mişca. Când îşi deschise ochii şi-i privi, Irving avu impresia că-i recunoaşte. îl ridicară cu grijă şi-l

aşezară în pat, până chemară doctorul.

Era complet paralizat - în urma şocului de a fi descoperit că marea lui dragoste se dovedise a fi o trădătoare, sau pentru că întâlnise pe cineva care nu i se supusese - nu se putea şti.

Capitolul 10

Când doamna Radcliffe îi concediase, Irving fusese tentat să nu plece înainte de venirea stăpânului casei, ca un minimum de politeţe pe care i-l datorau. Cuvântul hotărâtor îl avusese Mandy: "Dacă vrei să serveşti un om a cărui soţie nu te vrea, n-ai decât să rămâi singur. Eu plec". Se aşteptaseră că se va ajunge la aşa ceva, de aceea îşi şi împachetaseră o parte din lucruri, astfel încât să fie gata în orice moment.

Dar, prevăzători, se gândiseră să meargă undeva unde domnul Radcliffe să-i poată găsi când va avea nevoie; hotărâră astfel să meargă la fratele lui Irving, Henry, pe care fostul lor stăpân îl cunoştea. Irving se angajă ca şef de sală la un restaurant, iar Mandy gătea pentru diferite persoane. Ea îi scrisese o dată lui Revel, iar acesta îi răspunsese, aşa că, în

privinţa lui, era mai liniştită, deşi tare mult şi-ar fi dorit să poată merge să-l vadă, să fie sigură că băiatul nu duce lipsă de nimic.

Când, în sfârşit, fuseseră chemaţi, cei doi plecară fără să mai stea pe gânduri.

Şi, după ce medicul ieşi din camera bolnavului şi dori să ia legătura cu Revel, Mandy îi scrise acestuia din urmă cea de-a doua scrisoare:

"Dragă domnule Revel,

Vreau să vă spun că ne-am întors în vechea casă şi avem din nou grijă de tatăl dumneavoastră. L-am găsit căzut în vestibul, paralizat. Doctorul spune că nu ştie cât va mai trăi şi că trebuie să vă anunţăm. Ar fi bine să veniţi imediat.

Slujnica dumneavoastră devotată,
Mandy".

întorcându-se acasă după ce duse scrisoarea la poştă, Mandy află că şi Irving trimisese o telegramă tânărului. Mai dură însă încă două zile până când acesta le primi, deoarece era, împreună cu alţi colegi, la o sesiune de dezbateri la care participau mai multe facultăţi.

între timp, bunicului îi parveniseră nişte zvonuri din mai multe surse în legătură cu neînţelegerile dintre Hiram şi soţia sa, ba chiar legate de despărţirea lor - fără a fi însă clar dacă ea îl părăsise, sau el o alungase.

Când Revel se întoarse, îşi dădu seama că era vorba de ceva mult mai grav, mai ales când văzu scrisoarea şi telegrama care îl aşteptau. Deschise telegrama, îngrijorat; era scurtă şi foarte precisă: "Tatăl dumneavoastră a avut un atac cerebral. Veniţi imediat. Irving".

- Bunicule, ce să fac? întrebă Revel disperat.
- Va trebui să mergi; e tatăl tău.
- Bine, dar va fi şi individa aceea acolo.
- Datoria e datorie.
- Dar nu ea a trimis după mine; poate nu mă vrea acolo.
- Ce importanţă are? E tatăl tău; poate fi pe moarte.
- {tiu... Voi merge, dar oare mă va accepta?
- E totuşi tatăl tău.

După ce citi şi scrisoarea, Revel hotărî să plece imediat, cu primul tren.

- Te vei descurca singur cât eu voi fi plecat? Nu cred că va fi nevoie să stau prea mult.
- Nu poţi şti, Revel. Stai cât e nevoie, fără să te gândeşti la mine. Poate că, înainte de a părăsi această lume, tatăl tău va înţelege mesajul pe care îl ai pentru sufletul lui.
- Nu cred că mai poate percepe vreun mesaj.
- Nu-l subestima pe Dumnezeu.

- Nu, Bunule. îţi mulţumesc pentru că ştiu că te vei ruga pentru mine.

în după-amiaza zilei în care Revel plecă spre Arleth, scrisoarea de la Margaret ajunse la Lindwood. Din fericire, bunicul o redirecţionă, fiind oaza de bucurie şi alinare a băiatului în casa aceea străină care fusese cândva căminul lui.

Fusese aşteptat de Irving la gară şi, ajuns acasă, bătrânii slujitori îl conduseră solemn în camera tatălui său, atitudinea lor indicând însă că-l considerau adevăratul stăpân al casei.

Era ciudat că nimeni nu se gândea la soţia lui, ca şi când nici n-ar fi existat.

Natalie şi Herbert merseseră la Neeta, aşa cum stabiliseră, deşi Herbert, cu o vânătaie în frunte şi încheietura mâinii scrântită, trebuise să ptretexteze o căzătură. Pentru seara următoare, amândoi se scuzaseră; plecaseră împreună cu maşina şi nimeni nu mai ştia nimic de ei de atunci.

Revel intră încet în camera tatălui său şi, oprinduse lângă pat, îl privi cu tristeţe. Deodată, ochii bolnavului se deschiseră şi-l priviră ca şi cum l-ar fi recunoscut. La rândul lui, şi Revel parcă atunci şi-ar fi văzut pentru prima dată tatăl aşa cum era cu adevărat. Şi, fără să-şi dea seama că acesta nu poate vorbi şi probabil nici auzi, spuse cu vocea înecată de

plâns:

- Tată, iartă-mă!

Un muşchi tresări contorsionând chipul şi aşa desfigurat, apoi ochii, exprimând o durere cumplită, se-nchiseră repede. Pentru o clipă, Revel se temu că tatăl lui murise apoi, privind atent, văzu o lacrimă prelingându-se de sub pleoapa închisă, pe obraz. Brusc, înăuntrul lui se petrecu o schimbare ciudată; lacrima aceea crease puntea peste prăpastia ce-i despărţise ani de zile.

îngenunche lângă pat, îşi aşeză mâna pe mâna lui inertă şi-l sărută pe frunte. în inima lui nu mai era nici furie, nici ură, nici resentiment, aşa cum nu şi-ar fi închipuit vreodată că se poate întâmpla. în locul suferinţei neîmpărtăşite din toţi anii de singurătate, Revel nu mai simţea decât dragoste. Rămase mult timp lângă patul lui, dorindu-şi din tot sufletul să-l poată ajuta cumva.

în ziua următoare, Revel primi scrisoarea de la Margaret şi fericirea i se reflecta pe chip, astfel încât, deschizându-şi ochii şi privindu-l, tatăl lui remarcă uimit acea lumină şi seninătate cu totul neobişnuite la fiul său. Nedumerit, îşi plimba privirea de la Revel la cartea pe care acesta o ţinea în mână: Biblia. Mişcarea ochilor era aproape imperceptibilă şi totuşi,

pentru Revel, indicaţia era clară - chipul lui, cartea, din nou chipul lui, ca şi cum s-ar fi încercat stabilirea unui punct de contact.

- Tată, vrei să-ţi citesc? întrebă el deodată, ca şi cum un înger i-ar fi sugerat ideea.

Deschise Biblia acolo unde rămăsese cu cititul cu o zi în urmă şi începu cu voce blândă:

"Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzaniei; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu... Căci întrucât lumea, cu înţelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înţelepciunea Sa, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioşi prin nebunia propăvăduirii crucii".

De ce citea aceste cuvinte unui om care niciodată nu ascultase aşa ceva înainte? Exista un mesaj pe care îl trimitea în subconştient? Tatăl lui nu obişnuise să meargă la biserică, ba chiar sfida predicile. Şi totuşi, Revel simţi nevoia să-i citească acel pasaj atât de cunoscut pe care întreaga credinţă era fundamentată:

"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.

Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în

lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El".

Nu citea la rând, iar selecţia părea ea însăşi ghidată de raţiuni mai presus de puterea sa de înţelegere, orânduită într-un tot ce-şi construia o semnificaţia aparte.

"Nu privim lucrurile care se văd, ci pe cele care nu se văd; cele văzute sunt vremelnice, pe când cele nevăzute sunt veşnice".

Tocmai atunci intră medicul, părând mirat de ceea ce vedea.

- Mă îndoiesc că înţelege prea mult deşi s-ar putea. Citeşte-i tot ce crezi că-l interesează. Poate nu neapărat Biblia, dar fă cum crezi că e mai bine.

în orice caz, în seara aceea domnul Radcliffe dormi mult mai mult şi mai liniştit decât până atunci.

{i Revel era mai liniştit decât când venise; îşi încredinţase grija pentru tatăl său în mâinile lui Dumnezeu, iar acum îşi îngăduia câteva clipe în care să se bucure de scrisoarea lui Margaret. Nu înţelegea bine de ce, dar faptul că fata din pădure reapăruse în viaţa lui îl făcea extrem de fericit. îi scrise chiar în seara aceea.

"Dragă Margaret,

M-am întors acasă la tatăl meu pentru că

deocamdată are nevoie de mine. A suferit un atac cerebral şi e paralizat. Soţia lui nu e aici. încă nu ştiu nici unde este, nici ce s-a întâmplat, aşa că nu vom vorbi despre asta acum. Să vorbim despre noi.

Nu cred că-ţi poţi imagina ce bucurie am simţit când am primit scrisoarea de la tine. Am tot aşteptat să-mi scrii şi, neprimind nici un semn, m-am gândit că totul s-a terminat, că nu mai vrei să scrii. Aşadar, nici eu n-am mai scris, din vanitate. Acum, regret; nu mi-aş mai fi făcut atâtea griji şi poate te-aş fi avertizat în privinţa pachetului. Acum, totul s-a terminat şi mă bucur mult - pentru că eşti cea mai drăguţă fată pe care am cunoscut-o şi nu vroiam să pierd prietenia ta.

Sigur, acum îl am pe Bunul, dar te vreau şi pe tine.

Mă bucur că ţi-a plăcut brăţara. M-am gândit că ţi se potriveşte. Mi-ar plăcea s-o văd pe mâna ta; ai mâini frumoase care pun în evidenţă o bijuterie. Te rog, promite-mi că nu ne mai despărţim. Promit şi eu. Voi continua să scriu, chiar dacă nu mai primesc nimic de la tine.

îţi voi scrie mai amănunţit când voi şti mai mult. Deocamdată tata zace în pat, nemişcat ca un mort; doar îşi deschide şi închide ochii. Câteodată îl surprind privindu-mă cu o expresie nespus de tristă.

înainte să plec, Bunul mi-a atras atenţia că s-ar putea să fie ocazia să-i transmit tatălui meu un mesaj, dar nu ştiu cum. Mă las îndrumat de Dumnezeu. Roagă-te şi tu să aflu cum să procedez.

Astăzi eram cu Biblia în mână şi am observat că privea insistent cartea, aşa că am început să citesc cu voce tare pasaje, la întâmplare. A continuat să mă privească tot timpul.

Nu ştiu ce e cu soţia lui. Mandy bănuieşte că e la Reno. De altfel, ea nu o place deloc. Cred că vom avea în curând o explicaţie; deocamdată este ca şi cum aş citi finalul unei povestiri, fără să cunosc începutul. Trebuie să se fi întâmplat ceva care să fi provocat atacul cerebral al tatei. Dar datoria mea acum este să-l fac să-L cunoască pe Dumnezeu. Te vei ruga şi tu pentru mine, nu-i aşa?

Noapte bună, fata pădurii; mă bucur atât de mult să te am din nou prietenă.

Revel"

La un moment dat, anunţul dintr-un ziar întrerupse monotonia acelor zile triste. Era vorba despre un accident pe autosatradă soldat cu morţi şi răniţi. Printre victime era menţionată şi doamna Hiram Radcliffe, iar printre maşinile implicate în accident era şi cea a lui Herbert W.Grandison.

Irving aduse ziarul şi citi primul articol şi, deşi

primul impuls fusese să treacă totul sub tăcere, se gândi totuşi că e mai bine să-l arate şi lui Revel şi să hotărască poziţia pe care s-o adopte, înainte ca lumea să dea cine ştie ce interpretare.

Bietul Revel! Cât de mult şi-ar fi dorit un sfat al bunicului. Ajunse la concluzia că trebuie să acţioneze cumva - doar era soţia tatălui lui.

- Nu-i aşa, Irving? Nu divorţaseră.

- Nu, domnule Revel. Cel puţin, n-am auzit şi n-am citit în ziar. Era parcă un zvon în legătură cu plecarea ei la Reno. Cert este că nu s-au înţeles niciodată bine, asta de când încă mai eram noi aici. Ea vroia să modifice totul în casă, chiar s-o vândă, aducea mereu prieteni care nu făceau nimic altceva decât să bea... Motive de divorţ erau numeroase, dar, din câte ştiu, nu s-a ajuns până acolo.

- Atunci... cred că e de datoria mea să mă ocup. Dar, cum s-o identific? N-am văzut-o niciodată.

- Aş putea merge eu, domnule Revel.

- Da, dar pentru onoarea tatălui meu, ar trebui să fie un membru al familiei.

- Atunci, voi veni cu dumneavoastră.

Astfel, după ce Irving îşi chemă fratele să-l înlocuiască şi Revel telefonă bunicului să-l anunţe şi primi asigurarea medicului că poate lipsi, plecară amândoi cu primul avion. Formalităţile nu durară

decât o zi. Revel hotărî să lase trupul femeii să fie înmormântat chiar lângă oraşul în care se petrecuse accidentul. Deoarece nu se ştia ca Natalie să fi avut vreo rudă, nu trebui nimeni anunţat, dar se permise apariţia în ziar a unui ferpar.

Dar, încet încet, întregul orăşel află. Hiram nu era un om care să aibă prieteni, totuşi veni preotul primei sale soţii şi, într-o bună zi, doamna Martin.

- Aş dori să-l văd pe domnul Radcliffe, spuse ea cât putu de dulce. Sunt o veche prietenă, care întotdeauna i-am dorit binele. Am înţeles că nu poate părăsi patul, aşa că nu e o problemă să urc la dumnealui.

- Luaţi loc, o invită Mandy, căreia îi veni imediat o idee: merse la Revel şi-l anunţă că o doamnă vrea să-l vadă.

Revel era obosit. încerca să-i povestească foarte pe scurt lui Margaret ceea ce se întâmplase. Mai avea doar câteva zile până la majorat şi părea deja copleşit de griji şi de probleme. Se ridică oftând şi merse în living unde, spre surprinderea lui, îşi recunoscu vechea duşmancă.

- Doreaţi să mă vedeţi? întrebă el politicos.

- Ah, din nou, tu! exclamă ea schimbându-se la faţă. Nu, pe tine nu vreau să te văd niciodată! Doream să-l văd pe tatăl tău, să-i spun condoleanţe

pentru soţia sa.

- îmi pare rău. E prea bolnav să i se spună că soţia lui a murit.

- Ei bine, cred că faci o greşeală gravă nespunându-i. Are dreptul să ştie.

- Medicul e de altă părere şi, de altfel, mă îndoiesc că ar înţelege.

- Ce vrei să spui? Cred că te hazardezi cam mult ca să hotărăşti în numele lui. De ce nu-l întrebi dacă vrea sau nu să afle?

- Doamnă Martin, este evident că nu ştiţi că tatăl meu nu se poate mişca, nu poate vorbi şi majoritatea timpului este inconştient. A avut un atac cerebral.

- Da? {i cine altcineva, dacă nu tu însuţi, e de vină? Un fiu care nu a venit la căsătoria tatălui său, făcându-l astfel de ruşine şi târându-l în gura lumii!

- îmi pare rău, doamnă Martin, dar sunteţi informată greşit în multe privinţe. La momentul respectiv, stăteam alături de bunicul care era în pragul morţii. Nu era o problemă care să intereseze pe oamenii din oraş. Tatăl meu şi soţia lui au ştiut despre ce e vorba şi asta a fost suficient.

- Dacă sunt ţinute în ascuns, faptele pot fi distorsionate. Răspunde-mi la câteva întrebări şi voi reabilita întreaga imagine în ochii oamenilor - voi face asta pentru tatăl tău.

Spune-mi mai întâi, când a avut accidentul, doamna Radcliffe mergea la Reno să divorţeze?

- Nu ştiu, dar oricum, nu înţeleg ce legătură are cu dumneavoastră sau cu oricine altcineva din oraş.

- Nu înţelegi? Ar fi jignitor pentru tatăl tău, omul acesta nemaipomenit, să se afle că soţia lui vroia să divorţeze.

- Doamnă Martin, vă rog să nu mai discutăm acest subiect. Sunt convins că, dacă tata ar auzi, ar considera întrebările dumneavoastră o impertinenţă.

- Eşti la fel de neruşinat, chiar dacă ai crescut şi eşti la facultate, după cum spun unii. E clar că mama ta vitregă mergea la Reno pentru divorţ, altfel ai fi negat imediat. Voi avea grijă ca oamenii să înţeleagă asta. Aproape că ai spus-o chiar tu.

- Nu am spus nimic în acest sens. Nu ştiu nimic despre intenţiile doamnei Radcliffe şi nu este treaba noastră să ne amestecăm. Numai ea şi Dumnezeu ştie.

- Dumnezeu! Ce blasfemie să pomeneşti astfel numele Domnului. Era de aşteptat! Şi acum, un singur lucru mai vreau să aflu, apoi plec: unde este înmormântată mama ta vitregă?

- Asta este ceva ce nu vă priveşte nici pe dumneavoastră nici pe ceilalţi vecini, spuse el demn, apoi o conduse la uşă.

Starea domnului Radcliffe continuă în acelaşi fel câteva săptămâni. Câteodată, muşchii se relaxau puţin şi parcă ar fi existat o încercare de a articula un cuvânt, sau de a mişca mâna; apoi, ziua următoare, faţa era din nou ca o mască rigidă, iar doctorul o explică printr-un nou atac, de intensitate mică, în timpul nopţii.

După una din aceste nopţi, în timp ce Revel ţinea mâna tatălui său, simţi o vagă apăsare a degetelor inerte şi auzi un sunet vag, ca o încercare disperată de strigăt de îndurare. Revel îngenunche, rugându-se cu voce tare: "Tatăl meu din Ceruri, fă-l pe tatăl meu pământesc să înţeleagă că-l iubeşti. Ajută-l să-l accepte pe Fiul Tău ca pe propriul său mântuitor, pentru a fi gata să meargă alături de Tine şi de mama. Fă aceasta pentru tatăl meu şi iartă-i păcatele în numele lui Isus".

Aproape după nouă luni, Hiram se stinse încet într-o noapte, având-l tot timpul pe Revel lângă el. Cine ştie dacă sufletul lui încătuşat auzise chemarea Domnului şi răspunsese?

Revel se întoarse la bunicul şi-i povesti tot. îi povesti, de asemenea, întâlnirea cu Margaret şi-i arătă toate scrisorile ei.

- Mi-ai luat o mare grijă care îmi apăsa sufletul, spuse bunicul după ce termină de citit. îmi era teamă

că nu găseşti fata potrivită. {tii cât de supărat am fost pentru Emily a mea. Dar sunt mulţumit că tu ai făcut alegerea bună. Asigură-te, băiete, că nu intervine alt individ şi ţi-o ia. Nu sunt multe ca ea. Dumnezeu să fie cu tine şi să reuşeşti.

- Nu crezi c-ar trebui s-aştept până termin facultatea?

- Nu, nu aştepta! Află dacă te iubeşte. Pe urmă, puteţi aştepta dacă vreţi, dar va fi mult mai uşor ştiind că vă aveţi unul pe celălalt. E mult timp de când nu v-aţi mai văzut şi e cazul să recuperaţi.

Margaret fusese anunţată la facultate, printr-o telegramă, de moartea mătuşii ei în sanatoriul unde se afla la tratament de câteva săptămâni. Aşadar, merse la Crystal Beach pentru a asista la înmormântare.

- Aproape ultimul lucru pe care l-a rostit, îi povesti asistenta medicală care o îngrijise, a fost să vă transmit că s-a hotărât să vă asculte sfatul şi că e mulţumită. Nu a explicat mai mult, dar a spus că veţi înţelege.

- Sigur că înţeleg, răspunse Margaret la fel de enigmatic, cu ochii strălucind de bucurie.

Nu se întoarse imediat la facultate, pentru că mai avea destule lucruri de rezolvat: de trimis unele obiecte la diferite persoane şi de împachetat câteva

obiecte pe care le admirase şi pe care mătuşa i le lăsase ei, alături de o mică sumă de bani. Casa rămânea unui nepot al unchiului ei. Desigur, îi scrisese lui Revel să-i spună ce se întâmplase, dar scrisoarea ei ajunse la Linwood abia după ce acesta plecase... la ea, la facultate.

Revel era îngrozitor de dezamăgit; aproape că numărase clipele până la întâlnirea lor. Nu o anunţase că vine, pentru că vroia s-o ia prin surprindere ca să-şi poată da seama, din reacţia ei, dacă ţinea sau nu la el. Mai mult, intenţiona să rămână până când o va face să ţină la el, dacă-i va sta în putere. Aflând de la o colegă ce se întâmplase, plecă în grabă şi luă primul tren spre Crystal Beach.

Era după-amiază devreme când ajunse la casa mătuşii Carlotta. îi deschise chiar Margaret, iar chipul ei cu ochii mari de mirare, era chiar mai minunat decât în visurile lui cele mai frumoase.

- Margaret! Margaret a mea! O cuprinse în braţe şi-i sărută buzele îndelung. Margaret, scumpa mea, te iubesc atât de mult!

Nu era deloc ceea ce intenţionase să facă, mai ales că îşi propusese să fie foarte prudent. Acum însă, uitase de toate, abandonându-se fericirii de a o strânge în braţe.

- Margaret, draga mea, te iubesc din tot sufletul. Oare mă vei putea iubi vreodată? Am venit aici pentru că nu mai suportam încă o zi fără tine. Te doresc mult. Vrei să fii soţia mea?

Privindu-l cu ochi strălucitori, Margaret îi cuprinse gâtul cu braţele şi-şi apropie uşor buzele de ale lui.

- Revel, dragul meu! Dacă te iubesc? Dar te-am iubit din clipa în care te-am văzut în pădure. Adesea am retrăit senzaţia sărutului tău de rămas-bun. Mi se părea o prostie din partea mea, şi totuşi nu puteam să te uit; te iubeam.

Se aşezară pe canapea, îmbrăţişaţi, povestindu-şi amănunţit ceea ce nu reuşiseră prin scrisori.

- Mătuşa îmi spunea mereu că, dacă nu-mi schimb felul de a fi, dacă nu învăţ să fumez, să beau, să dansez, nu voi face niciodată o căsătorie reuşită. Aş vrea să poată vedea bărbatul minunat care-mi va fi soţ.

- Eu cred că ne vede, de acolo de unde e. Dar, dacă ar fi fost în continuare pe pământ, sunt sigur că n-ar fi considerat că e o partidă strălucită pentru tine. Nu ne-am putea căsători chiar în seara aceasta, sau mâine?

- Ar fi minunat, dar nu cred că e bine să procedăm aşa. Ştiu că l-ar durea mult pe tutorele meu. I-am promis că îl las să-mi ofere ca dar de nuntă, chiar nunta mea. Şi bunicul trebuie să fie prezent neapărat. Ei doi sunt familia noastră. în plus, trebuie să rămân aici până rezolv totul; de asemenea, şi tu vei avea multe de făcut. Bunicul va locui împreună cu noi. îmi este deja drag.

- Eşti minunată. Aş dori foarte mult lucrul acesta, iar el ar fi încântat. "Iubeşte-l pe Dumnezeu şi El te va răsplăti îndeplinindu-ţi dorinţele inimii", scrie în Biblie. Ce altceva mai pot să-mi doresc, decât să te am pe tine? Dar, nu-mi place deloc ideea de a te lăsa singură aici.

- Nu sunt singură, atâta timp cât Dumnezeu mă veghează. Şi aici am de lucru, apoi mă voi întoarce la

facultate să dau câteva examene. De asemenea, voi merge la tutorele meu la New York şi, în final, îmi voi pregăti trusoul.

-Va fi plăcerea mea să-ţi cumpăr tot ce ai nevoie. Bunicul e de părere să continuu afacerea tatălui meu, măcar un timp.
în orice caz, vom avea din ce trăi. Acum, trebuie să plec; şi eu am multe de rezolvat, din moment ce, nu peste mult timp, voi fi un bărbat serios, însurat.

După câteva săptămâni, îmbrăcată cu rochia pe care mama ei o purtase cu ani în urmă şi purtând în păr o coroniţă de flori de portocal, Margaret păşea spre altarul unei biserici vechi, impunătoare, din New York. O aştepta mirele, înalt şi frumos, atât de mândru, încât parcă urma să fie încoronat.

Printre cei ce asistau la ceremonie erau câţiva prieteni de-ai ei înseşi, care încă mai locuiau în apropiere de New York, soţia tutorelui ei şi, undeva în spate, Bailey Wicke alături de soţia lui blondă, cu figură tristă şi dezamăgită.

- Nu există altcineva ca ea, şopti Bailey pentru el însuşi.

- Are un bărbat superb, spuse soţia lui.

Bunicul era lângă Revel, iar în spatele lui o mulţime de colegi, pentru că era iubit şi apreciat de toţi la facultate.

- Rev se căsătoreşte cu o fată superbă, comentă unul dintre ei. Unde o fi cunoscut-o? Nu găseşti multe ca ea.

Solicitanţii la

- {i eu l-am întrebat, răspunse un altul, şi ce crezi că mi-a răspuns? Că a întâlnit-o în pădure, într-o zi când s-a dus să culeagă flori sălbatice.

- Dacă aş fi convins că mai există astfel de fete, aş începe şi eu să culeg flori sălbatice.

Sfâr[it

„CARTEA PRIN POŞTĂ“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In ITALIA *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şase colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, la numărul de telefon: 00393480820307.*